

A. No. 15595 Koviloor Digital Library

R 65 ÷ 9

பழ. பழனியப்பன்

சுந்தர காண்டம்

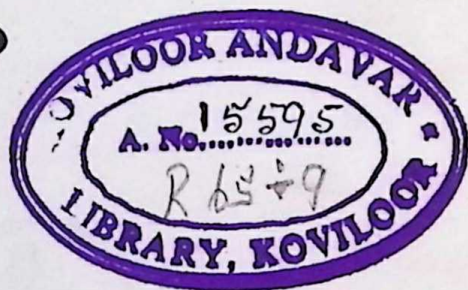
புதிய பார்வை

வானதி பதிப்பகம்

சுந்தர காண்டம்

புதிய பார்வை

பழ. பழனியப்பன்

வானத பதிப்பகம்

வாழ்நாள் நூலகம்

புத்தகப் பதிப்பு

தமிழ்நாடு

வினாயகம்

சுந்தர காண்டம் - புதிய பார்வை

ஏ.வி.எம். அறக்கட்டளை நினைவு
வெள்ளிவிழா ஆண்டு சொற்பொழிவு

பழ. பழனியப்பன்

வானதி பதிப்பகம்

23, தீனதயாளு தெரு,
தி.நகர், சென்னை-17.

முதற் பதிப்பு : ஆகஸ்ட், 2008

அமரர் ஏவி.எம். அறக்கட்டளை நினைவுச் சொற்பொழிவு நூல்.
சென்னைக் கம்பன் விழாவில்
8.8.2008 அன்று வெளியிடப்பெற்றது.

திருநாவுக்கரசு தயாரிப்பு

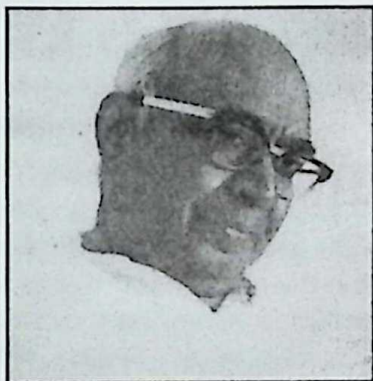
விலை : ரூ. 65-00

- Title : **SUNDARA KAANDAM -
PUDIYA PAARVAI**
- Author : Pala. Palaniappan
- Language : Tamil
- Subject : Literature
- Edition : First Edition, August, 2008
- Pages : XIV + 198 = 212
- Published by : **VANATHI PATHIPPAKAM**
23, Deenadayalu Street,
Thyagaraya Nagar, Chennai – 600017.
☎ 24342810 / 24310769
E-mail: vanathipathippakam@vsnl.net
Website: www.vanathi.in
- Price : Rs. 65-00

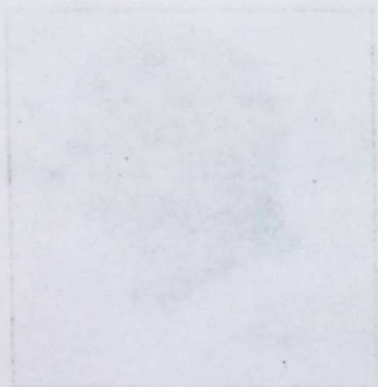
இந்நூலின் முதற் பதிப்பு மட்டும் அறக்கட்டளையின் சார்பாக
வானதி பதிப்பகத்தாரால் வெளியிடப்பெற்றது.

Lasertype at: Azhagu system, Chennai-17. ☎ 4212 7214

Printed at : NOVENA OFFSET PRINTING CO., Chennai - 5 ☎ 28446166, 28446891

பாரதியைப் பாருக்களித்து
'அந்தநாளிலே'யே புதிய பார்வை
முயற்சி திருவினை ஆக்கிய
ஏ.வி.எம்.
பாதமலரில் பணிவன்புடன்

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்
தமிழ்நாடு ஆய்விதழ்
தமிழ்நாடு ஆய்விதழ்
தமிழ்நாடு ஆய்விதழ்
தமிழ்நாடு ஆய்விதழ்
தமிழ்நாடு ஆய்விதழ்

புதியபுர

சென்னைக் கம்பன் கழகம் 1975இல் நிறுவப்பெற்றது. திரு. ஏ.வி.மெய்யப்பன் அவர்கள் 12-8-1979 அன்று இயற்கை அடைந்தமை வரையில், கழகத்தின் துணைத்தலைவர்களுள் ஒருவராக இருந்து வந்தார்கள்.

சினிமாத் துறையில் பெரும் பெயர் பெற்றிருந்த அவர்கள், கம்பன் கழகத்தோடு, தொடர்பு கொண்டதிலிருந்து, கழகத்தின் வளர்ச்சியிலும், கம்பனுடைய கவிநயத்தைப் பருகுவதிலும், முழுமையான ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார்கள். ஏ.வி.எம். அறக்கட்டளையினுடைய ஏ.வி.எம். இராஜேஸ்வரி கல்யாண மண்டபத்தில் ஆண்டுதோறும் கம்பன் விழா நிரந்தரமாக நடைபெறுவதற்கு வழிவகுத்ததோடு, கழகத்திற்கு அவ்வப்போது தேவையான உதவிகள் அனைத்தையும், நிறைந்த உள்ளத்துடனும், மட்டற்ற மகிழ்ச்சியுடனும் செய்து வந்தார்கள்.

அன்னாருடைய மறைவுக்குப் பின், அமரர் ஏ.வி.எம். அவர்களின் குடும்பத்தினர், அதே ஈடுபாட்டையும், அக்கறையையும் காட்டி வருகிறார்கள். அமரர் ஏ.வி.எம். அவர்களுடைய நினைவில் ஆண்டுதோறும் கம்பனைப் பற்றிச் சென்னைக் கம்பன் கழகத்தின் ஆதரவில், ஒரு நினைவுச் சொற்பொழிவு நடக்க வேண்டுமென்று விரும்பி, முதல் சொற்பொழிவை 1984ஆம் ஆண்டு தொடங்கினார்கள். திரு. இராம வீரப்பன் அவர்கள் தலைமையில் அமரர் அ.ச. ஞானசம்பந்தன் அவர்கள் "கம்பன்-புதிய பார்வை" என்ற தலைப்பில் அரிய உரை ஒன்றை ஆற்றினார்கள்.

அந்தச் சொற்பொழிவு ஆண்டுதோறும் தொடர்ந்து இந்த ஆண்டு இருபத்து ஐந்தாம் ஆண்டாக....வெள்ளிவிழாச் சொற்பொழிவு, ஜூலை திங்கள் 28ஆம் நாள் ஏ.வி.எம். இராஜேஸ்வரி கல்யாண மண்டபத்தில் நடைபெற்றது.

சத்யபாமா பல்கலைக்கழக வேந்தர், முனைவர் ஜேப்பியார் அவர்கள் தலைமை ஏற்றுத் தொடங்கி வைத்தார்கள்.

சொற்பொழிவைத் திரு பழ.பழனியப்பன் அவர்கள் 'சுந்தர காண்டம் - புதிய பார்வை' என்னும் தலைப்பில் நிகழ்த்தினார்கள்.

இந்த நினைவுச் சொற்பொழிவின் நூல் வடிவமே இது. இதனை நூல் வடிவாக்கி, அச்சிடும் பொறுப்பை வானதி பதிப்பகம் ஏற்றது.

இந்தச் சொற்பொழிவினை ஏற்பாடு செய்து, அதனைக் கம்பன் கழகத்தின் மூலம் நிறைவேற்றிய, ஏ.வி.எம். குடும்பத்தார்க்கு எங்கள் மனம் கனிந்த நன்றி.

8.8.2008

- கம்பன் கழகத்தார்.

சென்னை.

நன்றியருள் உறை...

முருகிற் சிறந்த முகமனருள் முன்னுரை அன்று இது; முதிர்அன்பு பெருகத் திருகித் தரும் நன்றியருள் உறை...

1960-ல் குருநாதர் கம்பன் அடிப்பொடி அவர்கள் ஆட் கொண்டதிலிருந்து கம்பனோடுதான் என் வாசம்; சுவாசம்; எல்லாமும்.

அந்தப் பொய்ப்படாக் காதல் வாசத்தில் 1975-ல் சென்னைக் கம்பன் கழகம் தொடங்கிய நாள்முதல் என்னை வழிப் படுத்திய ஞானத்தந்தை நீதிபதி மு.மு. இஸ்மாயீல் அவர்களின் அரவணைப்பு நீங்கலா அலகிலாதது. என் புதல்வனுக்காக அவர்கள், நாச்சியார் அவர்களுடன் சேர்ந்து உண்ணா நோன்பிருந்து மறைஓதிப் பிரார்த்தித்ததையெல்லாம் வார்த்தையில் வடிக்கமுடியுமா, என்ன?

கம்பனுடைய பிறிதொரு அருட்கொடை ஏ.வி.எம். அவர்களை, பால் நினைந்தாட்டும் தாயினும் சாலப் பரிவுடைய ஞானத் தந்தையாக வரித்துத் தந்தது. பிறந்த மண் ஒன்றே, என் தந்தையின் தமக்கை அவர்கள் வீட்டில் வாழ்க்கைப்பட்டவர்கள், என் தந்தையார் கெழுதகை நண்பர் என்பதெல்லாம் ஒருபுறம் இருந்தாலும், துணிச்சலாய் 1975-ல் கம்பன் விழாவை இராஜேஸ்வரி கல்யாண மண்டபத்தில் நடத்த அனுமதி வேண்டி தன்னந்தனியனாய் ஸ்டூடியோவிற்குள் நுழைந்து என்னை அவர்களிடம் அறிமுகப் படுத்திக் கொண்ட அந்தக் கணத்தில், அப்போதே, "நன்றாய் நடத்து; ஆடியில் நடத்து; மண்டபம் தந்துதவ அதுவே சௌகர்யமானது" என்றது முதல் தொடங்கிய உறவு, வாடகை வீட்டிலிருந்த என்னை சொந்த வீடு கட்டு என்று அடியெடுத்துத்

தந்து, வரைபடமும் வரைந்து, முதற் பணத்தையும் தந்துதவிய தகைமையை எல்லாம் எழுத்தில் எழுதிக்காட்ட முடியுமா, என்ன? அது மாதிரியான காலத்தாற் பெய்த மாரியெலாம் சொற்களை மீறிப் பிரவாகமெடுத்த வெள்ளமாகும்.

அவர்கள் நினைவைப் போற்றும் வகையில் குடும் பத்தார்கள் 1984ல் நிறுவிய அமரர் ஏ.வி.எம். அறக்கட்டளை முதல் சொற்பொழிவினை 'கம்பன் புதிய பார்வை' என்ற தலைப்பில் கம்பநாடுடைய வள்ளல் அ.ச.ஞா. அவர்கள் நிகழ்த்தித் தொடங்கி வைத்தார்கள். வெள்ளிவிழாச் சொற் பொழிவினை 2008ஆம் ஆண்டில் 'சுந்தரகாண்டம் புதிய பார்வை' என்ற தலைப்பில் நிகழ்த்தும் பேறு அடியேனுக்குக் கிடைத்ததை பெரும்பேறென்பதா? பெருநிதியமென்பதா? வேறென்னென்பது தெரியாத இறையருளேயாம்.

தம் தந்தையாருக்குப் பிறகு, எனக்கொரு தமையனாக சரவணன் அவர்கள் வாய்த்து, நயன்தூக்கின் கடலினும் பெரிய நன்மையாய், உடுக்கை இழுந்தபோது வந்து என் இடுக்கண் களைந்துதவியதையெல்லாம் நினைத்தொறும், காண்தொறும், பேசுந்தொறும், எப்போதும் அனைத்தெலும்பும் யான் உள்நெகலாமேயன்றி, அவர்கட்கு வேறென் செய்ய வல்லேன்? கைம்மாறு வேண்டா மாரியை வாழ்நாள் முழுதும் மறவோம்; மதிப்போம்: அலகிலா அன்புடை அவர்க்கே சரண் நாங்களே.

ஊருணியாய், உள்ளூர்ப் பயன்மரமாய் இருந்த என் தந்தையாரைத் தம் இளவயதிலேயே அறிந்ததாலோ என்னவோ, அருளாளர் ஆர்.எம்.வீ. அவர்கட்கு, அறியாத இவ்வெளியேன் மேலும் அரசியலையும் தாண்டிய பாசப் பிணைப்பு அகத்துறுப்பு; என் புதல்வன் வாழ்வில் தானாய் வந்து தலையளித்திட்டு விளக்கேற்றி வைத்தமை போன்ற பொன்மனச் செயல்களையெலாம் சொல்லில் கொட்டிக் காண்பித்துவிட முடியுமா, என்ன?

என் வாழ்வில் ஐவரும் ஏற்றிய ஒளிவிளக்கு கம்பன் எனும் மனத்துக்கினிய காதலனால் ஏற்பட்டதே; அந்த அருளே இவ்வாண்டு இந்த வெள்ளிவிழா அறக்கட்டளைச் சொற்பொழிவையும் நிகழ்த்தப் பணித்தது.

அருள்நோக்கம் சற்றேனும் இறங்காது அறநிலை காக்கும் இனித்தமுடைய இராஜேஸ்வரி அம்மையார் அவர்களுக்கும், ஏ.வி.எம். குடும்பத்தார்களுக்கும், கம்பன் கழகத்தாருக்கும் நெஞ்சம் நிறைய நன்றிகள் சொல்லி மகிழ்கின்றோம்.

80 முதலே என் எழுத்தை வாசித்து, நேசித்து, ஊக்கப்படுத்தி, அன்பெனும் விசுவரூபம் காட்டிப் பொழிந்த வானதியாம் திருநாவுக்கரசர் அவர்களுக்கும், அதற்குச் சிறிதும் மாற்றுக் குறையாத அன்பைப் பொழியும் அவர்தம் மைந்தர் இராமநாதன் அவர்களுக்கும் நயந்து பல நன்றி சொல்கின்றோம்; அன்பால் மகிழ்கின்றோம்; அட்டையை அழகுற அமைத்த தம்பி ஏ. வேலுவிற்கு பாராட்டுக்கள்.

கம்பனுக்கு என் சொல்வேன்? அவனருளாலேயே அவன் தாளை வணங்கி, தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கும், கம்ப ரசிகர்களுக்கும் நன்றி பாராட்டிப் பணிகிறேன்.

நன்றியுடன் என்றுமுங்கள்
பழ. பழனியப்பன்

'சரணம்', வி 110/1

சென்னை-600 040.

28.07.2008

உள்ளடக்கம்

I. பார்வையில் புதுமை!

1. காண்டப் பார்வை 3
காவியமான காண்டம் - காண்டச் சுந்தரம் - சுந்தர நாமம் - சுந்தர பக்தனே பகவான் - சுந்தர ஆற்றல் - சுந்தர நிருவாகக் கலை - சுந்தர வினாக்களும், பார்வைகளும்.
2. நோக்கும் பார்வை 13
சுர்த்த நோக்கு - சுக்கிரீவன் கண்டதும் நோக்கியதும் - பார்வையின் பயன் - பிள்ளையார் பார்வை - கண் திறப்பு.
3. காரணப் பார்வை 21
நிகழ்விடப் பெயரா? நிகழ்வுப் பெயரா? - காரண ஊகங்கள்.
4. நாயகப் பார்வை 28
சுந்தரமா? செளந்தர்யமா? - வான்மீகி தமிழறிந்தவரா? - சுந்தர நாயகன் - அனுமன் செயல்கள் - ஆற்றலா? அடக்கமா? - அனுமன் ஆற்றலும் அடக்கமும் - செயலாற்றல் - கடல் கடந்தது காலினாலா? - அட்டமா சித்தி ஆற்றல் - போராற்றல் - புலனடக்கம் : பிரமாத்திரத்தில் - புலனடக்கம் : சீதையின் பார்வையில் - சொல்லாற்றல் - இராவணன் அவன்; இராமன் இவன் - நாவடக்கம் - அறிவாற்றல் - அனுமன் தூதனா? - பணி மாற்றம், படிப்படியாக - தூதனாக சுயநியமனம் - தன்னடக்கம் - அனுமன் செயல்திரட்டு.
5. சுந்தரப் பார்வை 54
காணாமல் போனது கிடைப்பது சுந்தரம் - சுந்தரம் தொடங்கும் சுந்தர காண்டம் - தமிழ் சுந்தரம் - நீரணிவது அழகா? நன்மைபா? - சுந்தரம் நிகழும் காண்டம்.

II. பார்வையில் செம்மை!

1. சுந்தரச் செம்மை 63
2. தவத்தில் செம்மை 70
மாதவர் நோன்பா? மங்கையர் நோன்பா? - செம்மையின் ஆணி - கண்டதும் காதல்! - தவம் செய்த தவம் - மற்றொரு

தவம் செய்த தவம் - இலங்கையில் இரண்டு தவம் செய்த தவங்கள் - தவம் இலக்கா? பயணமா? தவத்தொழில் - ஈட்டுவது தவம் - தன்னை வென்றாள்வதே தவம்! - மனமே வாகனம் - நெஞ்சினால் பிழைப்பிலாள் - கல்லிலும் தவம்! சிறையிலும் தவம்! - மங்கையர் மனநிலை - காவியப் பாவிசுமும் காண்டப் பாவிசுமும்.

3. சிந்தையில் செம்மை 107

புதுப்புது அர்த்தங்கள் - அப்போதைக்கு இப்போது - முன்னும் பின்னும் - வரம் ஏன் வழங்கினான்? - வரத்தை நினைவூட்டியது எப்போது? - மணற்கேணி - இருமாதர் - சூழல் - இருகட்சிக்கும் பொது - மாதரா? மனைவியா? - இருவருக்கும் பொதுவா? - இரண்டாவது மாது - செவ்வரம் தந்த வார்த்தை - மங்கையர் பொருட்டாக மாந்தர் - என்றுமுள மாற்றங்கள் - சிந்தைப் புரட்சி.

4. ஆற்றலில் செம்மை 134

சூடும் பாடல் - சூடும் நெருப்பு - சூடும் சொல் - தொடாவிட்டால் சூடும் நெருப்பு - சுடாத நெருப்பு - நெருப்பைச் சூடும் நெருப்பு - சொல்லானம் - சொல்லாற்றல் விஞ்ஞானம் - ஆற்றல், அடக்கம் - வில்லாற்றல் - இராமன் இருக்குமிடம் - ஆற்றுவார் ஆற்றல் - வீசும் ஆற்றல்.

III. பார்வையில் முழுமை!

1. விழுப்ப முழுமை 165

ஆசை பற்றிய காசில்கொற்றம் - மண் பயனுற - ஒன்றியிருந்து... - முச்சாரச் செம்மை - கவடு மூன்று மூலம் ஒன்று - கம்பன் தரும் செய்தி - ஒழுக்கம் உயிரினும்... - ஒழுக்கம் ஒம்பு - களிக்கின்றார் அலால்... - அவமான தவமும் தசையின் நசையும் சத்திய சோதனை - மருத்துவமும் மருந்தும் - உன்னில் உலகம்.

101

102

103

104

I. யார்வையில் புதுமை!

அன்றொரு நாள். அந்திப்பொழுது வீட்டின் அருகே உள்ள பூங்காவில் மரத்தடி மேடையில் அமர்ந்து ஆழ்நிலைத் தியானம் நிறைவுற்ற அகக் களிப்பில் முகக் கண்களைத் திறக்க முயன்றேன். எதிரே விரிந்திருந்த வெளியில் என்னை நோக்கி ஓர் உருவம் வருவது புலனாயிற்று.

கருநீல வண்ண முரட்டு ஜீன்ஸ் முழுக்காற் சட்டையும், அதற்கேற்ற இளநீல குர்தாவும் அணிந்திருந்த அவர் நெருங்கி வரவர, அவர் எனக்கு முன்பே அறிமுகமானவர் போலத் தோன்றியது. மிக அருகில் வந்ததும், என்னால் என் கண்களையே நம்ப முடியவில்லை.

வியப்பு என்றால் அப்படியொரு வியப்பு. அவர் வேறு யாரும்ன்று, கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர்தான்!

“என்ன அப்படி ஆச்சரியமாகப் பார்க்கிறாய்? என் உருவத்தை படங்களில் பலகாலும் டி.கே.சி. மீசையுடனும், காதில் கடுக்கனுடனும், கையில் கங்கணத்துடனும், கழுத்தில் முத்து வடத்துடனும் பார்த்து பார்த்துப் பழகிவிட்டாய். என் காலத்தில் பெரும்பாலானோர் வேட்டியும்,

2 • சுந்தர காண்டம் - புதிய பார்வை

உத்தரியமும் அணிந்ததால், நானும் அதற்குத் தோதாக அணிந்தேன். இப்போது நீங்கள் எல்லாம் ஐ.டி. யுகத்தில் ஜீன்ஸ் குர்தாவும் அணிவதால் உன்னிடம் இப்படி அணிந்து வந்தேன்."

"காலத்திற்கேற்ற கோலம்தான்" என்றேன்.

"காலத்திற்கேற்ப கோலத்தை மட்டுமன்று, உன் பார்வையையும் புதியதாக மாற்றிப் பார்க்கப் பழக வேண்டாமா?"

"எப்படிப் பார்த்தாலும் எப்போது பார்த்தாலும் காலமும் கணக்கும் நீத்த கவிதைகள் அல்லவா உங்களுடையது?"

"என்றோ எழுதிய கவிதையைப் புதுப்பிக்க முடியாதுதான். பார்வையைப் புதுப்பிக்க லாமே! பார்வை புதிதானால் பார்க்கப்படுகிற பொருளும் புதிய புதிய சேதிகள் சொல்லும்.

'யதா யதா ஹி தர்மஸ்ய க்லானிர்வதி பாரத! அப்யுத்தானமதர்மஸ்ய ததாத்மானம்ஸ்ருஜாமயஹம்!'
என்று, I am renewing myself என்று பகவானே¹ சொல்லவில்லையா. முயன்றுபார், முயற்சி திருவினையாக்கும்."

கண்களை அகலத்திறந்து பார்த்தேன். மாமாயக் கவிதைகள் படைத்த கம்பர் மாயமாகி விட்டார்!

1

காண்டம் யார்வை

காவியமான காண்டம்

கம்பன் படைத்த இராமாவதாரம் ஒரு காவியப் பெருங்கடல். அவனே அதனை 'பாற்கடல்' என உவமித்து அதை முற்றும் குடிக்க முயலும் பூனையாகத் தன்னைப் பாவித்து, அக்காவியம் ஆசைபற்றிப் பாடியதாகப் பேசுவான். இன்று கம்பன் படைத்த இராமாவதாரக் காப்பியம்பற்றி மட்டுமே எண்ணிலடங்கா உரைநூல்களும், திறனாய்வு நூல்களும், அனுபவ விளக்க நூல்களும் நிரம்ப இருக்கின்றன; இருந்தாலும், அக்காவியத்தை முற்றிலுமாக அனுபவிக்க யாராலும் இயலவில்லை என்பதே உண்மை; கம்பன் படைப்பை அனுபவிக்க ஒரு வாழ்நாள் முழுவதும் முயன்றாலும் முடியாது என்பதே உண்மையிலும் உண்மை.

அவன் பாடிய ஆறு காண்டங்களுக்குள்ளும் 'காவியத்துள் ஒரு காவியம்' (Epic Within an Epic) என்றே போற்றப் பெறும் ஐந்தாவது காண்டமான சுந்தர காண்டம் ஓர் அனுபவச் சுரங்கம்; அள்ள அள்ளக் குறையாத பெருநிதியம் போல், சுந்தர காண்டத்தை அனுபவிக்க அனுபவிக்க, 'அறிதொறும் அறியாமை' கண்டாற் போல, அனுபவ எல்லை விரிவடைந்து கொண்டே செல்லும்.

அன்றொருநாள் தெய்வக் குடும்பத்தில் ஒரு மாம்பழத் திற்காக போட்டி ஏற்பட்டபோது, பிரணவத்திற்கே பொருள் உரைத்த அறிஞனான, தகப்பன் சாமிக்கே உபதேசம் செய்து சுவாமிக்கே நாதனான சுவாமிநாதன் உலகம் முழுவதையும்

4 • சுந்தர காண்டம் - புதிய பார்வை

மயில் மீதேறி வலம் வந்து சிவமாகிய பரம்பொருள் உலகம் முழுவதிலும் வியாபித்துள்ளது என்று உணர்த்தினான்; முன்னவனான யானை முகத்தவ்னோ உலகமே சிவமாகிய பரம்பொருளுக்குள் அடக்கம் என்று உணர்த்தி, பெற்றோரை வலம் வந்து, முதலில் சுற்றி வந்ததால் கனியைப் பெற்றான்.

சுந்தர காண்டமும் அது போலத்தான். இராமாயணத்தின் சாரம் முழுவதும் இந்த ஒரு காண்டத்திற்குள் அடக்கம் என்பதாலேயே, இராமாயணப் பாராயணம் செய்வோரும், முற்றோதல் செய்வாரும் சுந்தர காண்டத்தைப் பாராயணம் செய்தாலே அப்பலன் கிட்டும் என்று அப்படியே செய்து அளப்பரும் பயன் பெற்றுள்ளனர். இதனால்தான் அகஸ்திய சம்ஹிதையும் சுந்தர காண்டத்தினை 'பீஜ காண்டம்' (விதைக் காண்டம்) என்றே கூறும்; மேலைநாட்டுத் திறனாய்வாளரும் இக் காண்டத்தை 'Seed Book of Ramayana' என்றே போற்றுவர்.

காண்டச் சுந்தரம்

உலக மொழிகளுக்குள் பதினான்கு மொழிகளுக்கு மேல் கற்றுணர்ந்து, அந்தந்த மொழியின் ஏற்றமிகு இலக்கியங்களுக்கும் அம்மொழியிலேயே பயின்று பன்மொழிப் புலமைபெற்ற வ.வே.சு. அய்யர் அவர்கள் சுந்தர காண்டத்தின் பேரழகில் ஈடுபட்டு "கவி தன் அருமையை எல்லாம், தன் சக்தியை எல்லாம், தான் சிறையில் இருந்துகொண்டு, உலகை விடுவிக்க வந்த எம்பெருமாட்டியான சீதாபிராட்டியின் பெருமைகளை வர்ணிக்கும் இந்தச் சுந்தர காண்டத்திலே வரையாமற் செலவு செய்திருக்கிறான். 'சிறையிருந்தாளின் ஏற்றத்தைக் கூறுகின்றதுதான் இராமாயணம்' என்று ஸ்ரீபிள்ளை லோகாச்சாரியார் சொல்லியதும், 'ஸீதாயாச் சரிதம் மகத்' என்னும் வால்மீகி இராமாயணப் பாயிரத்தின் சூத்திரத்திற்கு இலக்கியமாக விளங்கும் வால்மீகி இராமாயண

சுந்தர காண்டத்தையும், 'அதற்கு நான் தோற்றேனில்லை' என்று துவஜம் கட்டி நிற்கும் கம்பராமாயணத்தின் சுந்தர காண்டத்தையும் கருதியேயாகும்" என்று பதிவு செய்கிறார்.¹

சுந்தர நாமம்

“நாமியை (பகவானை)விட

நாமா (பகவந்நாமா) பெரியது”

என்ற அற்புதத்தை நிகழ்த்திக் காட்டுகிற காண்டம் சுந்தர காண்டம் என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. கமுகரசனாகிய சம்பாதியின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அனுமன், அங்கதன் உள்ளிட்ட வானர வீரர்கள் இராம நாமத்தை உச்சரிக்க சம்பாதியின் இற்ற சிறகுகள் முளைத்தெழுந்து கமுகரசன் பறக்கத் தொடங்கும் அற்புதம் சுந்தர காண்டத்திற்கு முந்திய கிஷ்கிந்தா காண்ட இறுதியில் நிகழ்கிறது. அந்த அனுபவ அடிப்படையில், கடலைக் கடக்கும்போது ஏற்பட்ட இடையூறுகள் நீங்கவும், இலங்கை மதிலைத் தாண்டி உட்புகும்போதும் இராமநாமத்தைச் சொல்லி, தானே பயனைத் துய்த்துணர்ந்து நாமும் உணரும்படி நாம மகிமையை அனுமன் நிலை நாட்டுவது சுந்தரகாண்டத்திலேதான்.

சுந்தரபக்தனே பகவான்

அதுமட்டுமா? அதுவரை பக்தனாக விளங்கிய அனுமன், பகவான் அருளால், தானே பகவானாகவே ஆகிவிடும் அதிசயம் நிகழ்வதும் இக்காண்டத்திலேதான். அனுமன் கடலைக் கடந்தது எவ்வாறு என்று சீதாப் பிராட்டி கேட்க அனுமன் பேருரு எடுத்து நின்றதைக் கம்பர் காட்டும் விதமே அலாதியானது.

‘ஏண் இலது ஒரு குரங்கு ஈது’ என்று எண்ணலா ஆணியை அனுமனை, அமைய நோக்குவான்
‘சேண் உயர் பெருமை ஓர் திறத்தது அன்று!’ என
நாணுறும், உலகெலாம் அளந்த நாயகன். (841/103)*

6 • சுந்தர காண்டம் - புதிய பார்வை

வாமன அவதாரத்தில் ஈரடியால் உலகம் முழுவதையும் அளப்பதற்கு ஒங்கி உலகளந்த உத்தமனாக பேருருக் கொண்ட திருமால்தான் அத்தகைய பேராற்றல் பெற்றவன் என இதுநாள் வரை கருதிக் கொண்டிருந்தோம். அது அப்படியன்று என்று காட்டுமாப்போலே இப்போது அனுமனும் உலகளந்த பேருரு எடுத்ததாலே தனக்கு நிகரானவன் அனுமன் என்று திருமாலும் கருதினானாம். மிகவும் உயர்ந்த பெருமை ஓரிடத்திலேதான் உள்ளதன்று என்பது கருதி பாரளந்த பரமன் நாணமுற்றானாம். பக்தனே பகவானாக, வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ்பவர் வானுறை தெய்வமாவதேபோல், ஆகிவிடும் அற்புதம் சுந்தர காண்டத்திலேதான் நிகழ்கிறது.

சுந்தர ஆற்றல்

அனுமன் தன் பெருவீரமும் பேராற்றலும் விளங்கும்படி தான் ஒருவனே ஒரு படை போலச் சுழன்று சுழன்று திரிந்து கிங்கரப் படை, சம்புமாலி, பஞ்சசேனாபதிகள், இராவண குமாரனாகிய அக்க குமாரன் ஆகியோரை வதைத்து வென்றதும், இந்திரன் இருக்கை என்றே புகழ்பெற்ற இலங்கையை தனி ஒருவனாக எரியூட்டி அழித்ததும் நிகழ்ந்தது இக்காண்டத்திலேதான்.

உயிர்விடத் துணியுமளவிற்குத் துயரத்திலே வெந்த சீதையை இராம நாமம் சொல்லி உணர்வை உருக்கி உயிர் தந்து, இராமபிரான் வந்து சிறை மீட்பான் என்ற நம்பிக்கையை ஊட்டியதும் இங்கே நிகழ்ந்ததுதான்; அவளைப் பற்றி ஐயிரு திங்கள் ஏதுமறியாது உழன்று உயிர் ஒடுங்கிய இராமனிடம் 'கண்டேன் சீதையை' என்று அவள் கற்பு நலத்தையும் உணர்த்தி, சீதையை மீட்க இராமன் உடனே செயற்பட வைத்ததும் இங்கேதான்.

கம்ப காவியத்தின் பாவிமான 'அறம் வெல்லும் பாவந் தோற்கும்' என்ற வைர வரிகள் நம் பார்வைக்குப் புலப்படுவதும் இக் காண்டத்திலேதான். அறம் வெல்வதோ டல்லாமல், பாவமும் தோற்றுப்போகும்; அப்படிப் பாவந் தோற்கத் தொடங்கினால்தான் அறம் வெற்றி பெறத் தொடங்கும் என்பதை கண்கூடாக நிகழ்த்திக் காட்டுவது போல, தோல்வி என்றால் என்னவென்றே அறியாத இராவண இராஜ்ஜியத்தில் தோல்விச் சுவையை அடி எடுத்துக்காட்டிய அனுமன் செயல்கள் ஆரம்பமானதும் இக்காண்டத்திலே தான்.

சுந்தர நிருவாகக் கலை

எங்கள் அலுவலகத்திற்கான மேலாண்மைக் கலை பயிலரங்கங்களுக்காக இராமாவதாரத்திலிருந்து சான்றுகள் காட்டி வகுப்புகள் எடுப்பதற்காக நுணுகிய கண்ணோட்டத்தில் பார்த்தபோது சுந்தரகாண்டம் என்னை பிரமிப்பில் ஆழ்த்தியது. உதாரணத்திற்கு ஒன்றிரண்டை இங்கே பதிந்து கொள்வது பயன் சுரக்கும். 'நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்!'

இன்று தகவல் பரிமாற்ற உலகில் பரவலாகப் பேசப் பெற்று வரும் மெய்மொழி - Body language - எனப்படும் Non-Verbal Communication ஆன குறிப்பினால் உணரும் திறனைக் கம்பன் எவ்வளவு நயமாய்க் கையாளுகிறான், பாருங்கள். இராமன் இருக்கும் கிஷ்கிந்தைக்கு, சீதையைக் கண்டு இலங்கையிலிருந்து வடதிசை நோக்கி வந்து சேர்கின்றான் அனுமன். தென்திசையில் தேடிச் சென்ற அனுமன் வரவில்லையே என ஆதங்கத்துடன் தென்திசை நோக்கி அமர்ந்திருக்கின்றான் இராமன். வடதிசை நோக்கி வந்த அனுமன் இராமனை வணங்குவதுதானே முறை? வணங்கினான் அனுமன். எப்படி வணங்கினான், தெரியுமா?

8 • சுந்தர காண்டம் - புதிய பார்வை

வடதிசையில் தலைவைத்து தென்திசையில் கால்களை நீட்டி வணங்கியிருக்க வேண்டும். ஆனால் அனுமனோ, நேர்மாறாக தெற்கே தலைவைத்து வடதிசையில், அதாவது இராமனை நோக்கி கால்களை நீட்டி தரையில் விழுந்து வணங்கினான்.

'எய்தினன் அனுமனும், எய்தி, ஏந்தல் தன்
மொய்கழல் தொழுகிலன்; முளரி நீங்கிய
தையலை நோக்கிய தலையன் கையினன்
வையகம் தழீஇ, நெடிது இறைஞ்சி வாழ்த்தினான்'

(937.22)

என்ன அநியாயம் இது? அனுமன் செய்தது அடாத செயலன்றோ? இதனை அவன் தலைவனான இராமபிரான் எங்ஙனம் ஏற்றான்? இதோ, கம்பன் வாக்காகவே பார்ப்போம்.

திண்திறல் அவன் செயல் தெரிய நோக்கினான்;
'வண்டுஉறை ஓதியும் வலியன்; மற்றுஇவன்
கண்டதும் உண்டு; அவள் கற்பும் நன்று' எனக்
கொண்டனன், குறிப்பினால் உணரும் கொள்கையான்.

(ஓதி-சூந்தல்)

(937/23)

சீதாபிராட்டி நலமாக இருப்பதோடு கற்பின் கனலியாகவும் இருக்கிறாள் என்பதனாலேயே, தன் தலைவனான இராமன் பக்கம் காலை நீட்டி, பிராட்டி இருக்கும் தென்திசை தலை வைத்து அனுமன் வணங்கினான் என்பதனை அனுமனுடைய உடற்செய்கையாலேயே குறிப்பறிவதில் வல்ல இராமன் உணர்ந்துகொண்டு விடுகிறான். அனுமன் வாய்திறந்து ஏதும் பேசாமலேயே, உடல்மொழியாக, சாடையாக இராமனுக்கு தான் தூது சென்று கண்டுவந்து மிகப் பெரும் நற்செய்தியைப் புலப்படுத்தி விடுகிறான் என்பான் கம்பன். Body Language-ல் மிகப் பெரிய தகவலை மிக எளிதாக அனுமன் தெரிவிக்கும் Non-Verbal Communication திறனை சுந்தர காண்டம் நமக்குக் காட்டுகிறது.

அடுத்து வாய்திறந்து அனுமன் பேசத் தொடங்கி முதலில் என்ன சொன்னான்?

“கண்டனென் கற்பினுக்கு அணியைக் கண்களால்” (938/25)

நாமாக இருந்தால், கிஷ்கிந்தையை விட்டுப் புறப் பட்டதில் இருந்து மயேந்திர மலையை அடைந்தது, இலங்கை ஊரெல்லாம் தேடியது என்று கதையளக்கத் தொடங்கி சீதையைக் கண்ட சேதியைச் சாவகாசமாகச் சொல்லியிருப்போம். ஆனால் அனுமனோ சொற்கண்டு பிறர் வெஃகும் கற்கண்டுப் பேச்சாளன். எதற்காகச் சென்றானோ, அது கிட்டியதை முதலில் ஆவலாய் படபடக்கும் மனதோடு காத்துள்ள இராமனிடம் ஒரே வார்த்தையில் உள்ளடக்கி ‘கண்டனென்’, நான் பார்த்தேன் என்று நேரிடையாக விஷயத்தைப் போட்டுடைத்து இராமனின் படபடப்பை நீக்கிவிடுகிறான். அடுத்து யாரைக் கண்டேன் என்பதைச் சொன்னான். கற்பினுக்கு அணியை என்று கூறி சீதாபிராட்டி மாற்றான் ஊரில் சிறைப்பட்டிருந்தாலும் கற்பு நலனோடு இருக்கிறாள் என்று இராமனுக்கு நிம்மதியூட்டும் தகவலை ரத்னச் சுருக்கமாகச் சொல்லிவிடுகிறான்.

இனி, எப்படிச் கண்டான் அவளையும், குறிப்பாக அவள் கற்பு நலனையும் என்பதனை ‘கண்களால்’ என்று முத்தாய்ப்பாக முடிக்கிறான். அவளைத் தன் கண்ணாலேயே கண்டான், பார்த்த பிறர் சொல்லியது கேட்டுச் சொல்லவில்லை என்று கொள்வதோடு, குறிப்பினால் உணரும் திறமுடைய இராமனுக்குப் புலப்படுமாறும் அந்த வார்த்தை பொருள் நிரம்பியதாய் அமைகிறது.

சற்று முன்னே சென்று, அசோகவனத்தில் அனுமன் சீதையை முதன் முதலில் பார்க்கும்போது இராவணன் அங்கு வர, அப்போது காட்சிப் படலத்தே கம்பன் அந்தக் காட்சியை எப்படிப் படைக்கிறான் என்று பார்க்கவேண்டும்.

10 • சுந்தர காண்டம் - புதிய பார்வை

‘கூசி ஆவி குலைவுறு வாளையும்

ஆசையால் உயிர் ஆச அழிவானையும்

காகஇல் கண் இணை சான்று எனக் கண்டனன்...’ (818/99)

இராவணனைக் கண்டதால் உயிர்நிலை தடுமாறும் சீதையையும், காம இச்சையால் அது தணியாததால் உயிரும் உடலும் குலைந்துள்ள இராவணனையும், அவர்களின் கண் இணைகள் தெளிவாகக் காட்ட அனுமன் கண்டான் என்பான் கம்பன். உள்ளத்து உணர்வுகளை முகபாவமாக காட்டவல்லன கண்கள் தாமே? இதையே பின்னால், வீடணனை அடைக்கல மாக ஏற்பதற்காக இராமனிடம் அனுமன் கூறுவதாக கம்பன் காட்டுவான்:

“உள்ளத்தின் உள்ளதை உரையின் முந்துற

மெள்ளத்தம் முகங்களே விளம்பும்...” (1023/88)

அப்படி, பிராட்டியின் கண் இணைகள் அவள் கற்பு நலத்தைக் காட்டக் கண்டான் அனுமன். அதைத்தான் இராமனிடம்குறிப்பாலுணர்த்துகிறான் அனுமன். பிராட்டியின் கண்கள் காட்ட அவள் கற்பு நலனைத் தான் உணர்ந்ததை அனுமன் ஒரே வார்த்தையில் உள்ளடக்கி ‘கண்களால்’ என்கிறான். இதைத்தான் இன்றைய மேலாண்மைக் கலை வல்லுனர்கள், குருமார்கள் ABC of Communication என்பார்கள். அதாவது தகவல் பரிமாற்றத்தின் அ, ஆ. ஒரு பரிமாற்றம் எப்படி இருக்கவேண்டும்?

உண்மையாக - Authenticity

எளிமையாக - Brevity

தெளிவாக - Clarity

இதைத்தான் ABC of Communication என்று, அதாவது ‘உண்மை - எளிமை - தெளிவு’ உடைய தகவல் பரிமாற்றம் என்போம். ‘கண்டனன்’ என்று தான் தலைமேற் கொண்டு சென்ற பணியின் பலனை, உண்மையை முதலில் பளிச்சென்று

சொல்கிறான்; அடுத்து 'கற்பினுக்கு அணியை' என்று சிறைப் பட்டிருந்தாலும் சீதாபிராட்டி கற்பு நலனோடு இருக்கிறாள் என்ற அவளின் தற்போதைய நிலையை எளிமையாக சுருங்கச் சொல்லிவிளக்கிவிடுகிறான். கற்பு நலமுடையவளாக பிராட்டி இருப்பதை அனுமன் எப்படி உணர்ந்தான் என்பதனைத் தெளிவாக்க, சீதையின் கண்களே காட்ட தன் கண்களால் கண்டதாய் மிகத் தெளிவாக 'கண்களால்' என்ற பதப் பிரயோகத்தால் சொல்கிறான். Modern Management Science-ன் ஒரு கூறை எவ்வளவு அநாயசமாக அனுமன் மூலம் இந்தச் சுந்தரகாண்டம் நமக்கு உள்ளுணர்த்துகிறது, பார்த்தீர்களா?

சுந்தர வினாக்களும், பார்வைகளும்

சுந்தர காண்டத்தின் அருமையும் பெருமையும் இத்தகு அளவிடற்கரியது என்பதாலேயே அதனை சற்றே கூடின கவனத்துடனும் கருத்துடனும் அணுக வேண்டியுள்ளது. கம்பனின் இராமாயணம் முழுமையையும், உரைநடையில் நூலாக எழுதியபோதும், வடமொழி சுந்தர காண்டத்தையே சுந்தரகாண்டப் பாராயணம் செய்பவர்கள் படிக்கும்போது அம்மொழிப் பரிச்சயமின்மையால் சிரமப்படுவது கண்டு, கம்பனின் சுந்தர காண்டத்தை பாராயணம் செய்பவர்களுக்காக வரிக்குவரி கம்பனை அடியொற்றி நூலாக எழுதியபோதும் சில ஐய வினாக்கள் என் மனதில் தோன்றின. அவற்றைப் பலகாலும் சிந்திக்கச் சிந்திக்க இரண்டு வினாக்கள் மேலும் சுந்தரகாண்டம் பற்றி ஆயத் தூண்டுவனவாய் நின்றன.

1. 'சுந்தர காண்டம்' என்று பெயரிடப்பட்டது ஏன்?
2. இராமாயணத்தின் பகுதியான சுந்தர காண்டம் முழுக் காவியத்தைவிட விஞ்சிய செம்மை உடையதாய் நிற்க அடிப்படையான காரணம் என்ன?

12 • சுந்தர காண்டம் - புதிய பார்க்கை

இதுவரை பழக்கத்தில் இருந்துவரும் சமய அடிப்படை அல்லது பௌராணிகக் காலடித் தடத்தில் பயணித்தபோது கிட்டிய விளக்கங்கள் நிறைவைத் தரவில்லை. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் கம்பன் வடித்த காவியம் பன்னிரண்டு நூறாண்டுகள் கழிந்தும் காலங் கடந்ததாய் நிலைத்து நின்று போற்றப் பெறுவதைக் கண்ணுறும்போது, புதியதோர் தடத்தில் கால் பதிக்க வேண்டியதன் அவசியம் புலப்படத் தொடங்கியது. அப்படிப் புதிய பாதையில் பயணிக்கத் தொடங்கியதும் பார்வையும் மாறி புதியதாய் காட்சிகள் கட்புலனாயின. அப்பார்வையை நெறிப்படுத்த முற்பட்டதும், பார்வையில் புதுமையுடன், பார்வையில் செம்மையும், முழுமையும் பொலிந்தன. இம்மூன்று தலைப்புகளில் சுந்தர காண்டத்தினை ஆய்வு செய்ததன் விளைவை விரிவாகக் காண்போம்.

அடிக்குறிப்புகள்:

- * அடைப்புக்குறிகளுக்குள் கொடுக்கப்பெற்றுள்ள எண்கள், சென்னைக் கம்பன் கழகம் பதிப்பித்த கம்பராமாயணம் (இராமாவதாரம்) நூலில் முறையே பக்க, பாடல் எண்களாகும்.
- 1. கம்பராமாயண ரஸனை ப: 43 - வ.வே.சு. ஐயர், ஐந்திணைப் பதிப்பகம், 2000

2

நோக்கும் பார்வை

கூர்த்த நோக்கு

பாரளந்த கவிதையால் சக்கரவர்த்தியான கம்பன் சொன்னதை மனதில் அசைபோட்டேன். பலரும் போய்ப் பழகிய தடத்திலேயே போகாமல், பார்வையை மாற்றிப் பார்த்தால் என்ன என்று தோன்றியது. அப்படிப் பார்க்கா விட்டால், உலகம் முழுவதும் சுற்றியும் நல்லவர் ஒருவரைப் பார்க்க முடியாத துரியோதனன் போலவும், கெட்டவர் ஒருவரைப் பார்க்கமுடியாத தருமரைப் போலவும் நாமும் ஆகிவிடுவோம். பார்க்கப்படுகிற பொருளின் பரிமாணம் பற்றிக் கவலைப்படாது, பார்க்கின்ற நம் மனம் விரும்புவதையே நம் பார்வையில் கண்ட காட்சியாய் நம்மை நாமே ஏமாற்றிக் கொண்டிருப்பதுவே நிரந்தரமாகிவிடும்.

நாம் என்ன பார்க்க வேண்டுமென எதிர்பார்க்கிறோமோ அதையே தான் பார்ப்போமே தவிர, உண்மையில் உள்ளதை உள்ளபடி பார்க்கமாட்டோம்; நாம் விரும்பியபடியே பார்த்து பார்த்துப் பழகியதன் விளைவே இது. அதனால்தான் உலகப் புகழ்பெற்ற ஓவியர் ஒருவர் சொன்னார்: "என் மாணாக்கர்களுக்கு மாடல்களை (மாதிரி உருவங்களை) வரையக் கற்றுக் கொடுப்பதில்லை. யார் வேண்டுமானாலும் அதைச் செய்யலாம். நான் அவர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுப்ப தெல்லாம் மாடல்களை ஊன்றிப் பார்ப்பதற்குத்தான்; கூர்ந்து நோக்குவதற்குத்தான். செய்முறைப் பயிற்சியை விட பார்வைப் பயிற்சியே கலையை உருவாக்குகின்றது."¹

சாதாரணமாக தெருவில் போகும்போதோ, போக்குவரத்து விளக்குகளுக்காக நிற்கும்போதோ, எதிரில் கண்ணில் படும் விளம்பரங்களைப் பார்த்ததும், ஒரு வினாடி கண்களை மூடி அந்த விளம்பரத்தை மனக் கண்ணில் கொண்டு வந்து பார்க்க முயற்சி செய் யுங்கள். காட்சி தெளிவற்றுக் கலங்கலாகப் புலப்படும்; அரைகுறையாகக் கூட மட்டுப்படாது. கண்ணைத் திறந்து மறுபடியும் ஒருமுறை அதனைப் பார்த்துவிட்டு, இப்போது மனக்கண்ணில் பாருங்கள், முன்னெவிடத் தெளிவாகக் கண்ணில் தெரியும்; விவரங்கள் புலப்படும். இதுதான் பழகப் பழக ஊன்றிப் பார்ப்பது, கூர்ந்து நோக்குவது என்பதாகும்.

தமிழில் கண் எனும் பொறியால் அறிதலை காணுதல், பார்த்தல், நோக்குதல் என மூன்று வினைச் சொற்களால் குறிப்பிடுவர். காண் என்பது கண் எனும் பொறியால் அறியப்படும் காட்சி அல்லது Sight. பார் என்பது கண் எனும் பொறியால் அறியப்படும் காட்சியோடு, கருத்தால் அறியப்படும் நேர்த்தியும் ஆகும். அதனால்தான் 'யோசித்துப் பார்' என்று சொல்வோம், 'யோசித்துக் காண்' என்று சொல்ல மாட்டோம். ஆங்கிலத்தில் இரண்டுக்குமே See என்பது தான் வினைச் சொல்.

அப்படியானால் நோக்குதல் என்பது என்ன? கண்ணோடு கருத்தும் கவனித்தலும் இணைவது தான் நோக்குதல். ஆங்கிலத்தில் Look என்போம். அதனால் தான் சாலைகளில் பலகைகளில் Stop, Look and Proceed என்று போட்டியிருக்கும்; Stop, See and Proceed என்று போட்டிருக்க மாட்டார்கள். ஏனெனில் சாலையைக் கடக்கும்போது பொறியால் அறிவதோடு, கருத்தோடறிதலும், கவனித்து அறிதலும் அவசியம்.

சுக்கிரீவன் கண்டதும், நோக்கியதும்.

இதைத்தான் கம்பன் கிஷ்கிந்தா காண்டத்திலே இராமனை முதன் முதலில் சுக்கிரீவன் சந்திப்பதை மூன்று பாடல்களில் விவரிக்கும்போது முதற்பாடலில் கண்டனன் என்றும், இரண்டாவதில் நோக்கினான் என்றும், மூன்றாவதில் தேறினன் என்றும் பதப் பிரயோகம் செய்து வித்தியாசப் படுத்திக் காட்டுவான்.²

இராமனை முதன் முதலாகப் பார்க்கும் சுக்கிரீவன் கண்களிற்பட்ட காட்சி என்ன? இராமனுடைய மரகத மலை போன்ற மேனியழகும், காதிற் குண்டலங்கள் இல்லா விட்டாலும் அழகு ததும்பி வழியும் முகமும் குளிர்ச்சி நிரம்பி வழியும் கண்களும் தான் சுக்கிரீவன் கண்களில் முதலில் தெரிந்தன. இது கண் எனும் பொறி படம் பிடித்த காட்சி. உருவ அழகு.

இவ்வாறு கண்களையும் முகத்தையும் திருமேனியையும் கண்ட சுக்கிரீவன் வைத்த கண் வாங்காது, சிறிது நேரம் அக் காட்சியில் திளைத்தான். இப்படிச் கூர்ந்து கவனிக்கவும் தனக்குத் தேவையானது அவன் பார்வையில் பட்டது. வாலியை வீழ்த்தினால்தான் தனக்கு இனி வாழ்வு என்ற நிலையிலிருந்ததால், அதற்கு உதவுக்கூடிய போராற்றலுக்குரிய உயர்ந்து அகன்ற இராம இலக்குவருடைய தோள்களும், அவர்களுடைய வீரத் தோற்றமும் மனத்தால் சிந்தித்துப் பார்க்கத் தோன்றியது.

புற அழகைத்தான் கண்களால் காண முடிந்தது. அடுத்தபடியாக சிந்திக்கத் தொடங்கியதும் வீரத்தை பார்க்க முடிந்தது. இன்னும் ஒரு படிமேலே போய் கண்ணில் கண்ட காட்சியையும், கருத்தில் கண்ட காட்சியையும் இணைத்துப் பார்த்ததும் ஒரு தெளிவு தோன்றியது. என்ன தெளிவு பிறந்தது?

பரம்பொருளே மானிட அவதாரம் எடுத்து வந்துள்ளது இராம இலக்குவர் உருவில். அதனால் வேறுள தேவர் கூட்டங்களையெல்லாம் மனிதக்குலம் வெற்றிகொண்டு விட்டது என்று சக்கிரீவன் தேறினான்.

எனவே கண்ணால் காண்பதினும், கருத்தாலும் காண்பதுவே பார்வையாகும் என்பதும், அதனையே சிறிது ஊன்றி கவனிக்கத் தொடங்கின் கண் பார்வையிலும், கருத்துப் பார்வையிலும் எளிதில் புலப்படாதவற்றை நோக்கிப் பார்க்கப் புலப்படும் என்பதும் பெறப்படுகிறது.

பார்வையின் பயன்

இதைத்தான் உலகப் புகழ்பெற்ற எழுத்தாளரும் அமெரிக்க நாட்டின் விழியிழந்தோர் அறக்கட்டளைத் தலைவியுமான ஹெலன் கெல்லர் சொன்னார்: “உலகிலேயே மிகவும் பரிதாபத்திற்குரியவர் யாரென்றால், விழியிருந்தும் பார்வையற்றவர்கள்”³ புறக்கண்ணால் காண்பவரினும் அகக் கண்ணால் பார்ப்பதுவே பார்வை பெற்றிருப்பதன் பயனாகும் என்று உலகத்தவர் கண்களைத் திறந்தவர் ஹெலன் கெல்லர் அம்மையார்.

“உலகாயதப் பார்வையில் பார்வையற்றும், காது கேளாமலும் இருப்பதாலே, பார்வைக்குப் புலப்படாத உலக விஷயங்களைப் பற்றிய விழிப்புணர்வை என்னால் வளர்த்துக் கொள்ள முடிந்தது. அதனால் என் நண்பர்களை அவர்களின் உருவத் தோற்றத்தால் அறியாவிட்டாலும், அவர்களின் உணர்வால் நன்கு அறிவேன். என்னுடைய தனிமையை விலக்கி என்னை உற்சாகப்படுத்த எந்த நேரத்திலும் அவர்களை என் முன்னே கொண்டுவர என்னால் முடியும்”⁴ என்று அவர் ஆணித்தரமாக தம் விழுமிய பார்வையைப் பற்றிச் சொல்வது,

அவருடைய பார்வையின் புதிய பரிமாணத்தை நமக்குத் தெற்றென விளங்கச் செய்கிறது, இல்லையா?

பிள்ளையார் பார்வை

இப்படிப் புதிய கோணத்தில் பார்வையைச் செலுத்த பிள்ளையார்குழி போட்டுத் தொடங்கி வைத்தவரே பிள்ளையார் தான்! உலகத்தைச் சுற்றி முதலில் வருபவர்க்கே மாங்கனி கிடைக்கும் என்றதும், உலகம் என்பது எது என்று தம் பார்வையை கூர்மையாக்கி புதிய கோணத்தில் பார்த்தார். பார்வை புதியதானதும், பார்க்கப்படுகிற பொருளான உலகமும் புதியதாகத் தெரிந்தது. உலகம் வெளியே இல்லை, உமா மகேசுவரருக்குள்ளே அடக்கம் என்ற புதிய நோக்குப் பிறந்ததும், பெற்றவர்களை சுற்றி வந்தார். பார் முழுதும் பரம் பொருளின் வடிவம் என்பது உண்மையானால், பரம்பொருள் வடிவத்திற்குள் பாரும் அடக்கம் என்ற புதிய பார்வையை பரமனும் ஒப்பினார். புதிய பார்வை செய்த விந்தையல்லவா இது?

அன்றாடம் செடி கொடிகளில் பூத்துக் குலுங்கும் மலர்களை நாம் பார்க்கும் பார்வையினின்றும் மாறுபட்டு, அவைகளை பரமனுக்கான பூசைக்குக்கூட எடுக்க மனம் வராமல், அதனால் பூசையும் பண்ணேன் என்று நெகிழ்ந்துருகியவர் தாயுமானவர். அவருக்கு ஏன் மலர்களை பூசைக்காகக் கூட எடுக்க முடியவில்லை, தெரியுமா?

இதோ, அவரே சொல்வதைக் கேட்போம்:

“பண்ணேன் உனக்கான பூசையொரு வடிவிலே

பாவித்தி றைஞ்ச ஆங்கே

பார்க்கின்ற மலருடு நீயே இருத்தியப்

பனிமலர் எடுக்க மனமும் நண்ணேன்”

அப்பொழுது அலர்ந்த அந்த மலர்களுக்குள்ளும் ஆண்டவனே அவர் பார்வையில் படுகிறார். அதனால் ஆண்டவனை அவன் இருப்பிடத்திலிருந்து கிள்ளி எடுத்து அவனுக்கே சூட்டவும் மனம் ஒப்பாததால், பூசை என்ற சடங்கைச் செய்யமாட்டேன் என்கிறார். இவரல்லவோ உண்மையான மனிதஞானி. தூணிலுமிருப்பான் துரும்பிலுமிருப்பான் என்றறிந்தவருக்கு பூவினுள்ளும் அவன்தானே தெரிவான்? 'அனைத்தும் நீ, அனைத்தின் உட்பொருளும் நீ' என்ற பரிபாடல் ஞானம் கைவரப் பெற்றவருக்குத்தானே இத்தகு புதிய பார்வை பிறக்கும்?

பகைவனைப் பார்த்தாலும், பாய்நீது தின்ன வரும் புலியைப் பார்த்தாலும் நாம் என்ன செய்வோம்? உடனே வெட்டிக் கொல்லப் பார்ப்போம்.

ஆனால் பாரதியோ,

"பகைவனுக்கு அருள்வாய் - நன்னெஞ்சே

பகைவனுக்கு அருள்வாய்

பகைநடுவினில் அன்புருவான நம்

பரமன் வாழ்கின்றான் - நன்னெஞ்சே

பரமன் வாழ்கின்றான்

தின்னவரும் புலிதன்னையும் அன்போடு

சிந்தையிற் போற்றிடுவாய் - நன்னெஞ்சே

அன்னை பராசக்தி அவ்வுருவாயினள்

அவளைக் கும்பிடுவாய் - நன்னெஞ்சே"⁶

என்று பகை நடுவே பரமனையும், புலியுருவிலே பராசக்தியையும் பார்க்கின்ற துணிச்சல்காரர். அந்தத் துணிச்சல் வந்தது அவருடைய பார்வையின் புதுமையினாலன்றோ? அதனால்தான் அவரை மகாகவி என்று கொண்டாடுகிறோம். இன்றைய போரும் பூசலும் நிறைந்த உலகில் நம்மாலும்

இப்படிப் புதிய பார்வை பார்க்க முடிந்தால், உலகமே அமைதிப் பூங்காவாய்ப் பூத்துக் குலுங்காதா?

கண் திறப்பு

புதிய பார்வை பற்றி இவ்வளவு பீடிகை தேவையா என வியக்க வேண்டாம். சுந்தர காண்டம், மாபெரும் காவியத்தின் பழம்பெரும் பொக்கிஷமாகும். அதிலும் காலங் காலமாக போற்றப்பெற்ற, பாராயணம் எனும் மெருகேற்றி தெய்வத் தன்மை ஏறியுள்ள ஒன்றாகும். அத்தகு பெருமை மிகுந்த காண்டத்தினை புதிய கண்ணோட்டத்தில் பார்ப்பதற்கு பார்வையின் மகத்துவத்தைப் பற்றிய இப்பார்வைக் கண் திறப்பு உதவியாய் இருக்கும்.

“Change the way you look at things; The things you look at will change” என்று உலகப் பெரும் ஆன்மிகவாதிகளுள், ஒருவரான Dr. Wayne Dyer நம் மனத்தில் பதியும்படி சொல்லிக் காட்டுவார்.⁷

கண் பார்வை, கருத்துப் பார்வையைத் தாண்டி கருத்தூன்றி நோக்கும் பார்வையைப் பதித்தால் காட்சிகளும் புதிய நோக்கில் புலப்படத் தொடங்குவதைத் தொடர்ந்து நோக்குவோம்.

அடிக்குறிப்புகள்:

1. “I don't try to teach my students to draw the model. Anyone can be taught to do such things. I try to teach them to see. It is not technique but vision that creates art” - Maurice Sterae, painter (from the article Stop, Look and See by John Kandhagemann)

- “How to live with life” (P.166)
by the Readers Digest Association FarEast Ltd.)

20 • சுந்தர காண்டம் - புதிய பார்வை

2. "கண்டனன் என்ப மன்னோ - சுதிரவன் சிறுவன், காமர் குண்டலம் துறந்தகோல வதனமும், குளிர்க்கும் கண்ணும், புண்டரிகங்கள் பூத்துப் புயல் தழீஇப் பொலிந்த திங்கள் மண்டலம் உதயம் செய்த மரகதக் கிரி அனானை"
- சு.கா. நட்புக்கோட் படலம், (605/17)
(காமர் - அழகிய; புண்டரிகம் - தாமரை; புயல் - மேகம்)
"நோக்கினான்; நெடிது நின்றான்; 'நொடிவு அரும் கமலத்து அண்ணல் ஆக்கிய உலகம் எல்லாம், அன்று தொடர் இன்றுகாறும், பாக்கியம் புரிந்த எல்லாம் குவிந்து, இரு படிவம் ஆகி, மேக்கு உயர் தடந்தோள் பெற்று, வீரர் ஆய்விளைந்த' என்பான்."
(605/18)
(நொடிவு அரும் - அழிவில்லாத; மேக்கு - மேலே; விளைந்த - தோன்றின)
"தேறினன் - 'அமரர்க்கு எல்லாம் தேவர் ஆம் தேவர் அன்றே, மாறி, இப்பிறப்பில் வந்தார் மானிடர் ஆகி மன்னோ' ஆறுகொள் சடிலத்தானும், அயனும், என்று இவர்கள் ஆதி வேறுஉள குழுவை எல்லாம், மானுடம் வென்றது' அன்றே!
(605/19)
(தேவர் ஆம் தேவர் - கடவுள்; ஆறு-இங்கே, கங்கை; சடிலத்தான் - சடையையுடைய சிவபெருமான்; அயன் - பிரமன்)
3. "The most pathetic person in this world is someone who has sight but has no vision" - *Helen Keller*.
4. "Being blind and deaf to the material world has helped me develop an awareness to the invisible, spiritual world. I know my friends not by their physical appearance, but by their spirit. At any moment I can bring them around me to cheer my loneliness." - *Helen Keller*
(Condensed from 'Why believe in immortality' in 'This Week' magazine, 1960)
5. கருணாகரக் கடவுள், தாயுமானவர் திருப்பாடல்கள் (ப. 56), வர்த்தமானன் பதிப்பகம், 2004.
6. வேதாந்தப் பாடல்கள், 25, பாரதியார் கவிதைகள் (ப. 130) மணிவாசகர் பதிப்பகம், 1996
7. Wayne Dyer, Wisdom of the Ages, Quill. 2002

3

காரணம் யார்வை

நிகழ்விடப் பெயரா? நிகழ்வுப் பெயரா?

கம்பனின் இராமாவதாரம் ஆறு காண்டங்களைக் கொண்டது. இந்த ஆறு காண்டப் பெயர்களும் 'ஆதிகாவியம்' என்று போற்றப் பெறும் மூல நூலான வால்மீகியின் இராமாயணத்தில் உள்ள அதே ஆறு பெயர்கள்தான். படலங்களின் பெயர்கள் எல்லாம் தமிழிலேயே கொடுக்கப் பெற்றுள்ளன. அரக்கர்களின் பெயர் உட்பட பெரும்பாலான இடங்களில் தமிழ் இலக்கணத்திற்கு இசைந்து வருமாறு, கம்பன் தமிழ்ப்படுத்தியே கையாளுகிறான்.

அயோத்தியா காண்டம், ஆரணிய காண்டம், கிட்கிந்தா காண்டம் என்ற மூன்றும் கதை நிகழும் நிகழ்விடங்களை அனுசரித்து இடப்பெற்ற பெயர்களாகும். பால காண்டம், யுத்த காண்டம் இரண்டும் கதை நாயகன் வாழ்வு நிகழ்வுகளை ஒட்டி இடப்பெற்ற பெயர்களாகும். அப்படியானால் சுந்தர காண்டம் எதை ஒட்டி அல்லது எதை அனுசரித்து இடப் பெற்ற பெயராகும்? நிகழ்விடப் பெயரும் அன்று; நிகழ்வுப் பெயராகவும் தெரியவில்லை.

நிகழ்விடப் பெயராக இக்காண்டத்திற்கு பெயர் சூட்டியிருந்தால் இலங்கைக் காண்டம் என்பதே பொருத்தமாகும். இக்காண்டத்தின் மிகப் பெரும்பான்மையான நிகழ்வுகள் இலங்கையிலும், எஞ்சியவை கடற்கரையிலும், கிஷ்கிந்தையிலும், வழிப்பாதைகளிலும் நிகழ்ந்தன என்பதால் இலங்கைக் காண்டம் எனலாம்.

அடுத்த காண்டமான யுத்த காண்ட நிகழ்வுகளில் மிகப் பெரும்பான்மையானவை இலங்கையிலும், எஞ்சியவை அயோத்தியிலும், வழியிலும் நிகழ்ந்தன என்பதால் அதற்கும் இலங்கைக் காண்டம் என்பதே நிகழ்விடப் பெயராக அமையும். அப்படியானால் இலங்கைக் காண்டங்கள் இரண்டாக ஆகுமே! எனவே நிகழ்வின் அடிப்படையில் இறுதிக் காண்டத்திற்கு யுத்த காண்டம் எனப் பெயரிட்டது பொருத்தமாயிருப்பதால், எஞ்சிய சுந்தர காண்டத்திற்கு நிகழ்விடப் பெயராக இலங்கைக் காண்டம் என்று பெயர் சூட்டுவது பொருத்தமாயிருக்கும், இல்லையா? இப்படி வினா எழுப்புவது சரிதான்.

இராவணன் என்ற அரக்கனின் ஏகாதிபத்தியத்தால் ஏற்றம் பெற்ற இலங்கையின் பெயரைச் சூட்ட வால்மீகி விரும்பியிருக்கமாட்டார் என்று ஆன்றோர்களும், வியாக்யான கர்த்தாக்களும் சொல்லும் காரணம் ஒப்புக் கொள்ளக் கூடியதாக இல்லாவிட்டாலும், தள்ளக் கூடியதாக இல்லை!

(யுத்த காண்டம் என்ற பெயரை வால்மீகியை ஒட்டி கம்பன் ஏற்று வழங்கியதில் இலக்கண முரண் பாடொன்றும் வந்து இடர்ப்படுத்துகின்றது. "ஆவோடு அல்லது யகரம் முதலாது" என்ற தொல்காப்பிய எழுத்த்திகார விதிப்படி மொழிக்கு முதலில் யகரம் வராது. எனவே யுத்தகாண்டம் என்ற வழக்கிற்குக் கம்பன் இடங் கொடுத்திருக்க முடியாது. "இதை நினைத்தே 'உயுத்த காண்டம்', 'உத்த காண்டம்' என்றெல்லாம் ஏட்டுப்பிரதிகளில் திருத்திப் பார்த்திருக்கிறார்கள். அச்சுப்பிரதிகளிலும் திருத்தம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. நூலினுள் யுத்தம் என்ற சொல்லே பயிலவில்லை என்பது கவனிப்புக்கு உரியதாகும்" என்று, கம்பனுக்கு ஒரு நல்ல பாடம்கொண்ட பதிப்பினைக் கெண்டுவர தம்

வாழ்நாளில் பெரும் தொண்டாற்றிய, தமிழறிஞர் சொ. முருகப்பர் பதிவு செய்துள்ளார்.¹ ஆனால் சுந்தர காண்டம் பற்றியதே நம் ஆய்வு என்பதால், யுத்த காண்டப் பெயர்க் காரணத்தை அறிஞருலகம் ஆய்வு மேற்கொண்டால் நலம் பயக்கும் என்பதோடு நாம் நிறுத்திக் கொள்வோம்)

எனவே நிகழ்வு ஒட்டிய பெயரே ஐந்தாவது காண்டத்திற்குப் பொருந்திவரக் கூடுமென யோசித்தால், இக்காண்டத்தின் முக்கியமான நிகழ்வுகள் சீதை சிறையிலிருந்தது, அனுமன் சீதை இருக்குமிடம் தெரிந்து கண்டது இரண்டுமாகும். "சிறையிருந்தாள் ஏற்றம்" என்ற வழக்குப் பிரசித்தமானது.

"தளிர் நிறத்தால், குறையில்லாத் தனிச்சிறையில் விளப்புற்ற கிளிமொழியான் காரணமாக் கிளர் அரக்கன் நகர் எரித்த களிமலர்த் துழாய் அலங்கல் கமழ்முடியன்."

என்று நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழிப் பாசரத்தில் தனிச் சிறையில் விளப்புற்ற (பிரசித்தமான) சீதையையும் இலங்கை எரியூட்டப் பெற்ற இக்காண்ட நிகழ்வையும் குறிப்பிட்டு மகிழ்வார்.

'சிறையிருந்த காண்டம்' என்று பெயர் சூட்டினால் எம்பிராட்டி துயரப்பட்டதல்லவா விளக்கமாகத் துலங்கும்! அப்படிப் பார்க்கும்போது கம்பனே, அனுமன் சீதையைக் காணும் பாடல்கள் நிறைந்த படலத்திற்கு இட்டப்பெயரான "காட்சிப்படலம்" என்பதனை ஒட்டி 'காட்சிக் காண்டம்' என்றமைத்திருக்கலாம்.

ஆனால், இப்படியெல்லாம் கவிச்சக்கரவர்த்தியின் காப்பியக் காண்டப் பெயரினை ஊகமாக எண்ணிப்பார்க்க நாம் யார்?

24 • சுந்தர காண்டம் - புதிய பார்வை

காரண ஊகங்கள்

இதெல்லாம் ஒரு புறம் இருக்க, வால்மீகியிலும் கம்பனிலும் துளையமாடி ஆழங்காற்பட்ட ஆன்றோர்கள் சிலர் ஊக அடிப்படையில் இப்படித்தான் கருதி வால்மீகியும், கம்பனும் பெயரிட்டிருக்கக் கூடும் என்று சொல்லி, இன்று அதுவே வழக்கத்தில் கூறப்பட்டு வருவதுமான காரண ஊகங்களைப் பார்க்கலாம்.

இராமபிரானின் சௌந்தரவடிவை விளக்கும் பகுதியை இடையிலே கொண்டிருப்பதால் இப்பெயர் பெற்றது என்று கொள்வதே ஏற்புடையது என்றும், பிராட்டியின் மனப் பண்பின் 'அழகை இக்காண்டம் வடித்துக் காட்டுவதாலும், சுந்தரன் என்று அழைக்கப்பெறும் அனுமனின் உயர் பண்புகளையெல்லாம் இக்காண்டம் காட்டுவதாலும் இப்பெயர் பெற்றதென்றும் உ.வே.சா. நூல்நிலையப் பதிப்புக் குறிப்புக் கூறுவது பலராலும் ஒப்புக்கொள்ளப் பெற்றுள்ளது.

வை.மு.கோ. அவர்களும் இதே மூன்று காரணங்களை பெரியோர் சொல்வர் என்று குறிப்பிடுவதோடு, 'இதுவரையில் பிரிவுத் துயரால் மனம் உளைந்து கிடந்த சீதாராமரிருவரும் ஒருவர்க்கொருவரின் சேஷமத்தையறிந்து மகிழ்கையால் இப்பெயர் வந்தது என்று சிலர் கூறுவர்' என புதிய காரண மொன்றையும் காட்டுவார்.³

கம்பனையே உண்ணும் சோறாகவும், பருகும் நீராகவும், தின்னும் வெற்றிலையாகவும் சுவைத்து வாழ்ந்து மறைந்த பேராசிரியர் அ.ச.ஞா அவர்கள் தாம் முதன்மைப் பதிப்பாசிரியராக இருந்து பதிப்பித்த கோவை கம்பன் அறநிலைப் பதிப்பில் குறிப்பிடுவார்:

“சுந்தர காண்டத்தின் 14 படலங்களிலும் நீக்கமற நிலைத்திருப்பவன் வீர சௌந்தர்யம், பக்தி சௌந்தர்யம்,

புலனடக்க சௌந்தர்யம் ஆகிய மூன்றும் மிளிரும் சுந்தரனாகக் காட்சியளிக்கிறான். பிராட்டியைப் பொறுத்தவரை காட்சி, உருக்காட்டு, சூடாமணி ஆகிய மூன்று படலங்களில் தவ சௌந்தரியத்துடன் காணப்படுகிறான். எனவே இக் காண்டம் சுந்தர காண்டம் என்று பெயர் பெறுவதற்கு முறையே அனுமனும் பிராட்டியும் காரணமாகின்றனர்.⁴

இராமாயணத்தில் ஊறித் திளைத்த உபந்நியாசகர்கள், பண்டிதர்கள் பலர் இராமபிரானின் ரூப சௌந்தரியமும், பிராட்டியின் குணசௌந்தரியமும் அனுமனின் வீரசௌந்தர்யமும் இக்காண்டத்தில் பொலிவு பெற்றுத் திகழ்வதால் இப்பெயர் வந்தது என்று மேடைகளில் முழங்கி வருகின்றனர்.⁵

மற்றொரு சாரர் சுந்தரன் என்பது அனுமனுக்கு அவன் அன்னையான அஞ்சனாதேவி இட்டழைத்த செல்லப் பெயராகும் என்பர். இக்காண்டம் முழுக்க நீக்கமற நிறைந்து செயலாற்றும் அனுமனைப் போற்றும் முகமாக அனுமக் காண்டம் என்று இக் காண்டத்திற்குப் பெயரிட்டதாகவும், அங்கே அப்போது வந்த அனுமன் தன்னடக்கத்துடன் அப்பெயர் சூட்டுவதை மறுத்துச் சொல்லியதால் அனுமனே மறந்து போயிருந்த, அவன் அன்னை பிள்ளைப் பிராயத்தில் இட்டழைத்த செல்லப் பெயரால் சுந்தர காண்டம் என்று வால்மீகி சூட்டினார் என்றும் காரணங் காட்டுகின்றனர்.⁶

அனுமனுக்கு இப்படி ஒரு பெயர் இருந்ததற்கு எவ்வித சான்றும் இல்லை; ஆதி காவியத்தில் உத்தர காண்டம் உட்பட எங்கும் இல்லை. இக்கணிப்பு முழுக்க முழுக்க பௌராணிகக் கருத்தே ஆகும்.

தமிழ்ப் பல்கலைக் கழக மேனாள் துணை வேந்தரும், இலக்கியச் சுவை நனி சொட்டச் சொட்ட இனிக்கும்

26 • சுந்தர காண்டம் - புதிய பார்வை

தமிழ்ச் சுவையை மாந்தித் திளைத்து மகிழும் ரசிகமாமணி அறிஞருமான ஓளவை நடராசன் அவர்கள் வேறொரு காரணமுங் காட்டுவார்.

"உண்மையே உள்பொருள். உண்மையல்லாதது பொருளன்று. உண்மையில் பிறக்கும் பொருள் மங்கலமானது, நன்மையானது. ஆகவே அதனைச் 'சிவம்' என்றனர். சிவமே பேரமுகு; ஆதலின் சத்தியம், சிவம், சுந்தரம் என்ற வழக்கு வந்தது. இதனால் உண்மையோடு கூடிய மங்கலமானதாய், நன்மையதாய் விளங்கும் பொருளும் செயலும் சுந்தரம் எனக் கொண்டாடப் பெறும் எனச் சமயப் புலவர் கூறக் கேட்டுள்ளேன்.

இராமனுடைய பிறவி நோக்கத்தை அவ்வப்போது கூறி வரும் கம்பர், மைந்நாக மலை எழுந்த தோற்றத்தைக் கூறும் நோக்கில், 'தியோர் உளராகிய கால் அவர் தீமை தீர்ப்பான் மாயோன்' என்று கூறுகின்றார். தீயவர்கள் தீமையைத் தீர்த்து, உலகத்தில் நன்மையை நிலை நிறுத்துவதே முற்றான அமுகு. அந்த அமுகைச் செய்பவன் மாயோன். அவனே இராமன். அவனைத்தன் நெஞ்சில் தாங்கித் தீமையைத் தீர்த்தவன் அனுமன். இவ்வாறு நலந்தரும் பண்பால் சுந்தர காண்டம் வனப்புற ஆமைகிறது."⁷

கொஞ்சம் நின்று நிதானித்து மேற்கண்ட காரணங்களை எல்லாம் அசை போட்டால், முற்றிலும் அவற்றை சீரணிக்க மாட்டாமல் சிரமப்படுவது புலப்படும்; அவற்றை அப்படியே ஏற்க இயலாமையை மிக்க பணிவுடன் சுட்டிக்காட்ட வேண்டியுள்ளது. ஏன் ஏற்க இயலவில்லை என்பதைக் கொஞ்சம் விரிவாகவே பார்த்தால்தான் சுந்தரகாண்டம் என்ற பெயர்க்கான உண்மைக் காரணம் மட்டுப் படலாம். இந்தக் காரணங்களை எல்லாம் ஏற்க இயலவில்லை எனில், ஏற்கக்

கூடிய காரணம் என்ன என்பதைக் கண்டே ஆகவேண்டும், இல்லையா?

அடிக்குறிப்புகள்:

1. சொ. முருகப்பா, கம்பர் காவியம் (அதன் நிலை விளக்கம்) ப.20, ஸ்ரீ இந்து பப்ளிகேஷன்ஸ், 2005.
2. ஸ்ரீமத் கம்பராமாயணம்- சுந்தர காண்டம், (ப.XVII) மகா மகோபாத்தியாய, டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம், 1957.
3. கம்பராமாயணம் - சுந்தரகாண்டம், (ப.1), வை.மு. கோபாலகிருஷ்ண மாச்சாரியார், உமா பதிப்பகம், 2006.
4. கம்பராமாயணம், இராமவதாரம்-சுந்தரகாண்டம் (ப.18) கம்பன் அறநிலை, கோயமுத்தூர், 1996
5. உ.வே. வேளுக்குடி கிருஷ்ணன்; உ.வே.கே.பி. தேவராஜன்; இன்னும் பல சான்றோர்.
6. பி.எஸ். ஆச்சார்யா, இராமாயண சுந்தர காண்டம் (ப.8) நர்மதா பதிப்பகம், 2004
7. கம்பராமாயணம் - சுந்தர காண்டம் (உரைநூல் ஆசிரியர்: பள்ளத்தூர் பழ. பழனியப்பன்) அணிந்துரை (ப. VIII) சாந்த மங்கை பதிப்பகம், 2007.

4

நாயகம் யார்வை

சுந்தரமா? செளந்தர்யமா?

சுந்தர காண்டம் என்ற வடமொழித் தொடர்மொழி சுந்தரமாகிய காண்டம் எனவிரியும். சுந்தரம் என்பது வடசொல். இது தமிழில் வந்து வழங்குகின்றது. சுந்தரம் என்பது தமிழ்ச் சொல் என்று கொள்வோர் உளர். அப்படிக் காண்டால் ஆதி காவியம் வடமொழியில் எழுதப்பெற்றிருக்க, வால்மீகி தமிழ்ச் சொல்லால் வடமொழிக் காவியத்தில் பெயர் சூட்டி யிருக்கக் கூடும் என்பது அறிவின் பாற்பட்டதாகாது. சுந்தரம் என்ற சொல் தேவாரகாலத்திலேயே தமிழில் பயிலப்படுகிறதே என்று சிலர் வினவலாம். ஆனால் வால்மீகி எழுதிய காலம் தேவார காலத்திற்கு மிக மிக முந்தியது.

இந்த வாதம் எடுபடாது என்பதனை 'தமிழ்நாடு' நாளிதழின் ஆசிரியராக விளங்கிய கருமுத்து தி. மாணிக்க வாசகம் அவர்கள் 'மாசி' என்ற புனைபெயரில் 'தமிழ்நாடு' இதழில் 'நாரணன் விளையாட்டு' என்ற தலைப்பில் எழுதியது தெளிவாக்குகின்றது:

"வடமொழியாளர் குணிப் பொருளல்லது அழகு என்னும் குணப் பொருள் கொள்வதில்லை என்பது உண்மையே. தமிழ்ப் புலவர்கள் அழகின் பரியாயமாகிய செளந்தரியம் என்னும் வடசொற் பொருளையும் சுந்தரம் என்ற சொல்லால் வழங்குவர். தமிழ்ப் புலவர்கள் வடமொழிக் குணிப் பெயர்களையும் பெரும்பாலும் குணப் பெயராலேயே வழகுவர். இதனை தரித்திரம் என்னும் குணிப் பெயரால்

தாரித்திரியம் (வறுமை) என்னும் குணத்தையும், கவி (புலவன்) என்னும் குணப் பெயரால் அக்கவியின் செயலாகிய கவிதை என்னும் பண்பையும், வீரம் என்னும் குணிப் பெயரால் வீரியம் என்னும் பண்பையும் வழங்குதலால் காணலாம். கம்பரும் 'வீரமும் களத்தே போட்டு வெறுங்கையோடு இலங்கை புக்கான்' என்பது போலப் பலவிடங்களில் வழங்குவார்.

இவ்வாறே சுந்தரம் என்ற குணிப் பொருளின் பெயர் (தர்மி வாசகம்) சௌந்தர்யம் (அழகு) என்ற குணப் பெயரின் பெயராக (தர்ம வாசகமாக) வழங்குதல் தமிழ்ப் புலமை பற்றிய வழக்கெனத் தெளிவாக அறியலாம். வடமொழிப் புலமை உடையவராகிய வால்மீகி தாம் எழுதிய வடமொழிக் காவியத்துள் வடமொழி வழக்கிற்கு ஏற்ப சௌந்தரிய காண்டமென்று பெயரிடாது, மாறாக தமிழ் வழக்கை ஒட்டி சுந்தர காண்டம் என்று பெயரிடுவானேன்?"

மேற்கண்ட வாதத்தில் உள்ள உண்மையை மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க தலைமையாசிரியராகவும், 36 ஆண்டுகள் 'செந்தமிழ்' பத்திராதிபராக விளங்கியவருமான உ.வே. திருநாராயணயங்கார் அவர்களும் ஒப்புக்கிறார்.¹

ஆகவே, வால்மீகி சுந்தர காண்டமென்று பெயரிட்டது தமிழ் வழக்கான அழகு என்ற பொருளை ஒட்டியதாக இருக்க முடியாது என்பது தெளிவாகிறது.

வான்மீகி தமிழறிந்தவரா?

ஆனால் இந்த முடிவுக்கு எதிராக, தாமே சிந்தித்த ஒரு கருத்தை எதிர்வாதமாக, அதே உ.வே. திருநாராயணயங்கார் அவர்களே பதிவு செய்கிறார்.² சங்க இலக்கியமான புறநானூற்றில் வரும் கீழ்க்கண்ட பாடலைப் பாடியவர் பெயர் வால்மீகையார்.

“பருதி சூழ்ந்தவிப் பயங்கெழு மாநிலம்
 ஒரு பகல் எழுவர் எய்தி யற்றே
 வையமும் தவமும் தூக்கின் தவத்துக்கு
 ஐயவி யனைத்தும் ஆற்றாது ஆகலின்
 கைவிட் டனரே காதலர்; அதனால்
 விட்டோரை விடா அள் திருவே;
 விடாஅ தோரிவள் விடப்பட்டோரே” (புறம்-358)

‘வான்மீகியார்’ என்ற பெயர் வால்மீகையார் என்று
 எழுதப்பட்டிருக்கலாம். எனவே வால்மீகி தமிழ் அறிந்தவர்.
 அதனால்தான் “பாம்பின் கால் பாம்பறியும்” என்ற தமிழ்ப்
 பழமொழியை வால்மீகி இக்காண்டத்தில் சீதையின் கூற்றாக
 அமைத்துள்ளார்.

அசோகவனத்தை அழிப்பதைக்கண்ணுற்ற அரக்கிமார்கள்
 சீதையிடம் வந்து “இவன் யார்? எதற்காக இங்கே வந்தான்?
 உன்னிடம் என்ன பேசினான் சொல்” என்று கேட்க சீதை பதில்
 சொல்கிறாள். “இவன் யாரென்றும் என்ன செய்வானென்றும்
 உங்களுக்கே தெரியும். பாம்பின் கால் பாம்பிற்கல்லவா
 தெரியும்? இதிலென்ன சந்தேகம்?”

பூய மேவாஃபிஜாந்த யோஃயம் யத்வா கரிஷ்யதி
 அஹிரேவ ஹ்யஹே: பாதாந் விஜாநாதிந ஸம்க்ஷய:

வால்மீகியின் காலம் அகத்தியர், தொல்காப்பியர்
 காலமாக இருக்கலாம். இவருக்கு தமிழில் நல்ல பயிற்சி
 இருந்திருக்கலாம்.

ஆனால் இக்கருத்து மிக ஆழமான கால வரலாற்று
 ஆய்வுக்கும், தமிழ்ப் பழமொழிகள், வழக்குகள் மூலம்
 பற்றிய ஆராய்ச்சிக்கும் உரியது என்பதால் வால்மீகி தமிழ்
 வழக்கை ஒட்டி அழகு என்ற பொருளில் சுந்தர காண்டம்
 எனப் பெயர் சூட்டியிருப்பார் என்பதை ஏற்க முடியவில்லை.

எனவே 'சுந்தரம்' என்பதற்கு 'அழகு' என்ற பொருள் கொள்வதும் இருமொழி வழக்கிற்கும் பொருந்திவராது இடர்ப்பாடாகிறது.

வால்மீகியும் கம்பனும் ஒரே பெயரை அப்படியே இட்டிருப்பதால் இரண்டு மொழிப் பொருளுக்கும் வழக்கிற்கும் மேலே நாம் பார்த்த பெயர்க் காரணங்கள் யாவும் அமைதியைத் தரவில்லை என்பதை மெத்தப் பணிவோடு பதிவு செய்ய வேண்டியுள்ளது. ஆனால் வேறொரு முடிவுக்கு வருவது எளிதாகிறது. இருவரும் சுந்தர காண்டம் என்று பெயர் சூட்டியதற்கு, இரண்டு மொழிப் பொருளுக்கும் வழக்கிற்கும் பொருந்தி வரக்கூடிய வேறு ஏதோ ஒரு காரணம் இருக்க வேண்டும் என்பதே அது.

சுந்தர நாயகன்

சுந்தர காண்டப் படலப் பெயர்கள் பதினான்கையும் சொல்லி அவற்றை நிகழ்த்தியது யார் என்று கேட்டால், அத்தனைக்கும் அனுமன் என்றே பதில் வரும்.

(உ-ம்) கடல் தாவு படலம் - தானியது யார்?

ஊர்தேடு படலம் - தேடியது யார்?

காட்சிப்படலம் - கண்டது யார்?

உருக் காட்டு படலம் - உருக்காட்டியது யார்?

என்று கேட்டுக் கொண்டே போனால், இறுதியில்,

திருவடி தொழுதபடலம் - தொழுதது யார்?

என்று கேட்டால், அப்போது எல்லாவற்றிற்கும் விடை அனுமன் என்றே வரும். அதனால் இக்காண்ட நாயகனாக அனுமனே செயற்பட்டு விளங்குவதாலும், அனுமனின் பிரபாவத்தைச் சற்றே விளக்கமுறக் காட்டுவதாலும், கதையின் நாயகனாகிய இராமன் காண்டத்தின் இறுதிப் பகுதியில் மட்டுமே வருவதாலும் அனுமனை ஒட்டியே

பெயரிடப்பட்டிருக்கலாம் என்பது வாதத்தளவில் ஒப்புக் கொள்ளக் கூடியதாகிறது. ஆனால் அனுமனுக்கும் சுந்தரத் திற்கும் என்ன இணைப்பு? சுந்தரன் என்ற அனுமன் பெயர்க் காரணமும், சுந்தரம் என்பதை அழகு என்ற பொருளில் எடுத்தால் வரும் வழக்கு முரணாலும் இணைக்கமுடியாது தவிக்க வேண்டியுள்ளது. ஆக முடிச்ச வேறு எங்கோ இருக்க வேண்டும் என்பது உறுதியாகிறது.

அனுமன் செயல்கள்

இனி, அனுமனின் செயல்களையும், அதன் விளைவு களையும் சுருக்கமாகக் காண்போம், இக் காண்டத்தில் நிகழும் அனுமனின் செயல்களை விரிவாகப் பார்த்தால், அஃது காண்டம் முழுமையையுமே எழுத வேண்டி வரும். 14 படலங்களிலும் 1319 பாடல்களிலும் முழுக்க முழுக்க அனுமன் இருக்கிறான். எனவே அனுமன் இக்காண்டத்தில் நிகழ்த்திய முக்கியமான செயல்களை முதலில் பட்டியலாக இட்டுப் பார்க்கலாம்.

அனுமன்-

1. கடல் தாண்டினான்
2. ஊர் தேடினான்
3. சீதையைக் கண்டான்
4. உருக்காட்டினான்
5. சூடாமணி பெற்றான்
6. போர் புரிந்தான்
7. கட்டுண்டான்
8. இராவணனைச் சந்தித்தான்
9. இலங்கையை எரியூட்டினான்
10. திருவடி தொழுதான்

ஆற்றலா? அடக்கமா?

இவற்றிலே கடல் தாண்டியதும், பேருரு (விசுவ ரூபம்) எடுத்ததும் அற்புதச் செயல்கள்; ஆற்றலை வெளிக் காட்டுவன. போர் புரிந்ததும், இலங்கையை எரியூட்டியதும் ஆற்றலின் வெளிப்பாடுகளே. கட்டுண்டதும், திருவடி தொழுததும் அடக்கத்தின் பாற்பட்டன. சூடாமணி பெற்றதும், இராவணனைச் சந்தித்ததும் வேறொரு வித ஆற்றலின் கூறேயாகும்.

மொத்தத்தை பகுத்துப் பார்த்தால் இரண்டு செயல் அடிப்படைகள் அடிநாதமாய் விளங்குகின்றது. அவை ஆற்றலும், அடக்கமும்; பலமும், பணிவும்; மீண்டும் இவற்றை சொல்லிப் பாருங்கள். கொஞ்சம் வித்தியாசமாக இல்லையா? ஆற்றல் நிரம்பித் ததும்பி வழிகிறவனிடத்தில் அடக்கம் இருக்க முடியுமா என்ன? பலவானிடத்தே பணிவு தலைகாட்டுமா? இரண்டும் முரணாக உள்ள குணங்களாகத் தோன்றவில்லையா? இப்படிப்பட்ட முரணுடைய இரு வேறு பண்புகள் ஒருவனிடத்தே நிரம்பியிருக்க முடியுமா என்ற வினாவிற்கு பதில், "அனுமனின் சிறப்பே அதுதான்" என்பதேயாகும். பலமும் பணிவும் ஆகட்டும், ஆற்றலும் அடக்கமுமாகட்டும் இரண்டும் சாதாரணமாக நேரெதிராக இருப்பவை. இரண்டுமே அதிசயமாக அனுமனிடம் சேர்ந்து நிரம்பியிருந்தது என்பதை சுந்தர காண்டம் மிகத் தெளிவாகக் காட்டும்.

அனுமன் ஆற்றலும் அடக்கமும்

ஆறு காண்டங்களிலே செம்பாதி மூன்று காண்டங்கள் முடிந்த பிறகுதான் கதையிலே அனுமன் வருகிறான். கிஷ்கிந்தா காண்டத்திலே அனுமனின் ஆற்றலில் ஒரு பகுதியான அறிவாற்றலும், சொல்லாற்றலும் வெளிப்படும்;

யுத்த காண்டத்தில் அனுமனின் ஆற்றலின் ஒரு பகுதியான செயலாற்றல் ஆக்ரமித்திருக்கும். அதேபோல் கிஷ்கிந்தையில் அடக்கத்தின் ஒரு கூறான புலனடக்கமும், யுத்தத்தில் மற்றொரு கூறான தன்னடக்கமும் தென்படும். ஆனால் சுந்தர காண்டத்திலோ மூவாற்றலும், மூவடக்கமும் முற்றுமாய்த் தெரியும். எப்படி?

ஆற்றலையும் அடக்கத்தையும் மூன்று பெரும் பிரிவுகளுள் அடக்கலாம்.

அறிவாற்றல் Vs தன்னடக்கம்;

சொல்லாற்றல் Vs நாவடக்கம்;

செயலாற்றல் Vs புலனடக்கம்

முரண்போல் தோற்றமளிக்கும் இந்த மூன்று இணைகளும் அனுமனை வெளிப்படுத்தும் காண்டமே சுந்தர காண்டம். விரிவஞ்சி ஒவ்வொன்றையும் ஒவ்வொரு எடுத்துக்காட்டுகளால் பார்ப்போம். இந்த இணை வரிசையைக் கடைமுறையே பார்த்தல் நலம் பயக்கும்.

செயலாற்றல்

கடல் தாண்டியதும், பேருருவம் எடுத்ததும், போர் புரிந்து கிங்கரர், சம்புமாலி, பஞ்ச சேனபதிகள், அக்ககுமாரன் ஆகியோரை வதைத்ததும் இவையெல்லாம் செயலாற்றல்கள்.

கடல் கடந்தது காலினாலா?

கடல் கடந்து வந்தது எப்படி என்று சீதை வினவ அனுமன் சொல்வான்:

“சுருங்கு இடை உன் ஒரு துணைவன் தூய தாள் ஒருங்குடை உணர்வினோர், ஓய்வு இல் மாயையின் பெருங்கடல் கடந்தனர் பெயரும் பெற்றிபோல், கருங்கடல் கடந்தனென், காலினால் என்றான்.” (840/97)

"பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர், நீந்தார் இறைவனடி சேராதார்" என்ற குறள் (10) விளக்கமே, இராமபிரானின் தூய பாதம் பணிவோர், மாயையாம் கடல் கடப்பர் என்ற அடிகள். அப் பெற்றி போன்றே, இராமபிரான் பாதம் பணிவுடைமையால், காற்றினால் கடலைக் கடந்தேன் என்கிறான். காலினால் என்பது காலாகிய உறுப்பால் என்று பொருள் கொளின்கடல் தாவியது, பேருரு எடுத்தது, கடல்மீது பறந்து தாண்டியதற்குப் பொருந்தாது காட்டும். கால் என்றது இங்கே காற்றை; காற்றினால் கடலைக் கடக்க முடிந்தது எப்படி?

அட்டமா சித்தி ஆற்றல்

அனுமன் காற்றின் (வாயுவின்) மைந்தன். அவன் கல்லாத கலையும் வேதக் கடலும் இல்லை என்பான் கம்பன். அவன் அட்டமா சித்திகளும் கைவரப் பெற்றவன். அது என்ன அட்டமா சித்திகள்?

1. அணிமா - அணு உரு, சிறிய உரு எடுத்தல்
2. மகிமா - பெரிய உரு எடுத்தல்
3. லகிமா - இலேசாக, சுமையின்றி ஆதல்
4. கரிமா - கனமாக, பளுவாக ஆதல்
5. பிராப்தி - எங்கும் தடையின்றி சஞ்சரித்தல்
6. பிரகாமியம் - கூடுவிட்டுக் கூடுபாய்தல்
(பரகாயப் பிரவேசம்)
7. ஈசத்வம் - உயர்ந்த உயிராயிருத்தல்
(பஞ்சகிர்த்தியத் தொழில் நடத்தல்)
8. வசித்துவம் - தேவர் முதலானவரையும் தன்
வசப்படுத்தல்

இந்த அட்டமாசித்தியும் தன் சாதனையினால் அனுமனை வந்து அண்டின என்பதே, உண்மை; ஏனெனில்

அனுமன் அதை நாடிச் சென்றவன் அல்லன். அவன் கற்ற கலைகளினால், தன்னை அறிந்து அடங்கியதால், தலைவனை அறியும் ஞானம் பெற்றவன். ஞானிகளுக்கு இந்த சித்திகள் தாமாகவே கிட்டும். யோகம், பிராணாயாமம் எல்லாம் கற்றறிந்தவன் அனுமன்.

“ஏற்றி இறக்கி இரு காலும் பூரிக்கும்
காற்றைப் பிடிக்குங் கணக் கறிவாரில்லை
காற்றைப் பிடிக்குங் கணக்கறிவார்க்குக்கூற்றை
உதைக்குங் குறியதுவாமே”

என்ற திருமூலரின் திருமந்திரப்படி மூச்சை இழுத்து வெளியே விடும் பிராணாயாம யோகக் கலையில் முறை போகியனால், கூற்றையே (எமனையே) உதைக்கும் வல்லமையுடைய அட்டமா சித்திகள் அடைந்தவன். அதனாலே லகிமா என்ற இலகுவாகும் சித்தியால், தன் உடலை பளுவின்றி தக்கை போலாக்கி ஆகாயத்தில் பறக்கும் ஆற்றலை உபயோகித்து கடல் கடந்ததால் காலினால் கருங்கடல் கடந்தேன் என்றான்.

உடனே சீதை இத்தனை சிறிய உடலை வைத்துக் கொண்டு நீ கடலைக் கடந்தது தவப் பயனா அல்லது சித்தியாலோ என்று கேட்டாள். தவமும், சித்தியும் பெற்றால் அன்றி இத்தகு அருஞ்செயல் செய்ய இயலாதென அறிந்த சீதை வினவவும், அதனை உணர்ந்த அனுமன் தன் பேருரு (மகிமா) எடுத்துக்காட்ட, சீதை அஞ்சி அவ்வுருவைச் சுருக்குமாறு வேண்டுகிறாள்.

“நடந்தாய் இடையே என்றாலும், நாண் ஆம் நினக்கு;

நளிர் கடலைக்
கடந்தாய் என்றால் என் ஆகும்?-காற்றாம் கன்ன கடுமையாய்!”

(842/109)

“உன்னுடைய இந்த ஆற்றலைக் கண்டால், நீ கடலைக் கடந்தது என்பது உனக்கு நாணத்தை உண்டாக்கக் கூடிய சிறிய

செயலே; ஏனெனில் நீ காற்றாம் ஆற்றலை முழுவதும் அடக்கி ஆளத்தெரிந்தவன்" என்று சட்டென்று அனுமனின் ஆற்றலை (Energy) முழுவதும் அறிந்து பாராட்டுகிறாள்.

பேருருவம் எடுத்தது எத்தனை முறை?

சுந்தரகாண்டத்தில் மட்டுமே ஏழு முறை பேருரு எடுக்கிறான் அனுமன். சீதை முன் எடுத்த இம்முறை போக, மீதி ஆறு:

1. அரக்கி வடிவம் எடுத்து வந்த சுரசையை வெற்றி கொள்ளப் பேருரு எடுத்தது. (763/70)
2. அசோகவனத்தை அழித்தபோது (860/46)
3. பஞ்சசேனாபதிகளை வதைத்தபோது (882/29)
4. இந்திரசித்தனுடன் போரிட்டபோது (903/66)
5. கடல் தாண்டிய - இரு தடவை

போராற்றல்:

அனுமன் இராவணனின் நான்கு சேனைகளோடு போரிடும்போதும் அவனுடைய போராற்றல் புலப்படுகிறது. முதலில் கிங்கரர் வதை. 'கிங்கர்' என்றால் என்ன செய்ய வேண்டும் என்ற பொருள். யோசிக்கும் திறன் அற்றவர்கள் - சொன்னதைச் செய்து முடிக்கும் அடியாட்கள்; ஆனால் பெரும் போர் விளைக்கும் உடல் ஆற்றல் உடையார். வரும் போது 'கிங்கர்?' என்று கேட்டுக் கொண்டே வருவதால் கிங்கரர் என்றழைக்கப்படுவார். அடுத்து சம்புமாலி என்ற இராவணனின் மாமா மகன்.

சம்புமாலி போரில் கம்பனுடைய நயம் சொட்டும் ஒரு பாடலை நாம் சுவையோடு அசை போடலாம்:

"பிரிவு அரும் ஒரு பெருங்கோல் என, பெயரா இருவினை துடைத்தவர் அறிவு என, எவர்க்கும் வருமுலை விலைக்கு என மதித்தனர் வழங்கும் தெரிவையர்மனம் என, கறங்கு என, - திரிந்தான்" (875/35)

(பெருங்கோல் - செங்கோல்)

அரக்கர் சேனையோடு அனுமன் ஒருவனாக நின்று, அவனே ஒரு படையைப் போல நின்று போரிட்டான். அணிவகுப்பின் முன்னணியில் நிற்கும் தார் எனப்படும் நெற்றிச் சேனையாக அனுமனின் (யோகப் பயிற்சியில்) ஒளிமிகு நெற்றி, இருபக்கத்து சிறகுகள் போன்ற சேனைகளாக அவன் இரு கைகள், உடம்பின் அடர்ந்த ரோமங்களே படை வீரர்கள், அவனுடைய வாலே அணிவகுப்பின் பின்னணிச் சேனையான கூழையாக (One Man Army) போன்று போரிட்டான் அனுமன் என்பான் கம்பன். (874/21)

அப்படி ஒரு சேனையைப் போல ஒருவனே போரிடுகிறான் என்றால் அவன் ஒரிடத்திலிருந்து இன்னொரு இடத்திற்கு எவ்வளவு வேகமாக இடம் விட்டு இடம் பெயர்ந்திருக்க வேண்டும்! அந்த வேகத்தை கம்பன் நான்கு உவமைகளாக சுட்டிக் காட்ட முயல்கிறான் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அவ்வளவு வேகம் அனுமன் போரிடும் வேகம்.

1. மன்னனுடைய செங்கோல் எப்படி உறங்காது உலகெங்கும் எந்நேரமும் ஆணை செலுத்துமோ அப்படி, (இன்றைய குடியாட்சியிலும் மிகப் பொருந்தும் ஆட்சித் தத்துவத்தைக் கம்பன் காட்டுகிறான். ஆட்சியாளர் மரிக்கலாம் - ஆட்சி அன்று. King Dies But Not Kingdom) அந்தி கண்ட இடத்து எப்படி விரைந்து சென்று நீதி பரிபாலனம் செய்யுமோ அப்படி.

2. எப்படி புண்ணியம் பாவம் என்ற இரு வினைகளையும் துறந்த ஞானியர்தம் ஞானம், வேண்டினார்க்கு உடனே வேண்டிய இடத்து உதவுமோ அப்படி.
3. தன் உடலை விலைக்குரியதாகப் பாவித்து, விலை பேசும் விலை மகளிர் மனம் ஓரிடத்தில் நிலைக்காது எப்படி பல இடங்களுக்கும் தாவுமோ அப்படி.
4. எப்படிக்காற்றாடி சுழலுமோ அப்படி.

சம்புமாலியைக் கொன்ற விதமும் ஒரு Hitech; சம்புமாலியின்தேரினுள்ளே பாய்ந்துபுகுந்து அவனது வில்லை தன் கையால் பற்றி, பக்கவாட்டில் (Vertical ஆக உபயோகப்படுத்தும் வில்லை Horizontal ஆக) பிடித்து வளைத்து, (வில்லின் நாணுக்குள் ஒரு வளையம் உண்டாகுமாறு) அந்த வளையத்தை சம்புமாலியின் கழுத்தில் மாட்டி, வில்லை வளைத்திருந்த பிடியைத் தளர்த்த, நாண் மீட்சி அடைந்து கழுத்தை அப்படியே துண்டித்துத் தரையில் தள்ளியது. (877/47)

இப்படி இலங்கையில் அனுமன் பொருத ஆற்றலை விவரித்துக் கொண்டே போகலாம்; விரிவஞ்சி விடுவோம்.

புலனடக்கம் - பிரமாத்திரத்தில்

இவ்வளவு ஆற்றலுடைய ஒருவன் அடங்கியிருப்பது அதிலும் புலனடங்கியிருப்பது அதிசயமே. பொதுவாக குரங்கு புத்தி என்று கூறுவோம். எது ஒன்றிலும் சித்தம் கூண நேரம்கூட நிற்காமல், பாய்ந்து கொண்டே, அலைந்து கொண்டே, கட்டுப்பாடே இல்லாமலிருப்பது குரங்கின் சுபாவம். ஆனால் இங்கே அனுமன் புலன்களை அடக்கி வெற்றி கொண்டவனாக இருக்கிறான்.

நம் ஆய்வுக்குரிய பகுதி, இப்போதைக்கு, சுந்தரகாண்டம் மட்டுமே என்பதால், இக்காண்டத்துள் வரும் புலனடக்கம் பற்றியே சிந்தனை செய்வோம்.

இலங்கைக்குப் புறப்பட்ட போது கடலில் தோன்றிய மைந்நாக மலை அனுமனை சிறிது இளைப்பாறி செல்ல வேண்டித் தடுத்தபோது அனுமன் அதனை நிராகரித்து, இராமபிரானின் வேலையாகச் செல்லும் தான் அதனை நிறைவேற்றாது உண்ணேன் என்று சொல்லியதோடு திரும்ப வரும்போது விருந்தினை ஏற்பேன் என்று சொல்லும் புலனடக்கம் யாருக்கு வரும்?

பிற்பாடு இந்திரசித்தன் போரில் வேறு வழியின்றி அனுமனைக் கட்ட பிரமாத்திரத்தை விட்டபோது, பாம்புக் கூட்டமாக வந்து அது அனுமனைப் பிணித்ததும் கீழே விழுந்தான் அனுமன். வரபலத்தால் அனுமன் பிரமாத்திரத்தையும் கடக்கும் ஆற்றலுடையவன். ஒரு முகூர்த்த காலமே ஒரு முறையே கட்டுப்பட வேண்டும் என பிரமன் வரமளித்திருந்தான். அந்த ஒரு முகூர்த்த காலம் கட்டுப் பட்டவன்போல் அனுமன் பிரமனை மதித்து, கட்டை விட்டு நீங்காது, அடங்கி இருந்ததும் அவனுடைய புலனடக்கத்தின் வெளிப்பாடே.

நான்கு போர்களிலும் தனி ஒருவனாய் நின்று போரிட்டு வாகை சூடிய அனுமன் இப்போது கட்டுப் பட்டு, அரக்கவீரர் இராவணன் இருக்குமிடத்திற்கு வீதிவழியே இழுத்துச் செல்லும்போது அடங்கிச் செல்வது அனுமனின் அளப்பரிய அடக்க உணர்வை வெளிப்படுத்துகிறது. பெரியோரை மதித்து தன் புலன்களையும் வீரத்தையும் அடக்கி ஆளும் திறமையுடையவன் அனுமன் என்பதை இது விளக்கும்.

புலனடக்கம் - சீதையின் பார்வையில்

சீதை முதன் முதலில் தன் முன் தோன்றிய அனுமனைக் கண்டதும் என்ன நினைத்தாள் தெரியுமா? அனுமனை அதுவரை கண்டதில்லை. அப்போதுதான் முதன்முதலில் காண்கிறாள்:

“நின்றவன் நிருதன் அல்லன்; நெறி நின்று, பொறிகள் ஐந்தும் வென்றவன்; அல்லனாகில் விண்ணவன் ஆக வேண்டும்; நன்று உணர்வு உரையன்; தூயன்; நவைஇலன் போலும்!” (830/26)

எதிரே நிற்பவன் அரக்கன் அல்லன்; நல்ல ஒழுக்கத்தில் நிலைத்து ஐம்பொறிகளையும் வெற்றி கொண்டவன் என்றே நினைத்தாளாம். சீதையின் முதற்பார்வையில் அனுமனின் புலனடக்கமே படுகிறது. இராமனைப் போலவே பிராட்டியும் அனுமனை முதற்பார்வையிலேயே கணித்துவிடுகிறாள்.

சொல்லாற்றல்

அனுமனுடைய சொல்லாற்றல் பற்றி சொல்லவே வேண்டாம். இராமனாலேயே சொல்லின் செல்வன் எனப் பாராட்டப் பெற்றவன். இக் காண்டத்தைப் பொறுத்த வரை இரண்டு இடங்களில் அவனுடைய சொல்லாற்றல் மிக்கோங்குவதைக் காணலாம்.

சீதை மாதவிப் பொதும்பரிடை உயிரை மாய்த்துக் கொள்ள முயன்றபோது கண்ட அனுமன் மிக சாதுர்யமாகத் தன் சொல்லாற்றலைக் காட்டுகிறான். சீதை அதுவரை அனுமனைக் கண்டதில்லை. திடீரென அவள் முன்னே தோன்றி அனுமன் அவளைத் தேற்ற ஆறுதல் வார்த்தைகள் சொல்ல ஆரம்பித்தால், அவள் நம்பமாட்டாள்; இதுவும்

42 • சுந்தர காண்டம் - புதிய பார்வை

அரக்கர் மாயையாயிருக்கும் என்றுதான் எண்ணுவாள் என்ற உளவியல் அறிவுடைய அனுமன் இராம நாமத்தைச் சொல்லி, இராமதூதன் நான் என்றே வாயைத் திறக்கிறான். அதனால் சீதையும் அரக்கனே வேடத்திலிருந்தாலும் யாரானாலும் "எம்பிரான் நாமம் சொல்லி, உருக்கினன் உணர்வை; தந்தான் உயிர்; இதில் உதவி உண்டோ?" என்று எண்ணுகிறான்.

முதற் பேச்சிலேயே பிராட்டியின் நம்பிக்கைக்கு உரியவனாகி விடுகிறான். பின்னர் அவன் வந்த வேலை சுலபமாகி விடுகிறது. முதன் முதலில் இராமாயணக் கதை சொன்னவன் என்ற பேர் பெறுமாப்போலே, சீதை பிரிந்தது முதல் அன்று வரை நிகழ்ந்த இராமன் செயல்களை சொன்னான்; இராமன் மேனியைப் பற்றி சீதை வினவ, இராமனைப் பாதாதி கேசம் மிக அற்புதமாக விவரித்தான்.

இராவணன் அவன்; இராமன் இவன்

அனுமனிடம், 'இன்னும் ஒரு திங்கள்தான் உயிரோடி ருப்பேன். அதற்குள் இராமன் சிறை மீட்காவிட்டால் உயிர் தரியேன்' என்றதும் சீதையைப் பலப்பல சொல்லித் தேற்றுகிறான். அந்த தேறுதல் வார்த்தைகள் உலக இலக்கியங்களிலே தேடினாலும் காண இயலா அவலம் போக்கும் அமுதச் சொற்கள். கடைசியிலே ஒரு முத்தாய்ப்பு வைப்பான் அனுமன். அச்சொல் அனுமனையன்றி யாராலும் சொல்ல ஒண்ணாதன; சொல்ல இயலாதன.

"..... நீ குறித்த நாளினே

விராவு அரு நெடுஞ்சிறை மீட்கிலான் எனின்

பரா வரும் பழியொடும் பாவம் பற்றுதற்கு

இராவணன் அவன்; இவன் இராமன்" என்றான். (852/74)

என்ன கொடுமை, 'எவ்வளவு கடுமையான சொற்கள்?' "இராமன் இராவணன் போல்வான்; இராவணன் இராமன் போல்வான்" என்று அனுமனே சொல்வதா? அதுவும் பிராட்டியிடமா?

கொஞ்சம் யோசித்தால் அனுமன் தான் சொல்லின் செல்வன் என்று நிலை நாட்டுவதை உணரலாம். சீதையோ ஏற்கனவே உயிர்விடத்துணிந்துவிட்டாள்; ஒரு மாதக்கெடுவும் விதித்து விட்டாள். இந்நிலையில் அவளுக்கு ஒரு அதிரடியான நம்பிக்கையை ஊட்ட வேண்டியதன் அவசியத்தை நன்கு உணர்ந்தான் அனுமன். அதன் விளைவே இத்தகு சொற்கள்.

இன்னும் ஒரு மாதத்திற்குள் சிறை மீட்காவிட்டால் இராமன் பழியும் பாவமும் தன்னைப் பற்ற இராவணனைப் போல கொடியவனாவான். மீட்காது, சிறையில் பிராட்டி படும்புயரை நீட்டித்தால், பகைவனான இராவணனினும் உற்றவனான இராமன் கொடியவன் போலாவான்; இராமனே கொடியவனாகிவிட, இராவணன் ஏற்கனவே கொடியவனாயிருப்பதால், இனி அவனும் இராமனே போலாகி விடுவதால் இராவணன் இராமனாவான்; இராமனைப் போன்ற கொடியவனாவன் என்ற பொருள் படவே "இராவணன் அவன்; இவன் இராமன்" என்று அனுமன் கூறியதன் பொருளாகும்.

சொல்லின் செல்வனைத் தவிர யார் இத்தகு சொல்லாற்றலால் பிராட்டிக்கு நம்பிக்கை ஊட்டி, உயிரைக் காப்பாற்ற முடியும்?

இதே போன்று இராவணன் முன்பு நிறுத்தப்பட்ட அனுமன் இராவணனிடம் உரையாடுமிடத்தும் தன் சொல்லாற்றலை யெல்லாம் கொட்டிக் காட்டுகிறான். "அறம் திறம்பினர் ஆர் உளர் ஆயினார்?" (5990) என்று இராவணனை இடித்துரைத்து தான்தாது வந்ததன் நோக்கத்தையும் இராவணன்

44 • சுந்தர காண்டம் - புதிய பார்வை

ஒரு போதும் இராமனை வெல்ல முடியாது என்றும் ஆணித் தரமாகக் கூறுவான். விரிவஞ்சி, இனி மேலே காண்போம்.

நாவடக்கம்

இவ்வளவு சொல்லாற்றலைச் செல்வமாக உடைய வரிடம் இருந்த நாவடக்கம் போற்றப்பட வேண்டியது. பேருரு எடுத்த அனுமனைப் பாராட்டி பிராட்டி வாழ்த்துகிறாள்:

“ஆழி நெடுங் கை ஆண்தகை தன் அருளும், புகழும்,
அழிவு இன்றி
ஊழி பலவும் நிலைநிறுத்தற்கு, ஒருவன் நீயே உளை ஆனாய்.”

“நிருதர் என் ஆவர்? நீயே எம்கோன் துணை என்றால்?”

(842/110 & 112)

வசிட்டர் வாயால் பிரம்மரிஷி என்றாற்போல் இவ் வாழ்த்தைக் கேட்ட யாருக்கும் தலையும் காலும் புரிந்திருக்கா! தன் புகழ்ப் புராணத்தை விரித்துரைக்கத் தொடங்கு வர். ஆனால் நாவடக்கம் உடைய அனுமன் சொல் கிறான்:

“அண்ணற் பெரியோன், அடிவணங்கி,
அறிய உரைப்பான், அருந்ததியே!
வண்ணக் கடலினிடைக் கிடந்த
மணலின் பலரால், வானரத்தின்
எண்ணற்கு அரிய படைத் தலைவர்,
இராமற்கு அடியார்; யான் அவர்தம்
பண்ணைக்கு ஒருவன் எனப் போந்தேன்;
ஏவல் கூவல் பணி செய்வேன்”

(842/114)

அடக்கத்திற்கு உலக இலக்கியங்கள் கண்ட இலக்கணங் களின் தன்னிகரற்ற விளக்கம் இப்பாடல்; அனுமனின் இந்த நாவடக்கம். சுக்கிரீவனின் அமைச்சனான அனுமன் தன்னை

இராம அடியானாகவும், ஏவல் கூவல் பணி செய்பவனாகவும் கூறிக்கொள்ளும் விநயம்தான் என்னே! கடலின் மணற் பரப்பைப் போல எண்ணற்ற வானரத் தலைவர்களுள் அவன் ஒருவன், அவ்வளவே என்று தன் வீரத்தை, ஆற்றலை முழுவதும் அடக்கிக் கொண்டு சொல்லும் நாநயம்தான் என்னே!

அறிவாற்றல்

அனுமன் இலங்கை வந்த பணி என்ன?

அனுமன் இலங்கைக்குள் வந்த காரணம் என்ன?

சீதையைத் தேடி அவள் இருக்கும் இடத்தைக் கண்டு பிடிப்பது. இதுதான் அனுமனுக்கு அவனுடைய மன்னன் சுக்கிரீவன் இட்ட பணி. தென்திசையில் வாலி மகன் அங்கதன் தலைமையில் தேடி வந்த குழுவில் அனுமனும் ஒருவன். அதுவும் ஒருமாதக் கெடுவுக்குள் திரும்பிச் சென்று சேதி சொல்ல வேண்டிய ஆணையுடன் வந்துள்ளான்.

இராவணனை முதன் முதலில், ஊர் தேடு படலத்தில், உறங்கிக் கொண்டிருக்கும்போது காண்கிறான். உடனே அனுமனுக்கு, நம் பாஷையில் சொல்லப் போனால், மூக்குக்கு மேல் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. "சீதையைச் சிறை எடுத்த அரக்கனை பார்த்த பிறகும் உயிரோடு விடுவதா? இவன் தலை பத்தையும் தகர்த்து என் ஆற்றல் காட்டுவேன். இந்த ஊரையும் அழிப்பேன்" என்று கொதித்து எழுந்தான். ஆனால் உடனே ஒரு கணம் சிந்தித்ததும் தன்னைத் தடுத்து நிறுத்திக் கொண்டான்.

"..... நேமியோன் பணி அன்றால்

ஒன்று ஊக்கி, ஒன்று இழைத்தல் உணர்வு உடைமைக்கு
உரித்து அன்றால்;

பின் தூக்கின், இது சாலப் பிழை பயக்கும் எனப்

பெயர்ந்தான்" (800/221)

இராவணனைக் கொல்வது இராமபிரான் தனக்கிட்ட பணி அன்று; அதற்காக வரவில்லை. ஒரு காரியத்துக்காக வந்து, அதை விடுத்து இன்னொரு காரியத்தைச் செய்தால் அது அறிவுடையவன் செய்யும் காரியமன்று. பிற்பாடு இது பெரும் பிழையாக முடியும். இப்படி எண்ணித்தான் அனுமன் இராவணனைக் கண்டதும் எழுந்த கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டான்.

தேடுவதற்கும், செய்தி கொணர்வதற்குமாக வந்தேன் என்று இராவணனைச் சந்திக்கும்போது அனுமனே கூறுகிறான்.

“நன்னுதல் தன்னைத் தேடி நாற் பெருந்திசையும்
போந்த மன்னரில்,

தென்பால் வந்த தானைக்கு மன்னன், வாலி தன்மகன்,
அவன்தன் தூதன் வந்தெனன்” (917/82)

அனுமன் தூதனா?

அப்படியானால் தனக்கு இடப்படாத பணியான அசோக வனத்தை ஏன் அழித்தான்? ஏன் அரக்கர்களைக் கொன்று குவித்தான்? ஏன் கிங்கரர்களை, பஞ்ச சேனாபதிகளை, சம்புமாலியை, அக்க குமாரனை அழித்தான்? இராவணனும் இதே கேள்வியை தூதனாக வந்துள்ளதாகச் சொன்ன அனுமனிடம் கேட்கிறான்; ஏனென்றால் சற்று முன் பார்த்தோமே, அனுமன் வாக்குமூலம் - அதன்படி தான் தூதனாக வந்ததாக அனுமன் இராவணனிடம் அறிமுகம் செய்து கொள்ளுகிறான். (917/82)

“ஒன்று ஊக்கி ஒன்று இழைத்தல் சாலப்பிழை பயக்கும்” என்று உணர்ந்த அனுமன் இப்போது இப்படிச் செய்தது சரியா? அதிலும் தனக்கு விதிக்கப்பட்ட பணியான தேடலையும் செய்தி சொல்லலையும் மீறி, தன்னை தூதன்

என்று அறிவித்துக் கொண்டது சரியா? யார் அவனைத் தூதனாக நியமித்தது? இராமனோ, சுக்கிரீவனோ, அங்கதனோ அப்படி அனுமனை நியமித்ததாகவோ, அனுப்பியதாகவோ சான்று எதுவும் இல்லையே. அப்படி இருக்க அனுமன் தன்னைத் தானே இராமன் சார்பாக தூதுவனாக சுய நியமனம் செய்து கொண்டது மேலும் ஒரு பிழை அல்லவா?

இங்கேதான் அனுமனின் அறிவாற்றலை நாம் உய்த்துணர முடிகிறது.

முதலில் அனுமன் இலங்கைக்குள் நுழைந்ததும் இராவணனைக் கண்டதும் கோபம் ஏற்பட ஒன்று ஊக்கி ஒன்று இழைக்கும் பிழை செய்யாது, தனக்கு இடப்பட்ட பணியான சீதையை கண்டுபிடிக்கும் வரை, வேறு பணியைச் செய்யாது விட்டான். அப்போது சீதை எங்கேயிருக்கிறாள், என்ன நிலைமையில் இருக்கிறாள் என்று எதுவும் தெரியாது.

இப்போது, நிலைமை வேறு; வந்த வேலையான சீதை இருக்கும் இடத்தைக் கண்டுபிடித்தாகிவிட்டது; அவள் நலமோடு இருக்கிறாள் என்பதையும் தெரிந்து கொண்டாகிவிட்டது. இராமன் கொடுத்த கணையாழியைக் கொடுத்து, சீதையிடமிருந்து அடையாளச் சேதிகளையும், சூடாமணியையும் பெற்றாகிவிட்டது. அவனுக்கு இடப்பட்ட பணியை முடித்துவிட்டான். திரும்பப் போய் சீதியைச் சொல்ல வேண்டியது தான் பாக்கி.

பணிமாற்றம் - படிப்படியாக:

“சிறுத்தொழில் முடித்து அகல்தல் தீது எனல் தெரிந்தான்; மறித்தும் ஒரு செயற்கு உரிய காரியம் மதித்தான்.” (854/1)

வந்த காரியம் முடிந்ததும், வந்த வழியே திரும்பிச் செல்லலாம்; ஆனால் அனுமன் தன் தகுதிக்கு அது

இழுக்கு, குறைவு என்று உணர்ந்தான். அப்படித் திரும்பிப் போவது அஞ்சல்காரர் (Post Man) வேலையாகிவிடும்; என்ன அனுமன் செய்த பணியின் சிறப்பு, அவன் கொண்டு வந்த அஞ்சலில் பெறுநர் பெயர் மட்டுமே இருந்தது. அவர் முகவரி இல்லை. உலகத்தில் எந்த மூலை என்றுகூட இல்லை. இப்போது முகவரியைக் கண்டு அஞ்சலை உரியவரிடம் சேர்ப்பித்து, பெற்றுக் கொண்டதற்கான கையொப்பமும், Post With Acknowledgement Due மாதிரி, பெற்றாய்விட்டது. அனுப்புநரிடம் கொண்டுபோய் சேர்த்தால் பணி நிறைவுறும். அதற்கு ஒரு அனுமன் எதற்கு?

அளப்பரிய ஆற்றலும் அறிவும் உடைய தானும் அப்படியே போனால், இராவணனுக்கு தான் வந்து போனதே தெரியாமல் போய்விடும். சீதையை அந்த ஒரு மாதத்தில் இன்னும் சந்தித்து சந்தித்து இம்சை செய்வான். இராவணனுக்கு மட்டும் தெரிந்தால்கூட போதாது. அரக்கர் கூட்டம் முழுவதற்கும் தெரியவேண்டும். இலங்கா தேசமே இராமன் ஆற்றலை எண்ணிக் கலங்க வேண்டும். ஒரு குரங்கு வந்ததற்கே இந்த விளைவானால், மற்ற குரங்குப் படையும், இராமனும் வந்தால் என்ன நடக்கும் என்று கதிகலங்கச் செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணத்தை அங்கே விதைக்கும் படியான ஒரு செயலைச் செய்வதே உசிதம் என்ற முடிவுக்கு வந்தான். அதற்கு வழி அரக்கர்களை வம்புக்கு இழுப்பதும், அவர்களை துவம்சம் செய்வதும் தான்.

அப்படிச் செய்தால் தான் இராவணன் வெளிப் படுவான்; தான் அவனைச் சந்திக்க முடியும். அப்போது தான் அவனையும் வெல்ல முடியும் என்று அனுமன் நினைத்தான். உடனே காரியத்தில் இறங்கினான். அசோக வனத்தை அழிக்கத் தொடங்கினான். அதன் பிறகு தொடர்ந்து கிங்கரர், பஞ்சசேனாபதிகள், சம்புமாலி, அக்க

குமாரன் அழிந்தனர். இந்திரசித்தன் வந்து பிரமாத்திரத்தினால் அனுமனைக் கட்டி இராவணன் முன்னே, அனுமன் மனதில் நினைத்தபடியே, கொண்டு நிறுத்தினான்.

தூதனாக சுய நியமனம்

அதற்குள் கிட்டத்தட்ட முக்கால் நாள் ஓடிவிட்டது. முதல் நாள் பின் மாலை - முன் இரவு நேரத்தில் இலங்கைக்குள் நுழைந்து, தற்போது பகற்பொழுதில் பெரும் பகுதி கழிந்தது. இப்போது இராவணன் முன்பு வந்ததும், இரண்டாம் முறையாக (இராவணன் உறங்கிய போது முதன் முறையாக) அதிலும் முகத்திற்கு நேராக அவனைப் பார்க்க நேர்ந்ததும் அனுமனின் எண்ண ஓட்டம் மாறுபடத் தொடங்கிற்று.

உள்ளத்தின் உள்ளதை உரையின் முந்துற மெள்ளத் தம் முகங்களே விளம்பும் என்பதை உணர்ந்தவன் அனுமன். இராவணனை இவன் வெல்லவும் முடியாது; இவனை இராவணன் வெல்லவும் முடியாது. இராவணனோடு இப்போது போரிட்டு மோதினால் காலம்தான் கழியும். சீதையோ ஒரு மாதக் கெடு விதித்து விட்டாள். அதற்குள் இராமனிடம் போய் செய்தி சொல்லி, படையுடன் வந்து சீதையை சிறை மீட்க வேண்டும். அதுவே இப்போது முக்கியமானது. எனவேசண்டைபோடத்தொடங்குவதைவிட, தூதனாக வந்ததாகக் காட்டிக் கொண்டு இராவணனிடம் கடைசியாக நல்லதை எடுத்துச் சொல்லிவிட்டுச் செல்வதே மேல் என்று Logical-லாக ஒரு முடிவுக்கு வந்தான். தன்னைத் தானே தூதனாக நியமனம் செய்து கொண்டான்.

“என்னையும் வெவற்கு அரிது இவனுக்கு; ஈண்டு இவன் தன்னையும் வெவற்கு அரிது எனக்கு; தாக்கினால் அன்னவே காலங்கள் ஒழியும்; ஆதலான் துன்ன அருஞ் செருத் தொழில் தொடங்கல் தூயதோ?”

“ஆதலான் அமர்த் தொழில் அழகிற்று அன்று; அருந்த தூதன் ஆம் தன்மையே தூய்து என்று உன்னினான்.”

(915/65)

ஒரு வேலையாக வந்து இடத்து, அவ்வப்போது ஏற்படும் நிலைமைக்கு ஏற்ப, தலைவனுடைய குறிப்பு அறிந்தால் தான் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைக்கு ஏற்றவாறு சுயமாக சிந்தித்து முடிவெடுத்து மேற்கொண்டு காய்களை நகர்த்தும் அறிவு இருக்க வேண்டும். வள்ளுவப் பெருந் தகை குறிப்பும் அதுவே.

“கூறாமை நோக்கிக் குறிப்பறிவான் எஞ்ஞான்றும்

மாறாநீர் வையக்கு அணி”

(குறிப்பறிதல் - குறள், 701)

(ஒருவன் சொல்வதன் முன்பாகவே, குறிப்பால் அவன் கருத்து அறியக் கூடியவன் வற்றாத கடல் சூழ்ந்த உலகத்திற்கு அணிகலன் போன்றவன்)

“கடன் அறிந்து காலம் கருதி இடன் அறிந்து

எண்ணி உரைப்பான் தலை”

(தூது - குறள் 687)

(தன் கடமையை அறிந்து, நிறைவேற்றும் காலத்தையும் கருத்திற்கொண்டு, ஏற்ற இடத்தையும் தெரிந்து, நன்றாகச் சிந்தித்துச் சொல்பவனே சிறந்த தூதன்)

அனுமனும் இப்படித்தான் காலமும் இடமும் கருதி தன் முடிவை மாற்றி இலங்கையில் நடந்து கொண்டான். அதுவே அவன் அறிவாற்றலை நுண்மையாக நமக்கு உணர்த்தும்.

தன்னடக்கம்

அறிவின் ஆற்றல் மிகுந்த ஒருவன் அடக்கத்துடன் இருப்பது என்பது அதிசயமே. இலங்கையை எரியூட்டியதும்,

வான்வழி மீண்ட அனுமன் மயேந்திர மலையில் வந்து குதித்தான். அவன் வரவிற்காகக் காத்திருந்த அவனுடன் குழுவாக வந்த வானரர், அனுமனைக் கண்டதும் மகிழ்ந்து, ஆடிப்பாடி, ஆரவாரம் செய்தனர். அங்கதன், சாம்பவான் முதலியோரிடம் தான் சீதையைக் கண்டதைச் சொல்லி, அவர்கட்கு சீதை கூறிய ஆசியைத் தெரிவித்தான். மற்ற வானரர்கள் அனுமனிடம் இலங்கையில் நடந்த வற்றை கூறும்படி கேட்கவும் அனுமன் சீதையை அசோக வனத்தில் பார்த்ததும், அடையாளம் பெற்றதும் சொன்னான்; தான் அசோகவனத்தை அழித்ததையும், போரிட்டு கிங்கரர் முதல் அக்க குமாரன் வரை அனைவரையும் கொன்று வெற்றி பெற்றதையும், இலங்கையை எரியூட்டியதையும், தன் வெற்றியைத் தானே சொல்ல நாணி, அடக்கத்தால் சொல்லாது விட்டான்.

“நீண்ட வாள் அரக்கரோடு நிகழ்ந்ததும், நெருப்புச் சிந்தி மீண்டதும், விளம்பான் - தான் தன் வென்றியை

உரைப்ப வெள்கி.” (935/9)

ஆனாலும் அவன் போரிட்டான் என்பதை அவன் மேனியில் இருந்த புண்கள் சொல்லாமல் சொல்லின; அவன் வென்று வந்ததை, அவன் தீதின்றி மீண்டு வந்தது கூறாமல் கூறியது; இலங்கையில் நெருப்பிட்டதை தூரத்தே தெரியும் மெல்லிய புகை ஓதாமல் ஓதியது. இப்படி அனுமானத்தால் வானர வீரர் உணர்ந்து கொண்டாலும், அடக்கம் நிரம்பிய அனுமன் தன்னடக்கம் நம்மால் பாராட்டப்பட வேண்டிய ஒன்று. இதே போல இராமனை அடைந்ததும் அவனிடம் சீதை நலமாக இருப்பதையும் அவள் தவம் செய்த தவம் என்றதும், சீதை கூறிய அடையாளச் செய்திகளைச் சொல்லி சூடாமணியைக் கொடுத்தானேதவிர அங்கும் இராமனிடமோ, சுக்கிரீவனிடமோ தான் போரிட்டு வென்றது, இலங்கையை எரித்தது எதையும் சொல்லவில்லை. அதனாலேயே இராமனோ

52 • சுந்தர காண்டம் - புதிய பார்க்கை

சுக்ரீவனோ உடனே படைகளை புறப்படச் செய்தனரே தவிர, அனுமனை ஒரு வார்த்தை பாராட்டவோ, நன்றி கூறவோ சந்தர்ப்பம் இல்லாது போயிற்று.

அனுமன் செயல் திரட்டு

இதுகாறும் சுந்தரகாண்டத்தில் அனுமன் நிகழ்த்திய செயல்களால் அனுமனின் ஆற்றல்களையும் அடக்கத்தையும் கண்டோம். இராம கார்யத்தில் இதைவிட வேகமாக முடியாது எனும் படியாக ஓடியாடி செயலாற்றும் ஆற்றல்; இராம நியானத்தில் அசையாத மனம் உடைமையால் நிரம்பிய அடக்கம். துளிக்கூட கட்டுப்பாடு இல்லாது, சுண்ண நேரம்கூட நிலையில்லாமல் பாய்ந்து கொண்டே இருக்கும் குரங்கு இனத்திலே பிறந்தவன், அதே சமயம் கட்டுப்பாட்டோடே அடங்கி நடந்தான்.

அனுமனை அளந்தறிய இது போதாது என்றாலும் சுந்தரகாண்டத்தில் அனுமன் சாதித்தன என்று தொகுத்துப் பார்த்தால் நமக்குப் புலப்படுவன:

1. இராம நாம மகிமையை தானும் உணர்ந்து அனுபவித்து, பிறரும் அறியச் செய்தது;
2. நம்பிக்கை இழந்து உயிர் விடத் துணிந்த சீதையைக் காப்பாற்றியது; சீதைக்கு நம்பிக்கை ஊட்டியது போலவே, இராமபிரானுக்கு சீதையின் கற்பு நலத்தை தானே கண்டு அறிந்ததைச் சொல்லி அவன் துயரம் தீர்த்தது;
3. அறம் வெல்லும்; பாவந்தோற்கும் என்ற மாபெரும் உண்மையை யாவரும் உணரும் வண்ணம் இலங்கையில் பிள்ளையார் சுழி போட்டு தொடங்கி வைத்தது; இராவணன்

தன் வாலில் தீ வைக்க, அந்த நெருப்பே
அவனுடைய இலங்கையை அழித்ததால்,
பாவந்தோற்று அறம் வெல்லும்
என்று உலகறியச் செய்தது.

அனுமன் செய்த இந்த மூன்று சாதனைகளும் மனித வாழ்க்கைக்கு நம்பிக்கை ஊட்டுகிறது; துயரங்களிலிருந்து தேறி ஆறுதல் பெறவைக்கிறது; வாழ்க்கைக்கே அர்த்தத்தைப் புகட்டுகிறது. அதனாலே தான் சுந்தர காண்டத்தைப் படித்தால், அனுமனின் இந்தச் சாதனைகள் படிப்பவர் மனதில் பதியும்; பதிந்து உரமூட்டும்; அந்த உரமும் நம்பிக்கையும் துன்பத்திலிருந்து மனத்தை விடுவிக்கும் என்ற உளவியல் அறிவியல் வேலை செய்யும்.

எதை நினைத்துப் படித்தார்களோ அது மனதில் உரமேறி, உள் மனதில் உருவேறி உருவேறி, அதனால் இயற்கையின் உந்துதல் ஏற்படுத்தும் நம்பிக்கை கனன்று கனன்று ஓர் உருகு நிலையில் சாதனை நிகழ்த்திவிடும் என்பது அறிவியல் உண்மை. அதனால் திருமணங்கள் கைகூடலாம்; சுகப் பிரசவம் ஆகலாம். பிரிந்தவர்கள் ஒன்று சேரலாம்; காணாமல் போன பொருள் கிடைக்கலாம்; புதிய பொருள் சேர்க்கை நிகழலாம். இத்தனையையும் மன ஆற்றல் சாதிக்கும்.

அது சரி, இதனை அனுமன் செயல்களும் சாதனைகளும் உணர்த்தின; உரைத்தன; உதவின. ஆனால் சுந்தர காண்டப் பெயர்க் காரணம் காண உதவியதா என்றால் அதற்கும் 'ஆமாம்' என்பதுதான் பதில்.

அடிக்குறிப்புகள்:

1. உ.வே திருநாராயணையங்கார், வான்மீகரும் தமிழும் (11, 17)
அ. இராஜகோபாலன், 2000
2. ஸ்ரீமத் வால்மீகி இராமாயணம் - சுந்தரகாண்டம், ஸர்க்கம் 42 : 9

சுந்தரம் பார்வை

காணாமல் போனது கிடைப்பது சுந்தரம்

இத்துணை வலிமையான நம்பிக்கையையும், நன்மைகளையும் சுந்தர காண்டம் தரவல்லது என்று வால்மீகியும், கம்பனும் அறிந்திருந்தார்கள். வால்மீகி பெயரிட்ட காரணம் முதலில் புலப்பட்டால், கம்பன் பெயரிட்டதும் விளங்கும்.

சுந்தர காண்டம் என்ற வடமொழித் தொடர்மொழி சுந்தரமாகிய காண்டம் என விரியும். 'நஷ்ட வாபஸ்து சுந்தர' என்று வடமொழியில் ஒரு வழக்குண்டு. காணாமல் போனதை, இழந்ததைத் திரும்பப் பெறுவது 'சுந்தரம்' என்று பொருள்படும் இவ்வழக்கு வால்மீகியை சிந்திக்க வைத்திருக்க வேண்டும் என்பது வால்மீகி இராமாயணத்தைப் பற்றிய மிகப் பழமையான தனியன் சுலோகங்கள் இரண்டினால் தெரியவருகின்றது.

'சுந்தரம்' தொடங்கும் சுந்தர காண்டம்

சுந்தர காண்டப் பெயர்க் காரணத்திற்கு ஒளி காட்டும் விளக்கான அந்த சுலோகங்களை முதலில் பார்ப்போம். பிறகு கம்பனுக்கு வருவது எளிதாகிவிடும்.

ஸுந்தரே ஸுந்தரோ ராம; ஸுந்தரே ஸுந்தரீ கதா'

(சுந்தர காண்டத்தில் இராமன் சுந்தரன்; கதை சுந்தரமானது)

ஸுந்தரே ஸுந்தரி ஸீதா; ஸுந்தரே ஸுந்தரம் வனம்॥

(சீதை பேரழகி; அசோகவனம் வனப்புடையது)

ஸுந்தரே ஸுந்தரம் காவ்யம்; ஸுந்தரே ஸுந்தரோ கபி:।

(காவியம் இனியது; வானரர் சுந்தரர்)

ஸுந்தரே ஸுந்தரம் மந்த்ரம்: ஸுந்தரே கிம் ந ஸுந்தரம்॥

(சொற்கள் நல்ல பலன்களைக் கொடுக்கும் மந்திரங்கள்; சுந்தர காண்டத்தில் எதுதான் சுந்தரமில்லாதது?)

ஸுந்தரே ஸுந்தரீம் ஸீதாம் அக்ஷதாம் மாருகேர் முகாத்।
ச்ருத்வா ஹ்ருஷ்டஸ் ததைவாஸ்து ஸ ராம: ஸததம்
ஹ்ருதி॥

(சுந்தரமான இலங்கையில் சுந்தரியான சீதை சுகமாக இருக்கிறாள் என்ற மங்கலச் செய்தியை கேட்டு மகிழ்ந்து சுந்தரனாகக் காட்சியளிக்கும் இராமன் என்றென்றும் என்ன இதய பீடத்தில் அமர்ந்திருப்பாராக!)

நன்மையைத் தரக் கூடியது சுந்தரம் என்பதால் வால்மீகி நன்மைகளை நடத்திக் காட்டும் காண்டத்திற்கு சுந்தர காண்டம் என்று பெயரிட்டிருப்பார் என்பது இப்போது தெளிவாகிறது. இதனை ஸ்ரீமத் வால்மீகி இராமாயண பாராயணம் முடிந்தபின் சொல்லும் தியான சுலோகங்களில் ஒன்றும் உறுதி செய்யும்.

சரிதம் ரகுநாதஸ்ய ஸதகோடிப்ரவிஸ்தரம்।

ஏகைக மக்ஷரம் ப்ரோக்தம் மஹாபாதக நாஸனம்॥

(கோடிக்கணக்கான ஸ்லோகங்களைக் கொண்டது ஸ்ரீமத் இராமாயணம்; அதிலுள்ள ஒவ்வொரு சொல்லும்கூட மகா பாதகங்களைப் போக்கிவிடும் என்பது நம்பிக்கை)

சுந்தர காண்டத்தினுள் சொற்கள் நல்லனவற்றை நல்கும் மந்திரங்கள் என்பதாலும், நன்மையை கதையின்

இக்காண்டத்தில் தான் மூன்று காண்டங்களுக்குப் பிறகு நாம் அனுபவிக்க நேரிடுகிறது. அயோத்தியா காண்டத்தில் இராமன் முடிதறந்து நாடுவிட்டு காடேகுவதில் தொடங்கி, ஆரண்ய காண்டத்தில் சீதையைப் பிரிந்து, கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் சீதையைத் தேடித் தேடி கஷ்டங்களையே சந்தித்த வாசகர்கள் இக்காண்டத்தில்தான் நன்மையை (சுந்தரத்தை) நுகரத் தொடங்குவதால் நன்மைதரு காண்டம், 'சுந்தர' காண்டம் என்பது பொருந்தி வருகிறது.

சுந்தரத்திற்கு அழகு என்ற பொருள் கொண்டு, இரண்டு மொழி வழக்கிற்கும் பொருந்திவராது இடர்ப்படுவதை இந்த சுலோகம் நிவர்த்திக்கிறது. நன்மை பயக்கும்படியான நம்பிக்கை ஊட்டும் காரியங்கள் அனுமனால் இக்காண்டத்தின் ஆரம்பம் முதல் இறுதிவரை நிறைந்துள்ளதும் இக்காரணத்தை உறுதிப்படுத்துகிறது.

தமிழ் சுந்தரம்

இப்போது கம்பனுக்கு வருவோம். கம்பன் அப்படியே வால்மீகி இட்ட பெயரை எடுத்துக் கொண்டதற்கு மிக முக்கியமான காரணம் தமிழிலும் சுந்தரம் என்பதற்கு நன்மை என்ற பொருள் உண்டு என்பதுதான். Goodness என்பதற்கு நேரடிப் பொருள் தருவது சுந்தரம் என்ற சொல்.

அதெல்லாம் சரி, தமிழில் சுந்தரம் என்றால் நன்மை என்று கொள்வதற்கு சான்று உண்டா என்ற வினா எழலாம். கம்பன், அவனே இராமனுக்குச் சூட்டும் புகழாரமான 'தென்சொல் கடந்தான், வடசொல் கலைக்கு எல்லை நேர்ந்தான்' என்பதற்கு முற்றிலும் தகுதியானவன். கம்பன் இக்காரணத்தை ஏற்று இப்பெயர்ப் பொருத்தத்தை ஒப்பியதை இனிக் காண்போம்.

சென்னைப் பல்கலைக் கழக லெக்சிகன் 'சுந்தரம்' என்ற சொல்லுக்குக் காட்டும் பொருள்களாவன:

1. அழகு Beauty சுந்தரக் குழுதச் செவ்வாய்
[மாயசனைப் படலம் 16]
2. நிறம் Colour சுந்தரச் சுண்ணத் துகளோடு
[சிலப்பதிகாரம் 4, 42]
3. நன்மை Goodness சுந்தர நிலமிசைச் சொரிதலின்
[சீவக சிந்தாமணி 121]
4. சிந்தாரம் Red paint சுந்தரம் பெய்த யானைத்
தூமருப்பு [சீவக சிந்தாமணி
3048]

இங்கே சான்றாகக் காட்டப்பெறும் நன்மை என்ற பொருள் காட்டும் சீவகசிந்தாமணி நாமகள் இலம்பகப் பாடல் இதோ;

மைந்தரோ டூடிய மகளிரை இளையவர்
அந்துகில் பற்றலிற் காசரிந் தணிகிளர்
சுந்தர நிலமிசைச் சொரிதலின் பின்னணிந்
திந்திர திருவிலி னெழிலின தொருபால்

[காசு - பல நிறமுள்ள மணிகள் ; சுந்தரம் - நன்மை]

கணவரோடு ஊடிய மகளிரின் துகிலைக் கணவன்மார் பிடித்திழுக்கவே, துகிலிலிருந்த பல நிறமுள்ள மணிகள் நன்மையே நல்கும் நிலத்தே சிந்த, நிலம் அவ்வொளியில் வானவில்லைப் போன்று அழகுடையதாயிற்று.

இதைத்தான் ஒளவை நடராசனார் "மிகுதியும் கட்புலனுக்குத் தோற்றும் அழகைச் சுந்தரம் என்பதன்றி நன்மையும் தருவனவற்றை சுந்தரம் என்பர். காட்சிக்கு மட்டுமின்றிக் கருத்துக்கும் உறவுக்கும் இனியதுவும் நன்மை தருவதுவும் சுந்தரம் என்பதும் பொருந்தும்" என்பார்.

நீறணிவது அழகா? நன்மையா?

இவற்றையெல்லாம் விட நாள்தோறும் பலரும் ஒதிவரும் திருஞானசம்பந்தரின் வாக்கு தக்க எடுத்துக்காட்டாய்த் திகழ்கிறது. பிரபலமான அப்பாடலைப் பார்ப்போம்.

"மந்திர மாவது நீறு வானவர் மேலது நீறு
சுந்தர மாவது நீறு துதிக்கப் படுவது நீறு
தந்திர மாவது நீறு சமயத்தி லுள்ளது நீறு
செந்துவர் வாயுமை பங்கன் திருஆல வாயான் திருநீறே".

"திருநீறானது மந்திரச் சொல்போன்று அச்சம் நீக்கி அருளுவது; மனிதர்கள் அணியவே வானவர்களைவிட மேலானது; நன்மை தரக்கூடியது; வணங்கப்படும் பொருளாவது; மந்திரத்திற்கு அடுத்து வேண்டியது அருளும் தந்திரமாவது; சமய வழிபாட்டிற்கு உரியது; உமையம்மையைப் பாகத்தில் கொண்டு திருஆலவாய் அமர்ந்துள்ள ஈசனின் திருநீறு இத்தகையது ஆகும்" என்று பொருள்படும் இத் திருப்பாடலில் சுந்தரம் என்ற சொல் நன்மை என்ற பொருளிலேயே ஆளப்படுகிறது. சிலர் கூறுவது போல அணிவதால் அழகு தரக்கூடியது என்று 'பொருள் கொள்வது பொருந்திவராது. நீறணிவதால் அமைவதாக இப்பாடலில் கூறப் பெறும் மந்திரம், வானவர் மேலது, துதிக்கப்படுவது, தந்திரமாவது, சமயத்திலுள்ளது இவற்றோடு அழகு தருவது என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? இப்படிப் பொருள் கொண்டால் திருஞானசம்பந்தர் திருநீற்றை ஏதோ அழகு சாதனப் பொருளாக cosmetic substance ஆகப் பயன்படுத்தியாக அமையும்.

பதினொரு பாடல்கள் நிரம்பிய பதிகத்தினை முழுப் பார்வையாகப் பார்த்துப் பொருள் கொள்ளுவதே முறை. மதுரையை ஆண்ட கூன்பாண்டியனின் வெப்பு நோய்

யாராலும் தீர்க்கப்பெறாத போது, அவன் அழைப்பை ஏற்று ஞானசம்பந்தர் பாண்டியனுக்குத் திருநீறு பூசி நோயைத் தீர்த்தருளும் போது பாடிய பதிகம் இது.

இப்பதிகம் பாடுவதன் பயனை அவரே பதினோராவது பாடலில் "தென்னன் உடலுள்ள தீப்பிணியாயின தீரச் சாற்றிய பாடல்கள்" என்பார். தீப்பிணி தீரத் திருநீறு பூசவே தீப்பிணி தீர்ந்து நலம் பெற்றான் பாண்டியன்; நன்மை பயந்தது நீறு. எனவே கம்பனுக்குப் பல நூற்றாண்டுகள் முன்பு வாழ்ந்த சம்பந்தர் காலத்திலேயே சுந்தரம் என்ற சொல் நன்மைதருவது என்ற பொருளில் தமிழ் மொழியில் கையாளப் பெற்று வந்துள்ளது புலப்படும்.

‘சுந்தரம்’ நிகழும் காண்டம்

நாம் முன்பே கண்டது போல அயோத்தி, ஆரணிய, கிஷ்கிந்தா ஆகிய மூன்று காண்டங்களுக்குப் பிறகு பதின் மூன்று ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு காவிய நாயகன், நாயகி வாழ்வில் நன்மை ஏற்படத் தொடங்குகின்றது இக்காண்டக் கதைப் பகுதியில் தான், இல்லையா? காட்டில் பதின் மூன்றாண்டுகளாக வாழ்ந்து வந்த சீதை, கணவனைப் பிரிந்து பத்து மாதங்கள் அயலான் ஊரில் சிறையில் இருந்த சீதை, பட்ட துயரமெல்லாம் பறந்தோட முன்னோடியாய் அனுமன் கடலைக் கடந்து, காவலை மீறி, அவளை சந்தித்து உயிரைக்காப்பாற்றி நன்மை நல்குவது இக்காண்டத்தில்தான்.

தன் அகமுடையாளாகிய சீதையை ஐயிரு திங்கள் பிரிந்து வேதனையில் உழன்ற கணவனாம் இராமனுக்கு சீதை இருக்குமிடத்தைக் கண்டுவந்ததோடு, அவள் கற்புத் தெய்வமாகவும் இலங்குகிறாள் என்ற நல்ல செய்தி சொல்லி, காவிய நாயகன் துயரம் தீர்ந்து நன்மை ஏற்பட்டது இக்காண்டத்தில்தான். பெயருக்குடையவனை [நாமியை]

விட அவன் பெயர் (ராமா) இடர் களையக் கூடியது. நன்மை தரக்கூடியது என்பதனை அனுமன் தானே உணர்ந்து உலகறியச் செய்ததும் இக்காண்டத்தில்தான்.

தோல்வியே அறியாத இராவண அரசில் அவன் மகன் அக்கருமாரன் உள்ளிட்ட எண்ணற்ற அரக்கர்களை அனுமன் கொன்று குவித்து, தலைநகரம் இலங்கையை எரியூட்டி அறம் வெல்வதற்கு பாவத்தைத் தோற்கடிக்கத் தொடங்கிவைத்து நன்மையாம் பயனை ஆரம்பித்து வைத்ததும் இக்காண்டத்தில் தான். எல்லா விதங்களிலும் நன்மையாகிய சுந்தரம் நிகழ்வது இக் காண்டத்தில்தான். எனவே வடமொழி, தமிழ்மொழி என்ற இரண்டு வழக்கிலும் பொருந்திவரும் பொருளுடைய சுந்தரத்தின் பேரால் இக்காண்டத்திற்குப் பெயர் சூட்டியிருக்கக்கூடும் என்பதுவே காண்டப் பெயர்க் காரணத்திற்கு நிறைவைத் தருகிறது எனலாம்.

இதற்கு 'ஸுந்தரே ஸுந்தரம் மந்தரம்' என்ற சுலோகமும், 'சுந்தரமாவது நீறு' என்ற பதிகப் பாடலும் அரண் செய்கின்றமையால், நன்மைகளாகிய நிகழ்வுகள் பல இக்காண்டத்தில் நிகழ்வதால், நிகழ்வுப் பெயராகவே சுந்தர காண்டம் எனப் பெயர் சூட்டப் பெற்றுள்ளது என்ற இக் கருத்தை அறிஞருலகம் ஏற்றருளும் என எளியேன் பணிவுடன் படைக்கிறேன்.

II. பார்வையில் செம்மை!

அன்றொரு நாள். அந்தக் கலைக்கூடத்தில் சிற்பக் கண்காட்சி ஒன்று நடைபெற்றது. ஒரிடத்தில் மட்டும் எப்போதும் கூட்டம் நிரம்பி வழிந்தது. அங்கே மூன்றடி உயரத்தில் நாட்டியமங்கை ஒருத்தியின் கலை அழகு நிரம்பி வழியும் சிலை இருந்தது. அதன் பக்கத்திலேயே மூன்றங்குல உயரத்தில் அதே நாட்டிய மங்கை சிலையை நகலெடுத்தாற் போல மற்றொரு சிற்பமும் இருந்தது. இரண்டு சிலைகளும் கண்டார் தம் மனங்கவரும் விதத்தில் சிறு நகாசு வேலைகள்கூட துல்லியமாய் கண்ணையும் கருத்தையும் கவர்ந்திழுத்தன. இரண்டு சிலைகளுக்கும் எந்த வேறுபாடும் காணமுடியாமல் இருந்தது. உயரம் ஒன்றைத் தவிர.

கூட்டத்தில் இருந்த ஒரு பத்திரிகையாளர் அருகிலேயே நின்றிருந்த சிற்பியைப் பார்த்துக் கேட்டார்: “இந்தக் கண்காட்சியிலேயே உங்களுடைய இந்தச் சிற்பங்கள் தான் மிக

அருமையாக உள்ளன. மூன்றடி உயரத்தில் முழுத் திறமையையும் காட்டலாம். ஆனால் அதையே மூன்றங்குலத்திலும் காட்டமுடியுமா? எப்படி இந்தக் கற்களை இவ்வளவு அழகான சிலைகளாகச் செய்தீர்கள்? இவை ஏதேனும் விசேஷமான கற்களா?"

சிற்பி சிரித்துக் கொண்டே சொன்னார்: எல்லாக் கற்களிலும் இம்மாதிரியான சிலைகளைச் செய்யலாம். நான் செய்ததெல்லாம் கல்லுக்குள் ஒளிந்திருக்கும் இந்தச் சிற்பத்தை செம்மையாக வெளிப்படுத்த தேவையற்ற பகுதிகளை நீக்கியது தான்.

I only chiselled out unwanted portions.

1

சுந்தரச் செம்மை

இராமாவதாரக் காண்டங்களுக்குள்ளே சுந்தரகாண்டம் செம்மையான காண்டம் என்று போற்றப்பெறும். செம்மை என்பது எதனை என்பது அறிந்தால் பார்வையில் செம்மை வேண்டுவது ஏன் என்பது புலப்படும். பார்வையில் புதுமை வேண்டுந்தான். ஆனால் புதுமை என்ற பேரால் செம்மையற்றவற்றை பார்ப்பது பயன்தராது. நன்றின் பால் உயக்காவிட்டாலும் தீதின்பால் செலுத்திவிடக்கூடாது, இல்லையா? சென்ற இடத்தால் செல்லவிடாமல் தீயதி லிருந்தும் விலக்கிக் காக்க வேண்டும் என்பதுதானே வள்ளுவம்?

சென்ற இடத்தால் செலவிடா தீ தொரீஇ

நன்றின் பால் உய்ப்ப(து) அறிவு

[422]

செம்மை என்பது பல பொருள்தரும். நன்மை (Goodness), நேர்மை (Rectitude, honesty), மனக்கோட்டமின்மை (Fairness), பெருமை (Eminence, greatness), சுத்தம் (Cleanliness), அழகு (Grace, beauty), இவையெல்லாம் அகராதி தரும் பொருள். ஒரு சொல்லின் பொருளை அறிவது வேறு. அச்சொல்லுக்குரிய கருத்தை அறிவது வேறாகும். சொல்லுக்கான பொருளை அறிவதற்கு அகராதி உதவும். சொல்லுக்கான கருத்தை அறிய கலைக்களஞ்சியம் உதவும். அகராதியையும் (Lexicon) கலைக் களஞ்சியத்தையும் (Encyclopaedia) மட்டும் கொண்டு சொல்லுக்குரிய கருதுகோளை, அது தரும் சிந்தைக்கினிய நயத்தையும் விளங்கிக்கொள்ள முடியுமா? முடியாதுதான். அப்படி நயவுரைகள் அறிய வழி உண்டா? உண்டு எனகவிமணி

வழிகாட்டுவார். 'நய உரைகள் தேடிக்கொழிக்கும் கவிவாணர் நா' வில் உவந்து நடமாடிக்களிக்கும் கலையன்னை¹ என்பார். 'கொழிப்பது' என்பதே அருமையான சொல்லாட்சி: அதுவும் நாம் நாடிப்போய் தேடவேண்டும். தேடியதைக் கொழித்தால் கிடைக்கும்; அதனை அனுபவித்தால் தான் பெறலாம். ரசிகமணி பற்றிய பாடலில் இன்னும் ஒரு விளக்கம் எளிதாக தருவார் - 'பாடிப் பாடி பாடலிலே பாலும் தேனும் கறப்போம்'² பாடிப் பாடி என்பது பழகப் பழக, அனுபவிக்க அனுபவிக்கவளரும் திறன். அதுதான்கொழித்தல்; தெள்ளுதல்; புடைத்தல். ஆம்; முறத்தில் போட்டுக் கொழித்தால் நயமானது தன்னாலே முன்னே வருவதுபோல, பாடப்பாட நயமும் தானே புலப்படும்.

ஒரு கவிஞன் ஒரு சொல்லைத் தேர்ந்தெடுப்பதும் அதை ஒரு தொடரில் அல்லது ஓர் அடியில் பதிப்பதும் அப்போதைய மனப்பாங்கு என்ன எண்ணுகிறதோ அதைப் பொறுத்து பொருள் நயம் அமையும். சொற்களை இடமறிந்து வைக்கும் திறமையால் அச்சொற்கள் புதிய விளக்கம் நல்கும்.

உதாரணத்திற்கு செம்மையையே எப்படிச் கையாளுகின்றனர் என்று பார்க்கலாம்.

பிறப் பென்னும் பேதைமை நீங்கச் சிறப்பென்னும்

செம்பொருள் காண்பது அறிவு.

358

என்று மெய்யுணர்தல் அதிகாரத்தில் வள்ளுவர் பயன்படுத்தும் செம்மை, செம்பொருள் தான் சிறப்பான நிலைக்குக் காரணமாகும் என்பதால் The truth of things என்று மொழியாக்கம் செய்வார் ஜி.யு.போப்; மணிவாசகப் பெருந்தகை அநுபூதிமான்; ஆகவே வள்ளுவர் போன்ற பேரறிஞரிலிருந்து இன்னொரு விதமாகச் சிந்தனையை வெளிப்படுத்துவார்.

'செம்மையே ஆய சிவபதம்'⁴ என்றும் 'செம்மை நலம் அறியாத சிதடரொடும்' என்று அனுபவ நிலையில் விளக்குவார். 'பாடிப் பாடி' என்பது போல முழுப்பாடலோடு இத்தொடரை அனுபவித்தால் நயப்பொருள் கிட்டும். பொய்ம்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும் புழுத்தலைப் புலையனேன் தனக்கும் செம்மை ஆய சிவபதம் அளித்தான் என்று முழுவதையும் பாட செம்மை என்பது மேன்மையானது, பொய்யற்றது, சிறுமையற்றது என்று நம் சிந்தனையை விரிக்கும்.

"செம்மை நலம் அறியாத சிதடரொடும் திரிவேனை மும்மைநலம் அறுவித்து முதலாய முதல்வன்தான் நம்மையும் ஓர் பொருளாக்கி நாய்சிவிகை ஏற்றுவித்த அம்மை எனக்கு அருளியவாறு ஆர் பெறுவார் அச்சோவே"⁵

'செம்மை நலம் அறியாத சிதடரொடும் திரிவேனை' எனும் போது மேன்மை நெறியை அறியாத குருடர்களோடு திரிபவனாகிய தன்னை நாயைச் சிவிகையில் ஏற்றினாற்போல அருள் செய்த தாயைப் போன்ற பரம கருணையாளன் என பொருள் விரியும்.

'நம்மையும் ஓர் பொருளாக்கி நாய் சிவிகை ஏற்றுவித்தல்' என்றபோது தாய் போன்றே குற்றத்தையும் குணமாய்க் கொள்ளும் பரமகருணை புலப்படும்; ஏன்? நல்லது கெட்டது அறியாதவர்கள், அறிவைப் பயன்படுத்தாத அறிவிலிகள்; கண்ணிருந்தும் பார்வையற்றவர்கள், அதனால் குருடர்கள்; சிதடர்கள் பொறியிருந்து பெறும் பயன் என்ன? அதனால் பயன்துய்ப்பது தானே நலமானது. அதனாலே செம்மையாகிய நலத்தை அறியாத, நன்றுதீது நாடாத, பொறிக்குரிய பலனை அறியாத, அதனால் அனுபவிக்கத் தெரியாத பொறி ஊனம் பெற்றவன் என்று சிந்திக்கசிந்திக்க சிறகு விரியும்; சிறப்பும் நயமும் கொழிக்கத் தொடங்கும்.

66 • சுந்தர காண்டம் - புதிய பார்வை

கம்பனும் 'செம்மைசேர நாமம் தன்னை' ⁶ என்று வாலி தன் மார்பில் பாய்ந்த அம்பில் இராமநாமம் பொறிக்கப் பட்டிருப்பதைக் கண்டதை செம்மை சேர் நாமம் என்று கையாளுவான் கம்பன். இப்படி அமைப்பதன் உட்கிடக்கை என்ன?

ஆண்டாளைத் துணைக்கு அழைத்தால் அவன் உதவுவான் திருப்பாவையிலே சாற்றுவான்:

"ஓங்கி உலகளந்த உத்தமன் உத்தமன் பேர் பாடி" ⁷

நன்றாகக் கவனியுங்கள், உத்தமனைப் பாடி என்றில்லை; 'உத்தமன் பேர் பாடி' என்றுள்ளது. இறைவனையே பாடாது, அவன் பெயரைப் பாடுவது ஏன்? ஏனெனில் இறைநாமம் தான் நன்மை நல்கக் கூடியது.

ஓங்கி உலகளந்த உத்தமன் பேர்பாடி

நாங்கள் நம் பாவைக்குச் சாற்றி நீராடினால்

தீங்கின்றி நாடெல்லாம் திங்கள் மும்மாரி பெய்யும்

அது மட்டுமா?

"வாங்கக் குடம் நிறைக்கும் வள்ளல் பெரும் பசுக்கள்
நீங்காத செல்வம் நிறை"யும்

என்று உத்தமன் பேரைப் பாடி நோன்பிருப்பதால் விளையும் நன்மைகளை, செம்மைகளை ஆண்டாள் இப்படி அடுக்குவாள்.

மின் விளக்கில் தான் ஒளி ஒளிந்துள்ளது. அதற்கு மின் இணைப்புக்கொடுத்தால் ஒளிபரவும். இணைப்பைக்கொடுக்க மின்விசைப் பொத்தானை அல்லவா அமுக்கவேண்டும். விளக்குக் குழாயில்தான் ஒளிநல்கும் திறன் உள்ளதென்றாலும் நாம் அந்தப் பயனைப் பெற, பொத்தானை தட்டுவது போல, இறைவனின் கருணை ஒளி நமக்குக் கிடைக்க இறை நாமம்

என்கிற பொத்தானை நாடவேண்டும். ஒளியை நமக்கு நல்க பொத்தான் உதவுவது போல இறை கருணை பெற இறை நாமம் தான் உதவும். அதனால் தான் அது செம்மை சேர்க்கும், நலம் நல்கும் நாமம்.

- ❖ மும்மை சால் உலருக்கு எல்லாம் மூலமந்திரம்
- ❖ முற்றிலும் தம்மையே தமர்க்கு நல்கும் தனிப்பெரும் பதம்
- ❖ இம்மையே எழுமை நோய்க்கும் மருந்து.

இப்படி வாயினால் உச்சரிக்கப் பயன் தரும் மந்திரம் போல், கண்ணால் தரிசிக்கப் பலன் தரும் பதம்போல், உட்கொண்டால் பயன்தரும் மருந்துபோல் நலம் தரும் சொல் தான் அவன் நாமம். அதனாலே நன்மைகளை நல்குவதாலே, செம்மை தருவதாலே அது செம்மைசேர் நாமம் எனப்படும்.

இப்போது செம்மை எனில் நல்லது, நன்மைதருவது, தீயதல்லாதது, தீமை பயக்காதது என்று அனுபவம் உள்ளுணர்த்தும். அது தான் அச்சிற்பியார் சொன்ன Chiselling out unwanted portions என்னும் தேவையற்றதை நீக்கினால் தானாய் மலரும் செம்மையானது.

காந்தியடிகள் போற்றிய மூன்று குரங்கு பொம்மைகள் நினைவிற்கு வருகிறதா? கெட்டதைப் பார்க்காதே, கெட்டதைப் பேசாதே, கெட்டதைக் கேட்காதே, என்பதால் நல்லதுதான் பார்வையில் படும்; நல்லது தான் நாவில் வரும்; நல்லதுதான் காதில் விழும். பார்வை இப்படிச் செம்மையானால்தான், செம்மையானவற்றைப் பார்த்தால்தான், பயனும் நலமாகும்.

கம்பன் இப்படி செம்மைநலம் நல்கப் படைத்ததுவே சுந்தரகாண்டம். சாரமற்ற, தேவையற்றவற்றை விடுத்து, செம்மையை மட்டும் தருவதாலே தான் இக்காண்டம்

இராமாவதாரத்தில் மிக்க புகழ்பெற்ற, போற்றற்குரிய காண்டமாக உள்ளது. அப்படி அவன் தரும் செம்மைகள் எவை? கம்பனை நாளும் ஒதி ஒதி உணரத் தொடங்கியதும் இக்காண்டத்தில் அவன் வெளிப்படுத்தும் செம்மைகள் சில கருத்துக்குப் புலனாயின. அவற்றை இங்கே பகிர்ந்து கொள்வது மகிழ்ச்சியானது; மனதிற்கு உகந்ததும் கூட.

பதினைந்து ஆண்டுகள் இராமாயணத்தால் ஈர்க்கப் பெற்று அதனைப் படித்தும், படிக்கப் பக்க நின்று பருகியும் மகிழ்ந்த மேனாட்டறிஞர் ஒருவர்⁸ இத்தகைய இராமாயணச் செம்மைகள் மூன்றைச் சுட்டுவார். "The special features of Ramayana are its expressiveness, compressiveness and impressiveness." இராமாவதாரத்தின் சிறப்பான செம்மை, செம் பொருள், செம்மை ஆய பதம், செம்மை நலம்

(1) சொல்ல வேண்டியதைத் தெளிவுற மொழிதல்

(2) உட்பொதிந்து சுருங்கச் சொல்லல்

(3) மனதில் பதியும்படி சொல்லல்.

எவ்வளவு துல்லியமான பார்வை, பாருங்கள்!

கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன் இந்த மூன்று செம்மைகளை மிக நேர்த்தியாகத் தருகிறான் என்பதில் ஏதும் ஐயமில்லை. சுந்தரகாண்டத்தில் அப்படி அவன் தெளிவுற மொழிவது தான் தவத்தில் செம்மை: விளக்கம் தராது உட்பொதிந்து மறை பொருளாய் ரத்னச் சுருக்கமாய்க் காட்டுவது சிந்தையில் செம்மை; நம் மனத்தில் ஆணியடித்தாற்போல் பதியும்படி பதிப்பதுவே ஆற்றலின் செம்மை.

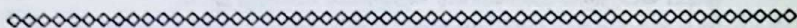
'அல்லவை தேய அறம் பெருகும்' என்பார்கள். அப்படியே நாமும் அல்லவை நீக்கிய பார்வையால், செம்மை மிகு பார்வையால் செம்மை நலம் கனியும் சுந்தரச் [காண்ட] செம்மைகளை ஒவ்வொன்றாய் அனுபவிப்போம், வாருங்கள்!

அடிக்குறிப்புகள்:

1. நாடிப் புலங்கள் உழுவார்கரமும், நயவுரைகள்
தேடிக் கொழிக்கும் கவிவாணர் நாவும், செழுங்கருணை
ஓடிப் பெருகும் அறிவாளர் நெஞ்சும், உவந்து நடம்
ஆடிக் களிக்கும் மயிலோ! உன் பாதம் அடைக்கலமே
- கவிமணி தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை.
2. 'கூடி இருக்கும் நண்பர் எல்லாம் குடித்து மகிழ்ந்து கூத்தாட
பாடிப் பாடிப் பாடலிலே பாலும் தேனும் கறந்ததுவும்'
- ரசிகமணி டி.கே.சி. பற்றி கவிமணி
3. "When folly, cause of births, departs; and soul can view
The truth of things, man's dignity - his wisdom true."
- G.U. Pope, Tirukkural Translation, 1886
4. "அம்மையே அப்பா ஒப்பிலா மணியே
அன்பினில் விளைந்த ஆரமுதே
பொய்ம்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும்
புழுத்தலைப் புலையனேன் தனக்குச்
செம்மையே ஆய சிவபதம் அளித்த
செவ்வமே சிவபெருமானே
இம்மையே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந்து அருளுவது இனியே"
- மணிவாசகரின் திருவாசகம், பிடித்த பத்து பதிகம், பாடல் 3
5. மணிவாசகரின் திருவாசகம், அச்சோப்பதிகம், பாடல் 9,
[திருவாசகத்தின் இறுதிப் பாடல்]
6. 'மும்மையே சால் உலகுக்கு எல்லாம் மூல மந்திரத்தை, முற்றும்
தம்மையே தமர்க்கு நல்கும் தனிப் பெரும் பதத்தை, தானே
இம்மையே, எழுமை நோய்க்கும் மருந்தினை, 'இராமன்' என்னும்
செம்மை சேர் நாமம் தன்னை, கண்களின் தெரியக் கண்டான்'[635/79]
- கம்பனின் இராமாவதாரம், கிட்கிந்தா காண்டம், வாலிவதைப்
படலம்.
7. ஆண்டாள் அருளிய திருப்பாவை, பாசரம் 3
8. Harry H. Buck

2

தவத்தில் செம்மை

அன்றொருநாள். கௌசிகன் என்ற முனிவர் மரத்தடியில் இருந்து வேதம் ஒதி தவம் மேற்கொண்டிருந்தார். மரத்தின் மீதிருந்த ஒரு கொக்கு இட்ட எச்சம் அவர் மீது விழுந்தது. கோபங் கொண்ட அவர் நிமிர்ந்து மேலே அனல் கக்கும் விழிகளால் பார்க்கவே, கொக்கு எரிந்து சாம்பலாகியது.

அன்று அருகிலிருந்த கிராமத்திற்கு சென்று ஒரு வீட்டு வாயிலில் நின்று 'பிகைஷ்' கேட்டார். உள்ளிருந்த பெண்மணி சிறிது காத்துக் கொண்டிருக்கும்படி குரல் கொடுத்தாள்.

'பிகைஷ்' எடுத்து வந்த பெண்ணைப் பார்த்து கோபமாகப் பேசினார்கௌசிகன்: "இந்திரனும் கூட முனிவர்களை வணங்குகிறான்; நீயோ என்னைக் காக்க வைத்துவிட்டாய். என்னை உபசரிப்பதைவிட அப்படி என்ன முக்கியமான காரியம் செய்துகொண்டிருந்தாய்?"

அந்தப் பெண் சற்றும் சலனமின்றிப் பதில் சொன்னாள்: "முனிவரே! நான் கொக்கல்ல. உங்கள் கோபம் என்னை ஒன்றும் செய்து

விடாது. என் கணவனுக்கு பணிவிடைகள் செய்து கொண்டிருந்தேன். அதுதான் எனக்கு முக்கியம். நான் செய்யும் தவம்."

சற்றுமுன் கோபத்தில் அவர் கொக்கை எரித்ததை இங்கிருந்த இப்பெண் எப்படி அறிய முடிந்தது என்று வியந்தவர் வாய்விட்டுக் கேட்டே விட்டார். உடனே பதில் வந்தது:

"எனக்கு எதுவும் தெரியாது. மேலும் எதுவும் தெரியவேண்டுமானால், பக்கத்திலுள்ள மிதிலா புரியில் இருக்கும் தர்ம வியாதரிடம் சென்று கேளுங்கள்."

தரும வியாதர் இடத்தை விசாரித்து அங்கே சென்றார் முனிவர். பெரிய அதிர்ச்சி, வியாதர் மாமிச வியாபாரம் செய்து கொண்டிருந்தார்.

இவரைப் பார்த்ததுமே, "வாருங்கள், பக்கத்து ஊர் பதிவிரதா பெண்மணி அனுப்பி விளக்கம் கேட்டு வந்திருக்கிறீர்கள்; தெரியும். வீட்டிற்கு போகும் நேரம்" என்று முனிவரை அழைத்துக் கொண்டு போனார். முனிவருக்கு பதிவிரதை சொல்லி அனுப்பியது வியாதருக்கு எப்படித் தெரிந்தது என்ற திகைப்பு.

வீட்டிற்குச் சென்றதும் சிறிது நேரத்தில் தான் தாய் தந்தையருக்கு பணிவிடை செய்துவிட்டு

வருவதாகக் கூறி காக்க வைத்தார். வியாதரிடம் "இவ்வளவு ஆற்றல் படைத்த நீங்கள் மாமிசம் விற்கும் தொழில் செய்யலாமா?" என்றார் முனிவர்.

"சுவாமி, என் பாட்டனும், தகப்பனும் செய்து வந்த தொழில். என்னுடைய பிறப்பு இத்தொழில் செய்யும் சூழ்நிலையில் என்னை வைத்திருக்கிறது. எனக்குப் பழக்கப்பட்ட தொழிலை நேர்மையாகச் செய்கிறேன். அதுதான் முக்கியம். என் பெற்றோர்களுக்கு கடமைதவறாமல் பணி செய்வதே என்னுடைய மிக முக்கியமான பணி. அதுதான் என்னுடைய ஆற்றலுக்குக் காரணம்." தொடர்ந்து முனிவரின் சந்தேகங்களுக்கு எல்லாம் விளக்கம் அளித்தார் வியாதர். முனிவர் அந்த வியாதர் என்ற கசாப்புக் கடைக்காரரை வலம் வந்து வணங்கி விடைபெற்றார்.

அடிக்குறிப்பு:

மகாபாரதம், 3ஆம் பர்வம், வனபர்வம்; தரும வியாதர் என்ற மாமிசம் விற்பவர் கௌசிகருக்கு தர்மோபதேசம் செய்து விளக்கிய கடமைகள் 'வியாதகீதை' என்றே புகழப்படுகிறது. 'கடமை மூலம் கடவுள்' என்ற அற்புதமான பகவத்கீதைச் செய்தியை பிரதிபலிக்கிறது, வேதாந்தத்தின் மிக உயர்ந்த விளக்கங்களுள் ஒன்றான இந்த வியாத கீதை.

மாதவர் நோன்பா? மங்கையர் நோன்பா?

இலங்கையில் எங்கு தேடியும் சீதையைக் காண முடியாத அனுமன் கடைசியாக அசோகவனத்திற்குள் நுழைந்தான். அப்போது திரிசடை தான் கண்ட குறைக் கனாவை சீதையிடம் சொல்ல, அவள் மீதிக் கனவையும் தூங்கிக் கண்டு சொல்லும்படி திரிசடையிடம் "இன்னமும் துயில்க" என்று இருகைகூப்பி வணங்கினாள். உறக்கத்திலிருந்த காவல் அரக்க மகளிர் விழித்தனர். அப்போது அங்குவந்த அனுமன் அவர்கள் நடுவே மாசுண்ட மணிபோலவும், புகையுண்ட ஓவியம் போலவும் இருந்த சீதையைக் கண்டான். அவ்வளவுதான் இராமபிரான் கூறிய அடையாளங்கள் ஒத்திருக்கக் கண்ட அனுமன் உடனே ஆடினான்; பாடினான்; உவகைத் தேன் உண்டான். அனுமன் சிந்தனைக் குதிரை பறக்கத் தொடங்கிற்று.

காசுண்ட கூந்தலாள், கற்பும், காதலும்

ஏசுண்டதில்லையால்! அறத்திற்கு ஈறு உண்டோ? [812/68]

'அறத்திற்கு என்றைக்காவது அழிவுண்டோ? அழியாத தன்றோ?' என்று எண்ணியவன் அடுத்து ஓர் அற்புதமான சிந்தனையில் லயித்தான். தமிழ் இலக்கிய உலகின் முடிமணியான சிந்தனை அது; உலக இலக்கியங்களிலே தன்னேரில்லாத ஒரு தனிப்பெரும் சிந்தனை அது; எல்லா வற்றையும்விட மாபெரும் கருத்துப் புரட்சிக் கருவூலம். அப்படி என்ன தான் நினைத்தான் அனுமான்?

"வெங்கனல் முழுகியும், புலன்கள் வீக்கியும்

நுங்குவ அருந்துவ நீக்கி நோற்பவர்

எங்கு உளர்? குலத்தில் வந்து இல்லின் மாண்புடை

நங்கையர் மனத் தவம் நவிலற்பாலதோ?" [812/72]

[வீக்குதல்-அடக்குதல்; நுங்குதல்- விழுங்குதல், உண்ணுதல்;]

நெருப்பிலில் நின்று, ஐம்புலன்களை அடக்கியும், உண்பவற்றையும் பருகுவனவற்றையும் தவிர்த்தும் தவம் செய்பவர்கள் எங்கே இருக்கிறார்கள் என்று அனுமன் கேட்பதோடு நின்றுவிடவில்லை. அதற்கு விடை சொல்வது போல, ஒருபடி மேலே போய் 'நல்ல குடும்பத்தில் பிறந்து இல்லறத்தை நல்லறமாய் நடத்த நற்குண நற்செய்கைகளைக் கடைப்பிடித்தொழுகும் பெண்களின் மனஉறுதியாகிய தவத்தின் பெருமை சொல்லக்கூடியதா? சொல்ல முடியாத தன்றோ?' என்று மாதவர் நோன்பினும் மங்கையர் நோன்பு மகிமையுள்ளதெனப் போற்றினான். அருந்தவசியர்கள் கூட அருந்ததி அனைய கற்புக்கரசி சீதைக்கு ஈடாகாரென்று ஒங்கி ஒரு போடு போட்டான்.

கம்பன் இப்படியொரு புரட்சிகரமான கருத்தை ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் வெளியிடுவதற்கு மிகுந்த துணிச்சல் உடையவனாய் இருந்திருக்கவேண்டும். உடலை வருத்திச் செய்யும் தவத்தினும் உள்ளத்தை ஒரு நிலைப்படுத்தி வென்று உயர்வதே சிறப்பான தவம் என்பது கம்பன் கருத்தாகும். 'மனத்தவம்' என்ற ஒரு தொடரை புதியதாய் இங்கே கம்பன் அறிமுகம் செய்கிறான். 'கற்பென்னும் திண்மை' என்றும், 'நிறைகாக்கும் காப்பு' என்றும் வள்ளுவப் பேராசான் புதிய சிந்தனை படைப்பார். எந்தச் சிறையும் சாதிக்க முடியாததை 'நிறை' எனும் பண்பால்தம்மைத்தாமே காத்துக்கொள்ளாதலே தலையாயது என்று புதிய தடம் போட்டார். வள்ளுவர் கற்பென்பது திண்மையானது, உறுதியுடனிருப்பது, அதுவே பெண்ணின் பெருமையும் ஆகும் என்றும் புதிய விளக்கம் கொடுத்தார்.

வள்ளுவர் வழியைப் போற்றி நடப்பதில் கம்பனுக்கு நிகர் கம்பனே தான்! அந்த வழித்தடத்திலேயே போய் ஒன்றையடிப் பாதையை இருவழிப் பாதையாய் மட்டுமன்று

ராஜபாட்டையாகவே மாற்றிப்போட்டு உயர்த்தினான். கற்பு என்பது மன உறுதி என்றால், அந்த உறுதியில் தளராமல் நின்று அதனையே நோற்றலின் ஆற்றலாக மாற்றும் மனத்தவம் என்று புதிய சொற்றொடரை வடிவமைத்து புறத்தவம் மட்டுமன்று உலகில் அகத்தவமும் உண்டு; அதுவே உயர்ந்தது என்றும் படிப்படியாய்க் காட்டுவான்.

செம்மையின் ஆணி

இதே மாதிரி கம்பன் அயோத்தியா காண்டத்திலேயே ஒரு காட்சியைப் படைப்பான். இராமன் காடு சென்றதும், தயரதன் உயிர்விடவும், பாட்டன் வீட்டிலிருந்து திரும்பிய பரதன் தாயின் வரத்தால் பெற்ற அரச பாரத்தை ஏற்க மறுத்து, இராமனை மீண்டும் நாட்டிற்கே அழைத்து வந்து அரசை ஏற்கச் செய்யவேண்டும் என்று தன் கருத்தை வெளியிடுகிறான். அமைச்சர்கள் வசிட்டர் முதலியோர் அடங்கிய அவையில் அது கேட்ட அரசவையோர் பரதனை மனதாரப் பாராட்டுகின்றனர். தனக்கு உரிமையற்ற பதவியை, உடைமையை தனதென்று வலிந்து உரிமை கொண்டாடும் உலகில் பரதனோ நேர் மாறாய் தனக்கு அரச ஆணையால் கிடைத்த உரிமையான அரசை ஏற்க மறுத்தான்.

“ஆழியை உருட்டியும், அறங்கள் போற்றியும்
வேள்வியை இயற்றியும், வளர்க்க வேண்டுமோ?”

[362/20]

அரசேற்று ஆணைச் சக்கரத்தைச் செலுத்தியும், சிறந்த தருமங்களைப் போற்றியும், யாகங்கள் செய்தும்தான் பரதன் தன்புகழைவளர்க்கவேண்டுமா என்ன? அறம் போற்றிச் செய்ய வேண்டாம், வேள்விகளை விரும்பி இயற்றவேண்டாம். அப்படிச் செய்யாமல் இருந்தாலும் பரவாயில்லை. பரதனின் பிறர் பொருளை ஏற்கத் துணியாத மனஉறுதி ஒன்றே போதும்

என்று பரதனைப் பாராட்டும்போது புறச்செயல்களால் அறம் போற்றுவதனினும், அகத்தால் தூயோனாய் இருத்தல் மேம்பட்டது என்று வலியுறுத்துவான் கம்பன்.

இதனையே குகன் வாயிலாக மீண்டும் சுட்டி வலியுறுத்துவான். தாய் உரைகொண்டு தந்தை உதவிய தரணி தன்னை தீவினை என்று நீத்த பரதனுக்கு, ஆயிரம் இராமர்கள் ஒன்று சேர்ந்து வந்தாலும் ஒப்பாகமாட்டார்கள் என்பான். இதுதான் உள்ளத்தை ஒருநிலைப்படுத்தி வென்று உயருவது. அதனால்தான் இராமனே பரதனை தருமதேவதை என்றும் செம்மையின் ஆணி¹ என்றும் போற்றுவான்.

கண்டதும் காதல்!

பரதனின் உயர்வைக் காட்ட, இராமனைக் குகனைக் கொண்டு ஒப்பிடச் செய்த கம்பன், அசோக வனத்திலே அனுமனைக் கொண்டு சீதையுடன் இராமனை ஒப்பிட்டு சீதையை உயர்த்துகிறான். அனுமன் சிந்தனையோட்டம் அடுத்துச் செல்கிறது.

“மாண நோற்று ஈண்டிவள் இருந்தவாறெலாம்

காண நோற்றிலன் அவன் கமலக் கண்களால்” [812/73]

கணவனையே தியானித்தலாகிய மாட்சிமைப்பட்டதவம் செய்து இங்கு இவள் இப்படி இருப்பதைக் காண இராமனுக்குக் கொடுத்து வைக்கவில்லையே என்று சொன்னால்கூட பரவாயில்லை. “காண நோற்றிலன்” என்று சீதையை இப்படிக்காண இராமபிரான் தவஞ்செய்தானில்லையே என்று அனுமன் வருத்தப்படுகிறான். அது இராமனின் தவக்குறையே என்றும் கருதுகிறான் எனில், சீதையை எவ்வளவு உயர்வான இடத்தில் அனுமன் வைக்கிறான் என்று உணரவேண்டியுள்ளது.

இப்போது நமக்குள் ஒரு நியாயமான கேள்வி எழலாம். அனுமன் அப்போதுதான் அசோகவனத்திற்குள் நுழைந்து சீதையை முதன்முதலாகப் பார்த்தான். இராமபிரான் சொல்லியனுப்பிய அடையாளங்கள் ஒத்துவந்ததால் அவள் சீதை தான் என்று உறுதிசெய்து கொண்டான். உடனே சீதையை வானளாவப் புகழ்ந்தான். கம்பன் ஒன்பது பாடல்களில் இப் புகழ்மாலையைப் பாடுகிறான். சீதையோடு பேசியதில்லை. அவளிடம் அறிமுகம் கூட ஆகவில்லை. அதற்குள் சீதையைக் கண்டதுமே அவளின் அக அழகை மனத்தவம் என்ற உயர்ந்த பொருளுடைச் சொல் இட்டுக்காட்டி இராமபிரானின் தவக்குறையையும் பேசுகிறான் என்றால் நம்பும்படியாக இல்லையே. ஐயம் நியாயமானது தான் ஆனால் கம்பன் அங்கேயே விடையும் வைத்துள்ளான்.

இராமபிரான் சீதையைப் பற்றிக் கூறிய அங்க அடையாளங்கள் அரக்கியர் நடுவில் இருக்கும் மங்கையுடன் பொருந்திவரக் கண்டதுமே, அனுமன் முதலில் எண்ணியதை கம்பன் எப்படிச் காட்டுகிறான், தெரியுமா?

“அரவணைத் துயிலின் நீங்கிய

தேவனே அவன்; இவள் கமலச் செல்வியே” [811/66]

‘பாம்புப் படுக்கையிலிருந்து துயில்நீங்கி வந்த திருமால் தான் இராமபிரான். இங்குள்ளவள் செந்தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் திருமகனே’ என்று சீதையைக் கண்ட மாத்திரத்திலேயே அவளது அவதார உண்மையை உணர்ந்து கொண்டான் என்று கம்பன். முதலிலேயே பதிவு செய்கிறான்.

உடனே என்ன நிகழ்ந்தது? “அறம் அழியவில்லை; நானும் அழியமாட்டேன். தேடிய சீதாபிராட்டியைக் கண்டு விட்டேன்” என்று மகிழ்ச்சியால் ஆடினான்; பாடினான், அதன் பிறகே பிராட்டியின் கற்புடை மனத்தவம் பற்றி எல்லாம் எண்ணுகிறான்.

உடலை வருத்திச் செய்யும் தவத்தை பாடலின் முன் இரண்டு அடிகளில் காட்டும் கம்பன் பின் இரண்டு அடிகளில் மனத்தவம், அதிலும் குறிப்பாக நங்கையர் மனத்தவம் என்று பொதுவாக பெண்களின் தவம் பற்றிக் குறிப்பிடுவதை கவனிக்கவேண்டும். அனுமன் வாயிலாக 'மனத் தவம்' என்ற தொடரை நங்கையர்க்கு என்றும், பொதுப்படையாக பெண்களுக்கென்றும் படைக்கும் கம்பன், அதே அனுமன் கூற்றாக 'தவம் செய்த தவம்' என்ற தொடரையும் தனிப்பட்ட மகளிர்க்கென்று சுந்தர காண்டத்தில் சீதைக்குப் பெய்து படைக்கிறான்.

தவம் செய்த தவம்

கம்பனைப் படிப்போரும் கேட்போரும் அறிந்த ஓர் இடம். திருவடிதொழுத படலத்தில் இராமபிரானிடம் சீதையைக் கண்டு வந்தது பற்றி அனுமன் கூறுகின்ற இடம்.

"வேலையுள் இலங்கை என்னும் விரிநகர் ஒருசார் விண்தோய்
காலையும் மாலையும் இல்லது ஓர் கனகக் கற்பச்
சோலை அங்கு அதனில் உம்பி புல்லினால் தொடுத்த தூய
சாலையில் இருந்தாள் ஐய! தவம் செய்த தவம் ஆம் தையல்"

[938/31]

தவம் என்ற ஒன்று தானே தவம் செய்து பெற்றவள் சீதாபிராட்டி. எல்லோரும் தவம் செய்வர், ஏன் தெரியுமா? வள்ளுவர் விடை சொல்வார்.

"வேண்டிய வேண்டியாங்கு எய்தலால் செய்தவம்
ஈண்டு முயலப் படும்."

[265]

வேண்டியதைப் பெறத்தவம் இயற்றுவர். ஆனால் தவமே இங்கே எதைப்பெற தவம் இயற்றியது? தவமே தவம் செய்தது சீதையைப் பெறுவதற்காக; இதை எங்கே இணைத்து அனுமன்

காட்டுகிறான்? இராவணன் சீதையைத் தொடவில்லை, தொட்டுத் தூக்கிச் செல்லவில்லை, சீதை தன் நிலையிற் திரியாது இலக்குவன் அமைத்த பர்ண சாலையில் தான் இருந்தாள். இராவணன் பர்ண சாலையோடேதான் சீதையைத் தொடாது தூக்கி வந்தான் என்ற இரண்டும் புலப்படுமாறு முதல் மூன்றடிகளில் சொல்லியவன் முத்தாய்ப்பாக "தவம் செய்த தவமாம் தையல்" என்றான்.

பகலுக்கும் இரவுக்கும் வேறுபாடு தெரியாதது அசோகவுனம். அந்த அளவுக்கு மரஞ் செடிகொடிகள் அடர்ந்த அற்புதமான சோலை. அது மட்டுமா? பொன்நிறமான கற்பக மரங்களின் ஒளியினாலும் இரவு பகல் வித்தியாசம் தெரியாமல் எப்போதும் ஒளிமயமாக உள்ளது என்றாலும் அந்தச் சோலையில் உள்ள எந்தக் கட்டடமோ அல்லது இயற்கை காவணங்களினடியிலோ இராமல் இலக்குவன் கட்டிய பர்ணசாலைக்குள் தான் சீதை இருந்தது அவள் கற்பெனும் திண்மையால்; 'நிறை' எனும் காப்பால்; மனம் இயற்றிய தவத்தால்; அயலான் ஊரில் ஐயிருதிங்கள் யார் துணையுமின்றி சிறையிலிருந்தாள்: அதனாலேதான் தவமே தவமிருந்து பெற்ற வளான சீதை என்று அனுமன் அவள் புகழ்பாடுகிறான், கடைசிப் படலமான திருவடி தொழுத படலத்தில்.

மற்றுமொரு தவம் செய்த தவம்

ஆனால் இந்த அளவோடு நிறுத்தியிருந்தால் அவன் கவிச்சக்கரவர்த்தி அல்லவே! அது தான் சுந்தரகாண்டத்தின் பெருஞ் சிறப்புமாகும். ஆம்; இதே "தவம் செய்த தவம்" என்ற தொடரை இக் காண்டத்தின் தொடக்கத்திலேயே வேறொருவருக்கு இட்டுக் காட்டுகிறான். இலங்கையுள் நுழைந்ததும், பவள மலையில் இறங்கியதும் அங்கிருந்தே அனுமன் நகரைப் பார்த்தான். தூரப் பார்வையில்தான்

பார்த்தான். இரண்டாவது படலமான ஊர்த்தேடு படலத்தில் இலங்கை மாநகரக் காட்சிகளைக் கண்ட அனுமன் ஒன்பதாவது பாடலிலேயே கூறுவான்.

"மரம் அடங்கலும் கற்பகம்; மனையெலாம் கனகம்
அரமடந்தையர் சிலதியர் அரக்கியர்க்கு; அமரர்
உரம் அடங்கிவந்து உழையராய் உழல்குவர்; ஒருவர்
தரம் அடங்குவது அன்று இது! தவம் செய்த தவமால்"

[768/9]

அங்குள்ள மரங்கள் எல்லாம் கற்பகம்; வீடுகள் எல்லாம் பொன்னால் கட்டப்பெற்றவை; தேவமகளிர்கள் அரக்கியருக்கு குற்றேவல் செய்பவர்; தேவர்களோ தம் வலிமையெலாம் ஒடுங்கி அரக்கர்களுக்கு ஏவல் செய்வர். அடேயப்பா! இதைவிட ஒருசிறப்பும் பெருமையும் ஒரு நகருக்கு கிட்டுமா? ஆனால் இவ்வளவு சிறப்பும் பெருமையும் ஒருவரது தகுதியால் பெறப்பட்டதன்று; தவமே தவம் செய்து பெற்ற இராவணன் செய்த தவத்தின் பயனாம்.

இதைவிட அக்கிரமம் ஒன்றைக் கம்பன் செய்யமுடியுமா? கம்பன் இப்படிப் பாடலாமா? அதுவும் அனுமன் வாயிலாக? ஒருவேளை அனுமன் சொல்லின் செல்வன் என்பதால் இப் பாடலில் பொடி எதுவும் இருக்குமோ? இல்லை என்பது அடுத்த பாடலைப் பார்த்ததுமே தெரிய வரும்.

தேவர் என்று சொல்லப்படுவரெல்லாம் இராவணனுக்குக் குற்றேவல் செய்பவர்களே. மும்மூர்த்திகளுக்குள் ஒருவனாகிய பிரமதேவனே அங்கு குற்றேவல் செய்யும்போது ஏவல் செய்யாதவர் யார்? எனவே என்ன தெரிய வருகிறது? பெருந்தவத்தைச் செய்வதல்லாமல் வேறு ஒன்றும் செய்வதற்குத் தகுமோ என்று இராவணன் இடைவிடாது செய்த தவத்தால் தான் இத்தகையை சிறப்பைப் பெறமுடிந்தது. எனவே நாமும்

சிறப்படைய வேண்டுமானால் தவஞ்செய்வது ஒன்றுதான் வழி என்பான் கம்பன்.

“தாவில் மாதவம் அல்லது பிறிதொன்று தகுமோ?” [768/10]

என்று ஈற்றடியில் ஒரு முத்தாய்ப்பு வைப்பதோடு, இன்னும் ஒருபடி மேலே போய் இராவணன் புகழ் பாடுவான் அனுமன்.

“தெய்வத் தச்சனை புகழ்துமோ? செங்கண் வாள் அரக்கன் மெய் ஒத்து ஆற்றிய தவத்தையே வியத்துமோ? விரிஞ்சன் ஐயப்பாடு இலாவரத்தையே மதித்துமோ? அறியாத் தொய்யல் சிந்தையேம், யாவரை யாது என்று துதிப்பேம்?”

[769/18]

இலங்காபுரியை அருமையாக நிர்மாணம் செய்த தேவதச்சனான விசுவகர்மாவைப் புகழ்வதா? இராவணன் மெய்வருத்தி ஆற்றிய தவத்தை எண்ணி வியப்பதா? இராவணனுக்கு பிரமதேவன் மனதார அளித்த வரங்களைப் போற்றுவதா? இம்மூவரில் யாரை எப்படிப் புகழ்வது என்று ஏதோ பட்டி மண்டபப் பொருள் போலக் கேட்டு, எப்படிப் புகழ்வதென்று அறியாததால் உள்ளம் தளர்ந்திருப்பதாகப் பேரறிவாளனாகிய அனுமன் பேசலாமா?

அனுமன் பேசியதில் தவறு ஒன்றுமில்லை. அப்போது அதுதான் உண்மை. “மெய் ஒத்து ஆற்றிய தவம்” என்பதற்கு கம்பன் ஆரணிய காண்டத்திலேயே போகிற போக்கில் ஒரு விளக்கம் கொடுப்பான்.

சீதையை வஞ்சனையால் அடைய மாரீசனை இராவணன் வேண்டியதும், மாரீசன் இராவணனுக்கு எவ்வளவோ அறிவுரைகளை எடுத்துரைப்பான். முன்பு கோகர்ணத்தில் இராவணன் ஒன்பதாயிரம் ஆண்டுகள் உண்ணாது தவம் இருந்து, ஒவ்வொரு ஆயிரமாவது ஆண்டிலும் தன் உடை

வாளாலேயே தன் ஒரு தலையையும், இரண்டு கைகளையும் அறுத்து வேள்வித்தீயில் ஆகுதியாகப் பெய்தான். கடைசியில் பத்தாவது தலையையும், மிஞ்சிய இரண்டு கைகளையும் வெட்டமுற்படும்போது பிரம்தேவன் தோன்றி, முன்னிழந்த தலைகளையும் கைகளையும் மீண்டும் தந்து வரம்பல அருளினான்.

"அற்ற கரத்தொடு உன்தலை நீயே அனல் முன்னில் பற்றினை உய்த்தாய்; பற்பல காலம் பசிகூர உற்று, உயிர் உள்ளே தேய, உலந்தாய்; பினை அன்றோ பெற்றனை செல்வம்?" [512/9]

இதைவிடக் கடுமையாக, கொடுமையாக மெய்யை வருத்தி ஒருவனும் தவஞ் செய்திருக்க முடியாது. அதனால் தான் 'மெய் ஒத்து ஆற்றிய தவம்' என்பான் அனுமன்.

இப்போது நமக்கு இராவணன் ஆற்றிய தவச்செம்மையும் வரபலமும் ஒருவாறு பிடிபடும்; தவமே தவம் செய்து பெற்றவன் இராவணன் என்றும் மனதில் பதியும்.

முக்கோடி வாழ்நாள்; முயன்றுடைய பெருந்தவம், முதல்வன் முன்நாள் 'எக்கோடியாராலும் வெலப்படாய்' எனக் கொடுத்த வரம் என்று இவற்றையெல்லாம் இராவணன் மார்பில் பாய்ந்த இராமனின் அம்பு அழித்ததாகக் கம்பன் சொல்வான். இராவணன் உயிர்போகும் தறுவாயில் அவனுடைய தவச் செம்மையையும் வர பலத்தையும் பட்டியலிடுவான். நல்ல இடம் தான்! இத்தோடு விட்டானா கம்பன்?

இறந்து கிடக்கும் இராவணன் மீது மண்டோதரி விழுந்து புலம்பும்போதும் குறிப்பிடுவாள்:

"நீ உழந்த அருந்தவத்தின் பெருங்கடற்கும், வரம் என்ற ஆன்ற காவற்கும்" என்று குறிப்பிட்டு அவற்றை பாற்கடலுக்கு உவமையாகச் சொல்லி சீதை எனும் பிரைகுற்றி பாற்கடல்

திரிந்து அழிந்ததாகச் சுட்டுவாள்: 'அளப்பரிய வரம் என்னும் பாற்கடலைச் சீதை என்னும் பிரைகடையிட்டு அழிப்பதனை' அறியாமல் போனேனே என்று புலம்பித் தீர்ப்பாள்.

இப்போது இராவணன் பெற்ற வரபலங்களும், அதற்குக் காரணமாய் அமைந்த அவன் முயன்று செய்த தவ வலிமையும் தெளிவாகத் தெரியவரும். அதனால் தான் கம்பன் துணிந்து "தவம் செய்த தவம்" என்ற தொடரை இராவணனுக்கு சுட்டுவான். ஒருவரது தகுதியால், தரத்தால் பெற்ற செம்மை, பெருமை என்பது அந்த அதற்கேற்ற அளவுக்குள் தான் இருக்கும். ஆனால் இலங்கையில் அளவு கடந்து சிறப்பும் செம்மையும் பொலிந்ததால், தவம் தானே தவம் செய்ததால் பெற்றது என்பது தோன்ற இராவணனை தவம் செய்த தவம் என்பான் அனுமன்.

இலங்கையில் இரண்டு தவம் செய்த தவங்கள்

காண்டத்தின் ஆரம்பத்தில் இராவணனை தவம் செய்த தவம் என்றும், கடைசிப் படலத்தில் சீதையை தவம் செய்த தவம் என்றும், ஒரே அனுமன் கூற்றாக கம்பன் படைப்பதில் ஏதோ ஒரு முடிச்சு இருக்கவேண்டும். ஒரே காண்டத்திலேயே கதைத் தலைவிக்கும், எதிர்நிலைத் தலைவனுக்கும் ஒரே தொடரை ஒரே நபர் மூலம் பெய்கிறான் கவிஞன். இலங்கையில் சூட்டப்பெறும் இப்புகழாரம் முதலில் இலங்காதிபதிக்கு; பின்னர் சூட்டுவது இலங்கையில் சிறையிருந்து இலங்கையையே எரிக்கக் காரணமானவருக்கு; ஒன்று புரிகிறது. இப்போது ஒரு தவம் மேன்மையுற்ற நிலையிலிருந்து தேய்ந்து சிறுமை உற்றது. மற்றொரு தவம் தன் நிலையிலிருந்து வளர்ந்து மேன்மையுற்றது. இரண்டும் இலங்கையில் தான் நிகழ்கிறது. அதுவும் இந்தக் காண்டத்தில் தான்.

இதில் இன்னொரு சிறப்பையும் பார்க்கலாம். சீதை இராமனைப் பிரிந்து அசோகவனத்திற்கு வருகின்றவரை தவம் மேற்கொள்ளவேண்டிய தேவை ஏற்படவில்லை - மரவுறி தரித்தே கணவனுடன் கானகத்திற்கு வந்தாலும் கைகேயியின் 'தாங்க அருந்தவம்' மேற்கொள்ள வேண்டுமென்ற கட்டளையும் இராமனுக்குத்தானே! இராமனைப் பிரிந்ததும் சீதை இராமனையே மனதில் சதாசர்வகாலமும் ஏகாக்ரஹ சிந்தையோடு தியானித்தவளாய் இருந்ததே தவமாயிற்று. சீதை அசோகவனத்தில் எப்படிப் பொழுதைக் கழித்தாள், தெரியுமா? இதோ கம்பன் காட்டுகிறான்.

"விழுதல், விம்முதல், மெய்யுற வெதும்புதல், வெருவல், எழுதல், ஏங்குதல், இரங்குதல், இராமனை எண்ணித் தொழுதல், சோருதல், துளங்குதல், துயர் உழந்து உயிர்த்தல், அழுதல், அன்றி மாற்று அயல் ஒன்றும் செய்குவது அறியாள்"

[803/5]

இப்படி பிராட்டி செய்த தவத்தை அரக்கர்கள் தவிரக் கண்ட ஒருவன் அனுமன் மட்டுமே. இராமனுக்குக் கூட அந்தப் பேறு கிட்டவில்லை.

அதே போல் இராவணனின் தவப்பயனால் பொலிந்த இலங்கையையும், அதன் செம்மையையும் காணும் பேறு பெற்ற ஒருவனும் அனுமன் மட்டுமே. போரில் நாசமுற்ற பிறகுதான் இலங்கையை இராமஇலக்குவர் உள்ளிட்டவர் பார்த்தனர். முதல் நாள் மாலையில், காண்ட ஆரம்பத்தில், பொலிந்த இராவணன் தவப் பயனைக் கண்டு தவம் செய்த தவம் என்றவன், மறுநாள் மாலை இலங்கையை விட்டுப் புறப்படுவதற்குள் பிராட்டியின் தவப் பொலிவையும், அதனால் தன் வாலில் அரக்கர்கள் பற்றவைத்த நெருப்பு சுடாததையும் கண்டதால் அவளைத் தவம் செய்த தவம் என்றான்.

தவம் இலக்கா? பயணமா?

இந்த இரண்டு தவத்தையும் இணைத்துத்தான் சீதையைக் கண்டதும் உடலை வருத்தித் தவம் செய்பவர்கள் எங்குளர், குலப் பெண்டிரின் மனத்தவப் பெருமை சொல்லக்கூடியதல்ல என்று அனுமன் சிந்தித்தான். மாலையில் இராவணன் தவச்செம்மையைக் கண்டான். இரவில் பிராட்டியைக்கண்டு வளரும் அவள் தவச்செம்மையைக் கண்ணுற்றதும் தேயும் இராவணனின் உடல் வருந்திச் செய்த தவத்தையும் இணைத்து அப்படிச் சிந்தித்தான். தவத்தை வெங்கனலில் மூழ்கிச் செய்தல், புலன்களை அடக்கிச் செய்தல், உண்பன பருகுவன தவிர்த்துச் செய்தல் என்று தவஞ்செய்தவன் இராவணன். ஆனால் அவையாவும் அவன் கடந்தகாலத்தில் செய்தன; இப்போதைய இராவணன் செய்கை அதற்கு நேர் மாறானது. தவம் என்பது அற்புதமான இருபக்கமும் கூர்முனையுடைய ஒரு கருவி. பயன்படுத்தவேண்டிய விதத்தில் பயன்படுத்தினால் பலனளிக்கும்; இல்லையேல் காயமே மிஞ்சும், நிற்க அதற்குத் தக என்ற வள்ளுவப் படி தவஞ்செய்து தகுதி பெற்றபிறகு, அதற்குத் தக நிற்க வேண்டும்.

தவம் என்பது ஒரு பயணம் ; அதுவே இலக்கு அல்ல. தொடர் முயற்சி தான் தவம். அப்படித் தொடர் முயற்சி செய்யாமலும் பெற்ற தகுதிக்குத் தக்கபடி நிற்காததாலும் இராவணன் தவம் தேயத் தொடங்கியதையும் அனுமனே, பிணிவீட்டு படலத்தில் இந்திரசித்தன் பிரமாத்திரத்தால் கட்டி இழுத்துக்கொண்டு வந்து இராவணன் முன்பு நிறுத்தியதும் இராவணனிடமே சுட்டிக் காட்டுவான்.

“நெருப்பினும் தூயவளான சீதையை சிறைப்பிடித்து துயரப் படுத்தியதால், ஐம்புலன்களையும் அடக்கி வென்று

இயற்றிய, வாயால் சொல்லுதற்கரிய பெருமை உடைய, பெருந்தவப்பயனை எல்லாம் அழித்து விட்டாய்”.

“போய் இற்றீர், நும் புலன் வென்று போற்றிய வாயில் தீர்வு அரிதாகிய மாதவம்” [919/93]

“தேவர்களை வெற்றி கொண்டு அவர்கள் உனக்கு அடிமைகளாக குற்றேவல் செய்யத் தொடங்கியதால் எல்லையற்ற கர்வம் உண்டாகியது. அந்த அளவு கடந்த செருக்கினாலேயே தீமை செய்யத் தொடங்கினாய்; அதுவே உன் பெருமையை அழிக்கத் தொடங்கி விட்டது” என்று காரணத்தை ஆன்ற ஏதுவோடு காட்டி அறிவுறுத்தினான்.

“தீமை பயக்கும் பாவமானது நன்மை பயக்கும் அறத்தை வெல்ல முடியாது என்ற மூத்தோர் மொழிகளை மறந்தாய்; பெருந்தவம் செய்து பெற்ற ஆற்றல், தூய்மை இவற்றை எல்லாம் தூய சிதைபால் கொண்ட காம நோயினால் நீயே அழித்துக்கொண்டு விட்டாய்”.

“..... மாதவத்தால் வந்த தூய்மை, தூயவன் தன்வயின் தோன்றிய நோய்மையால் துடைக்கின்றனை;.....” [919/95]

“தீமை நன்மையைத் தீர்த்தல் ஒல்லாது” என்றுகூறி, “அறம் திறம்பினர் ஆர் ஊர் ஆயினார்?” என்று இராவணனை இடித்துரைத்து தூதனாக வந்த தன் கடமையைச் செவ்வனே செய்வான் அனுமன். அனுமன் மட்டுமா? சீதையும் இராவணனிடமே நேரே அவன் இயற்றிய தவம், பெற்ற வரபலங்கள் எல்லாம் அழியப் போகிறது என்று எச்சரிப்பான்.

“நோற்ற நோன்பு, உடைய வாழ்நாள், வரம், இவை நுனித்த எல்லாம், கூற்றினுக்கு அன்றே? வீரன் சரத்திற்கும் குறித்தது உண்டோ?” [821/120]

முயன்று தவம் செய்து பெற்ற மூன்றரைக்கோடி வாழ்நாள், பிறரால் வெல்லப்படாமை என்ற வரம், மற்ற தேவர்களிடம் ஆராய்ந்து பெற்ற மற்றைய வரங்கள் இவை எல்லாம் யமனிடமிருந்து காப்பாற்றிக் கொள்ளவே உதவும். இராமனின் அம்புக்கு முன் இவை காப்பாற்றாது [ஏனெனில் மனிதரால் வெல்லப்படான் என்ற வரம் பெறவில்லை] என்ற உண்மையை தன்னை வந்து காலில் விழுந்து வணங்கி 'என்றெனக்கு இன்னருள் ஈவது' என்று கேட்டதும் சீதை உரைத்த மாற்றங்களில் இது ஒன்றாகும்.

இன்னும் கொஞ்சம் கீழிறங்கி இராவணனுடைய பெருமையைத் தொட்டுக் காட்டி, மேலும் அவன் வீழ்ந்து விடக் கூடாது நல்லுபதேசமாகச் சொன்னாள்:

இப்பெருஞ்செல்வம் நின்கண் ஈந்த பேர்ஈசன், யாண்டும் அப்பெருஞ்செல்வம் துய்ப்பான் நின்று மாதவத்தின் அன்றே? ஒப்ப அருந்திருவும் நீங்கி, உறவொடும் உலக்க உன்னி, தப்புதி அறத்தை; ஏழாய்! தருமத்தைக் காமியாயோ? [822/131]

'பெருஞ்செல்வத்தை ஈசன் அளித்தது, எப்போதும் நிலைபெற்று, அதே தவநெறியில் நின்று, அந்த அளவற்ற பெருஞ் செல்வத்தை அனுபவிக்கத்தானே? அப்படியிருக்க, அந்தப் பெருஞ்செல்வத்தையும், சுற்றத்தார்களையும் இழந்து அழிய எண்ணி இப்பொழுது அவ்வநெறியினின்றும் மாறுபட்டு நடக்க ஆரம்பித்துவிட்டாயே? தரும வழியில் நடப்பதை நீ விரும்பவே மாட்டாயா?' என்று சீதை இராவணனை நயந்தாற்போலும், அவன் நலத்தை வேண்டுவாள் போலவும் இடித்துரைத்தாள்: அவன் ஈட்டிய தவத்தின் அளவையும் பெருமையையும் சுட்டி, அதனை அவன் தொடர்ந்து அனுபவிக்க வேண்டுமானால், எதனால் அல்லது எப்படி ஈட்டினானோ அந்த நெறியிலிருந்து தவறக் கூடாது என்பதையும் குறிப்பிட்டாள். எந்த சீதையைச்

சிறை வைத்து, அறம் பிழைத்தானோ, அதே சீதையே அவன் மேல் இரங்கி நல்வழி நயக்கும் படி சொல்கிறான். கற்றது முக்கியமல்ல, கற்றபின் எல்லாம் கற்றாய் விட்டது என்று மறந்துவிடாமல், கற்றதற்குக் தக்கபடி 'நிற்க' வேண்டும்; நின்றால்தான் கல்வியின் பயனை அனுபவிக்கலாம் என்பது தானே வள்ளுவம் காட்டும் வழி?

இராவணன் நினைப்பும் நடப்பும் வேறு மாதிரியாயிற்று. வேண்டிய தவம் ஈட்டியாயிற்று. வரங்களையும் பெற்றாயிற்று. இனி அவை போதும்; ஏதோ வங்கிக் கணக்கில் போட்ட வைப்புத்தொகை போல அவை தன்னைக் காப்பாற்றும் என்று கருதிவிட்டான். தான் செய்யும் ஒவ்வொரு on line தவறுக்கும் வங்கிக் கணக்கில் ECS entry விழுந்து கணக்கில் குறைய ஆரம்பிக்கும். அப்போது, தான் நியாயமாக வழங்கும் காசோலைகளும் bounce ஆகும், திரும்பிவிடும் என்பதை உணரும் நிலையில் இல்லை அவன்.

தவம் என்பது ஒரு இலக்கு, அதை அடைந்துவிட்டோம், இனிப் பயணிக்க வேண்டியதில்லை என்று நினைத்தது தான் அவனுடைய தவறு. இதைத்தான் சீதை 'பாம்புகூட மந்திரத்திற்குக் கட்டுப்படும். ஆனால் நீ எதற்கும் கட்டுப் படமாட்டாய். அட, உனக்குத்தான் அறிவு மழுங்கி விட்டது, உன்னைச் சுற்றியுள்ளோரோ, அமைச்சர்களோ இடித்துரைப்பார்களா எனில் அவர்கள் எல்லாம் உனக்கு ஆமாம் தாளம் போட்டு உன் முடிவை விரைவுபடுத்து பவர்களாக உள்ளார்களே' என்று மாபெரும் இராவண வீழ்ச்சியை அவன் காதில் ஒதினான்; ஆனால் முழுச் செவிடனாய் விட்டவன் காதில் ஊதி என்ன பலன்?

தவத் தொழில்

இராவணன் பெற்ற தவம் தேயத் தொடங்கியதைக் காரணத்தோடு கண்டோம். அதே சமயம் சீதையின் தவம்

வளர்ந்ததையும் காண்போம். இராமனையே நினைத்து மனதால் பத்து மாதங்கள் தவம் செய்தாள் சீதை. அனுமன் வந்து ஆறுதல் கூறி, தன்தோள் மீது ஏறிக்கொண்டால் சீதையை இராமனிடம் சேர்த்து விடுவதாகக் கூறியது கேட்டு அவன் மனம் நோகாதவாறு மறுத்துரைக்கும் போது, ஒன்று சொன்னாள். 'துன்பஞ் செய்யும் இலங்கை மட்டுமன்று, அறந்திறம்பும் உலகத்தவரையும் என் சொல்லாலேயே சுட்டெறித்துவிடும் ஆற்றல் உண்டு. ஆனாலும் அது என்னைக் காப்பாற்றி மீட்டுச் செல்லவேண்டிய என் கணவருடைய வில்லாற்றலுக்கு களங்கத்தை உண்டாக்கி விடும் என்பாதல் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன், சொல் ஒன்றாலேயே சுடுமளவுக்கு ஆற்றலை அவள் எங்கிருந்து பெற்றாள்? மனத் தவத்தின் மாண்பு அது.

“வஞ்சனையால் என்னைச் சிறைப்பிடித்து இங்கே கொண்டுவந்ததுபோல் நானும் இப்போது அவர்களறியாது ஒளிந்துகொண்டு உன் மீதேறிப்போவது அதேபோன்ற வஞ்சனைச் செயல்தானே? அதை நானும் செய்யலாமா? என் நாயகன் வந்து என்னைக் காப்பீற்றி மீட்டுச் செல்லாவிட்டால் அது அவருடைய வில்லுக்கல்லவா இழுக்காகும்? அவர் வந்து அரக்கனைக்கொன்று, என்னைப் பார்த்த அவன் கண்களை காகங்கள் உண்ணவேண்டாமா? இந்த இலங்கை ஒரு எலும்புமலையாகக் கொன்று குவிக்கப்படாவிட்டால் என் குடிப்பிறப்பு, ஒழுக்கம், கற்பு இவற்றைப் பிறர்க்கு எங்ஙனம் காட்டுவேன்?

அது மட்டுமன்று; என் நாயகன் மேனியைத் தவிர்த்து, ஆண் என்று கூறும் உன்னையும் தீண்டுவேனா? இராவணன் என்னைத் தீண்டியிருந்தால் இந்நேரம் உயிரோடு இருப்பானா? விரும்பாத மாதரைத் தீண்டினால் அவன் தலை வெடித்துவிடும் என்று பிரமன் கொடுத்த சாபம் உள்ளதால்

கீழான யோசனையுடையவன் நிலத்தொடும் பெயர்த்து என்னை எடுத்துவந்தான். அந்தச் சாபமுள்ளதை வீடணன் மகள் திரிசடையே என் மீது கொண்ட அன்பால் கூறினாள். என் நாயகன் வீரம் விளங்கவும் என் தூய்மையைக் காட்டவுமே இதுகாறும் நான் பொறுத்திருந்தேன். இலக்குவன் கட்டிய பர்ண சாலையொடு என்னைக் கொண்டு வந்ததை நீயே உன் கண்களால் பார். ஆகவே நீ உடனே போய் இராமபிரானிடம் செய்தி சொல்வாயாக" என்று நீண்ட உரையாற்றினாள்.

சீதையின் மனத்தவத்தை அறிந்தாலும் அவள் எப்படி இராவணனால் தீண்டப்பெறாமல் கொண்டு வரப்பெற்றாள், இனியும் அவன் துயரம் கொடுத்தால் என்னாகும் என்ற ஐயம் அனுமனை நெருடிக்கொண்டிருந்தது. ஆனால் இப்போது அந்த ஐயமும் சங்கடமும் நீங்கிவிட்டது அனுமனுக்கு; எனவே தான் அவள் தவ ஆற்றலை தவத் தொழில் என்று கூறி நன்று நன்று எனக்கூறி ஐயமும் நீங்கிய மகிழ்ச்சியில் திளைத்தான்.

சில நாழிகைப் பொழுது கழிந்து அனுமன் வாலில் அரக்கர்கள் நெருப்பை வைத்ததும், அக்னிதேவனை அழைத்து தன் மனத்தவம் தூய்மையானதென்றால் அனுமனைச் சுடாதே என்று வேண்டினாள். அனுமன் வாலில் பற்றிய நெருப்பு குளிர்ந்தது. ஆனால் அதே நெருப்பை அவன் இலங்கையின் மாடமாளிகைகளில் வைத்தும் அவையெல்லாம் எரிந்தன. சொல்லால் சுடமுடியும் என்று சொன்னவள், அப்படியே செய்து காட்டினாள்; ஆனால் அதேசமயம் எதிர்மறையாக அனுமனைச் சுடாதே என்று ஆணையிட்டுக் காப்பாற்றவும் செய்தாள். பெய்யெனப் பெய்யும் மழைபோல சுடவேண்டியதைச் சுடவும், சுடாமல் காப்பாற்றவேண்டியதைக் காப்பாற்றவும் ஆற்றல் பெற்றதை இது தெளிவாக்கும். இந்த ஆற்றல் வளர்ச்சி மனத் தவத்தால் வந்தது என்பதில் ஏதும் ஐயமில்லை

சீதையின் இத்தகைய ஆற்றல் மொழிகளைக்கேட்டதும் அனுமன் சிந்தை களித்து மகிழ்ந்தான் என்பான் கம்பன்.

“நன்று! நன்று! இவ்வுலகுடை நாயகன் தன்துணைப் பெருந்தேவி தவத்தொழில்!”
என்று சிந்தைகளித்து உவந்து ஏத்தினான்;
நின்ற சங்கை இடரொடு நீங்கினான்”

[846/27]

பெரிய சொற் பொழிவையோ, நாடகக் காட்சியையோ கேட்போரோ, பார்ப்போரோ அதில் லயித்துப்போய் ஒரு நயமான கட்டத்தில் பலே பலே என்று ‘சிரக்கம்பம், கரக்கம்பம்’ செய்வது போல ‘நன்று! நன்று’ என்றான் அனுமன்; ஏன்? அவனே விடை சொல்வான் தொடர்ந்து ‘இராமபிரானின் துணைவியின் தவத்தொழில் நன்று’ இங்கே தவத்தை தவத் தொழில் என்று குறிப்பிடுவான். தவம் ஒரு தொழிலா?

இங்கே தொழில் என்பது ஒழுகுதல் என்று வரும் Industry அல்ல; Discipline ஆகும். நம் காலக் கவிஞர் பட்டுக்கோட்டை கல்யாண சுந்தரம் ஒரு விளக்கம் தருவார்!

“செய்யும் தொழிலே தெய்வம்; அதில் திறமைதான் நமது செல்வம்”

எதைச் செய்கிறோமோ அதைத் திறம்படச் செய்வதே செல்வம்; அப்படிச் செய்வதற்கு, ஒழுகுவதற்கு நம் கவனம் சிதறாது ஒரு முனைப்படுத்தி திறமையாகச் செய்வதே தொழில். அப்படிப் பார்க்கும்போது சீதை மனத்தவத்தை ஒருமுனைப்படுத்தி தொழில்போலச் செய்தாள். ஒன்றியிருந்து நினைமின்கள் உந்தமக்கு ஊனமில்லை என்றாற்போல ஒன்றிச் செய்தாள். அதை அனுமன் அவள் வாய் மொழியால் உணர்ந்தான். அனுமன் வேண்டுகோளை இங்கிதமாக சீதை மறுத்துரைத்தபோது அவளுடைய தர்க்கவாதம், தன்

92 • சுந்தர காண்டம் - புதிய பார்வை

நிலை விளக்கம் முதலியன அவளுடைய திண்மையை, மன உறுதியைச் செவ்வனே காட்டின.

ஈட்டுவது தவம்

அனுமன் தன் உருவைச் சுருக்கி மாடமானிகையில் சீதையைத் தேடிக் கொண்டுவரும்போது ஒரு விநோதக் காட்சியைக் கண்டான். என்ன காட்சி அது? அரக்கியர்கள் நீராடுகிறார்கள். எப்படித் தெரியுமா?

தேவமாதர்கள் குடத்திலே பூவும் பன்னீரும் நிறைந்த நீரைத் தம் சிற்றிடை நோவ சுமந்து கொண்டுவந்து அரக்க மகளிரை நீராட்டுகிறார்கள். இதைக் கண்ட அனுமன் என்ன நினைத்தான், தெரியுமா? உலகத்தவர் தவத்தையே ஈட்டவேண்டும்; தவம் அல்லாத பிறவற்றை, மற்றைச் செல்வங்களைச் சேர்ப்பதனால் எந்தப் பயனும் இல்லை என்பதை படைப்புக் கடவுளான பிரமதேவன் இலங்கையில் இக்காட்சியின் மூலம் காட்டுகிறான் என்பது அனுமன் சிந்தனையாகும்.

'வேண்டிய வேண்டியாங்கு எய்தலால் செய்தவம் ஈண்டு முயலப்படும்' என்ற வள்ளுவர் வாக்கிற்கேற்ப அரக்கமகளிர்க்கு, தேவமகளிர் நீர் சுமந்து வந்து நீராட்டுவது, அரக்கர்கள் ஈட்டிய தவத்தால் விளைந்த பயன்.

"ஈட்டுவார், தவம் அலால் மற்று ஈட்டினால், இயைவது இன்மை காட்டுவார் விதியார்; அஃது காண்கிற்பார் காண்மின் அம்மா! பூட்டு வார் முலை பொறாத பொய்இடை நைய பூ நீர் ஆட்டுவார் அமரர் மாதர்; ஆடுவார் அரக்கர் மாதர்!" [781/103]

கம்பன் மிகக் கவனமாக ஈட்டல் என்ற வினைச் சொல்லைக் கையாளுகிறான். தவமியற்றல் மட்டுமன்று இங்கே கம்பன் குறிப்பிடுவது; தவத்தை இயற்றிச் செய்து,

ஈட்டிவைப்பது என்பது இரண்டும் சேர்ந்ததாகும் ஈட்டுவார் என்ற பதப் பிரயோகமாகும். இதற்கான வேறுபாட்டுக்குரிய விளக்கம் வள்ளுவரிடம் கிடைக்கும்.

"இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும் காத்த
வகுத்தலும் வல்லது அரசு"

[385]

ஒரு பொருள் வரும் வழியறிந்து அவ்வழிகளை மேன்மேலும் பெருக்குவது இயற்றலாகும். Create அல்லது acquire என்பதாகும். அப்படி வந்த பொருளைச் சேர்த்து வைத்தல் தான் ஈட்டலாகும். Consolidate என்பதாகும் அது.

ஆகவே அரக்கர்கள் தவத்தை இயற்றியதோடு, ஈட்டியும் வைத்திருந்தனர். அப்படி தவத்தை ஈட்டியதன் பயனே தான் கண்ட காட்சியின் அடிப்படை என்று அனுமன் நமக்கு பாடம் புகட்டுவான். அப்படி ஈட்டியதைக் காக்கத் தவறியதால் வீழ்ச்சியடைந்தனர் என்ற பாடமும் சுந்தர காண்டத்திலேதான் நமக்கு அனுமன் அரக்கர்களை அழித்ததன் மூலம் புகட்டப் பெறுகிறது. வள்ளுவர் போட்ட சட்டத்தில் மூன்றாவதான காத்தலை அரக்கர்கள் காற்றில் பறக்க விட்டதன் விளைவே அவர்களுடைய வீழ்ச்சி.

தன்னை வென்றாள்வதே தவம்!

நம் யுகக்கவிஞன் பாரதி இன்னும் தெளிவாகச் சொல்வான் இந்த இரண்டு நிலைகளையும்.

"செய்க தவம்! செய்க தவம்! நெஞ்சே! தவம் செய்தால்
எய்த விரும்பியதை எய்தலாம்"²

காத்தல் என்றால் என்ன என்று மிக எளிதான விளக்கத் தினை, நமக்குப் புரிகிறாற்போல், பாரதி பிறிதோரிடத்தில் காட்டுவான்.

“என்ன வரங்கள், பெருமைகள், வெற்றிகள்
 எத்தனை மேன்மைகளோ
 தன்னை வென்றால் அவை யாவும் பெறுவது
 சத்திய மாகுமன்றே
 முன்னை முனிவர் உரைத்த மறைப்பொருள்
 முற்றும் உணர்ந்த பின்னும்
 தன்னை வென்றாளும் திறமை பெறாதுஇங்குத்
 தாழ்வுற்று நிற்போமா?”³

இப்போது கம்பனின் அனுமன் போட்ட முடிச்சு அவிழத் தொடங்கும். உடலை வருத்திச் செய்யும் புறத்தவமோ, உள்ளத்தை வருத்திச் செய்யும் அகத்தவமோ, அது தன்னை வென்றாண்டாலே ஆகும்; தவம் வெங்கனலில் மூழ்கி, புலன்களை அடக்கி, உண்ணாது பருகாது நோற்றாலும், குலத்தில் பிறந்து இல்மாண்புடை மங்கையர், உடலை வருத்தி புறத்தவம் செய்ய இயலாது, மனத்தவம் செய்தாலும் தன்னை வென்றாளும் திறம் பெற்றால் தான் தவமாகும்; இல்லையேல் அது அவமாகும்.

மனமே வாகனம்

வள்ளுவனைப் பொறுத்தவரை வாழ்க்கையே மனத்தது தான்.

‘மனத்துக்கண் மாசிலனாதல் அறன்’	34
‘உள்ளத்தால் உள்ளலும் தீதே’	282
‘உள்ளத்தால் பொய்யா தொழுகின்’	294
‘மனத்தொடு வாய்மை மொழியின்’	295
‘உள்ளத்தால் உள்ளான் வெகுளி’	309
‘மனத்தானாம் மாணா செய்யாமை’	317

'மனத்தானாம் மாந்தர்க்கு உணர்ச்சி'	453
'மனநலம் மன்னுயிர்க்கு ஆக்கம்'	457
'உள்ளத்தனையது உயர்வு'	595
'உள்ளத்தின் உள்ளக்கெடும்'	622
'வினைத் திட்டம் என்பது ஒருவன் மனத்திட்டம்'	661

வள்ளுவன் வழி செல்லும் வள்ளலான கம்பன் இன்னொரு நிகழ்வையும் காட்டி விளக்குவான்.

நெஞ்சினால் பிழைப்பிலாள்

மனத்தால் வாழ்வதே வாழ்க்கை. இத்தகு மனத்தவப் பெருமையைக் காட்டவும், மனச்செம்மையின் மாண்பைக் காட்டவும் அகலிகைக் கதையைக் கம்பன் காட்டுவான். அதிலும் வால்மீகியிலிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுவான். அங்கே அகலிகை இந்திரனை விரும்பித் தன்னை இழந்தாள். அகலிகையிடம் "காற்றைத் தவிர ஆகாரமின்றி சாம்பலில் படுத்துக்கொண்டு யார் கண்ணிலும் படாமல் பல வருஷங்கள் வரையில் இருப்பாயாக; தசரதகுமாரனான ஸ்ரீராமச்சந்திரன் இவ்வனத்திற்கு வருவார். அவருக்கு அதிதி பூஜை செய். உன் பாபங்கள் விலகி, நிஜரூபத்தை அடைந்து என்னுடன் சேர்வாய்" என்று சாபத்தையும் விமோசனத்தையும் கௌதம முனிவர் சேர்த்தே சொல்வார்.

கம்பன் இந்தக் கருவை அப்படியே எடுத்துக்கொண்டு, பெண்மையின் பெருமையை உயர்த்தவும், சீதையின் கதைக்கு ஒரு முன்னோடியாக விளங்கும்படியாகவும் மாற்றம் செய்து படைக்கிறான். இந்திரன் கௌதம முனிவரை தந்திரம் செய்து ஆசிரமத்தை விட்டு வெளியேற்றிவிட்டு அவர் உருவில் உள்ளே நுழைந்து அகலிகையோடு கூடினான்.

கம்பன் இதை மிக இங்கிதமாக, பெண்மையைக் குறைவு படுத்தாமல், பதிவு செய்வான்.

"புக்கு, அவளொடும் காம்ப்புது மண மதுவின் தேறல் ஒக்கஉண்டு, இருத்தலோடும், உணர்ந்தனள்; உணர்ந்த பின்னும், 'தக்கது அன்று' என்ன ஓராள்; தாழ்ந்தனள் இருப்ப, தாழா முக்கணான் அனைய ஆற்றல் முனிவனும் முடுகி வந்தான்"

[78/19]

கௌதமன் உருவில் உள்ளே வந்த இந்திரனைத் தன் கணவன் என்றே நினைத்து அகலிகை அவனோடு காம இன்பமாகிய புதிய மணம் மிக்க மதுவின் தெளிவை சமமாக நுகர்ந்து அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த பொழுது இது புதுமண மது, அனுபவம் புதியதாய் உள்ளது என்பதை உணர்ந்தாள். உணர்ந்ததும் இது தனக்குத் தகுதியானதன்று, தவறானது என்று அறிவின் துணைகொண்டு ஆராய்ந்து விலக்கும் நிலைமையில் இல்லாது, அவ்வின்ப நுகர்ச்சியிலேயே ஆழ்ந்திருக்கும்போது, கௌதம முனிவர் சினம் காரணமாக நெற்றிக்கண்ணைத் திறக்கும் சிவனைப் போன்ற சினத்துடன் வந்தார்.

கள் குடித்தால் மட்டுமே போதையேறி உணர்வை அழிக்கும். காமமோ நினைத்தாலே போதையேறி நல்லொழுக்கத்தையும் நல்லுணர்வையும் அழித்துவிடும்.⁴ இரண்டும் சேர்ந்தால் எப்படி இருக்குமோ, அப்படிப்பட்ட நிலையில் இந்திரன் இருந்தான் என்பதை 'காமப்புதுமண மதுவின் தேறல்' என்று போட்டு கம்பன் ஒரு பின்புலத்தை உருவாக்கிக் காட்டுகிறான். அப்போது நிகழ்ந்ததை விவரிக்க கம்பன் கையாளும் 'ஒக்க' 'ஓராள்' 'தாழ்ந்தனள்' என்ற மூன்று சொற்களே போதும்; ஒக்க என்றதால் இருவரும் சமநிலையில் சமகாலத்தில் அனுபவித்தனர். அதனால் அது புதிய அனுபவம் என்பதை உணர்ந்த பின்னும் அதிலிருந்து மீளமுடியாத நிலை. கம்பன் எனவே தான் இதனை 'ஓராள்'

என்ற சொல்லால் குறித்தான். 'ஓர்தல்' என்றால் ஆராய்ந்தறிதல் என்று பொருள்படும்; Examine அல்லது Consider attentively என்று ஆங்கிலத்தில் சொன்னால் இன்னும் கொஞ்சம் இங்கிதமாகப் பொருள் புலப்படும். உணர்வது வேறு; அறிவதுவேறு; உணர்ச்சியில் இருக்கும் போது அறிவு முற்றும் தொழிற்படாது; அறிவே உணர்ச்சி நிலையில் தடுமாறும் போது ஓர்தல் எப்படி இயங்கும்? அதனாலே நிலையில் தாழ்ந்தனள் என்பான் கம்பன். உணர்ச்சியில் ஆழ்ந்ததால், நிலையில் தாழ்ந்துவிட்டாள். சுழல் கதவில் உள்ளே நுழையும்போது தவறான இடம் என்று தெரிந்தாலும் கதவின் போக்கில் போய் உள்ளிருந்தும் திறக்கும் கதவு வழியாகத்தான் வெளியில் வரமுடியுமே தவிர, பாதியில் நுழை கதவு வழியே பின்னேயோ வெளியேயோ வரமுடியாது. அதே நிலையில் தான் அகலிகையும் பிழை பட்டாள்.

முதலில் இந்திரனைச் சபித்த முனிவர், பிறகு தவறில் பங்குடைய அகலிகைக்கும் சாபம் கொடுத்தார். கம்பன் கொஞ்சம் கடுமையான சொல்லைப் பிரயோகிக்கிறான்.

“விலைமகள் அனைய நீயும் கல்லியல் ஆதி”

விலைமகள் என்றது கொஞ்சம் சிந்திக்க வேண்டிய ஒன்று; யார் விலைமகள்? தானே விரும்பி விலை போகிறவள்; தன்னை விற்கிறவள்; அகலிகை அப்படி ஏதும் செய்தாளில்லை. இந்திரன் அல்லவா கணவன் உருவில் வந்து வஞ்சனை செய்தான். தன்னுடன் கூடியிருப்பவன் கணவனல்லன் என்றுணர்ந்த பின்னும் அந்நுகர்ச்சியிலிருந்து மீளாது இருந்தது அகலிகையின் குற்றம் என்று கொள்ளலாம். ஏன் இருந்தாள் என்று நாம் ஏற்கனவே பார்த்தோம். இங்கே ஏன் என்பது முக்கியமன்று; இருந்த செயல் குற்றம் என்று சிலர் வாதிப்பர். அப்படித்தான் கௌதமனும் எடுத்துக்கொண்டான்.

அதனாலே தான் "விலை மகள் அனைய" 'விலைமகளைப் போன்ற' என்றான்.

விலைமகள்வேறு, விலைமகளைப்போன்ற, விலைமகள் மாதிரியான என்பன வேறு நிலை; பின்னது செய்த செயலை மட்டுமே குறிக்க, முன்னதோ செய்த ஆளைக் குறிக்கும். ரொம்ப நுண்மையான, மெல்லிய வேறுபாடு. விலைமகள் அனைய செயலாக அகலிகை செய்தது என்ன? கொஞ்சம் சிக்கலான கேள்வி. விரசம் கலவாது உளவியல், உடலியல் அறிவியல் கண் கொண்டு காணவேண்டும்.

விலை மகளிர் போகத்தினிடையில் அதனை விடுத்து தம்மை விடுவித்துக் கொள்ளார். ஏனெனில் நுகர்பவனிடத்தே தான் விலைபோன பொருள். விலைக்கு வாங்கியவனுக்கே உடைமையின் மீது ஒங்கிய உரிமை உண்டு. தன்னை விற்றுவிட்ட உடைமைப் பொருளுக்கு உரிமை இல்லை. எனவே விலை போனவர், வாங்கியவர் திருப்தியையே கருதி அதுவரை வாளாவிருப்பர். அந்த மாதிரியான சூழ்நிலையில் அகலிகையும் தன்னையும் அறியாது சிக்கிக்கொண்டுவிட்டாள். அதனால்தான் 'கல்லியல் ஆதி' என்று அவளைச் சபித்தான். உணர்ச்சி மேலீட்டில் உணர்ச்சி ஒரு நிலையில் நிற்பதால் கல் போன்று உணர்ச்சியற்ற நிலையிலிருப்பர். அதனாலே கல்போன்ற இயல்புடன் கல்லாக ஆகுக என்றான் என்றும் கொள்ளலாம்.

இதன்பிறகு அகலிகை முனிவரிடம் மன்னிப்பு வேண்டி சாபவிலக்கு அளிக்க வேண்டினாள். 'பிழை பொறுத்தல் பெரியவர் கடனே' என்றும் இரங்கி வேண்டினாள். முனிவரும் இராமபிரான் திருவடித்தாளிகள் படிய முன்னை உருப்பெறுவாய் என்றார்.

இந்த வரலாற்றை இராமனிடம் எடுத்துரைத்த விசுவாமித்திரரும் 'நெஞ்சினால் பிழைப்பிலாளை' கௌதமர் ஏற்றருளவேண்டினார். தன் நெஞ்சறியப் பொய்யாதவள் என்று பிரம்ம இருடிப்பட்டம் பெற்ற விசுவாமித்திரரே அகலிகை தாய்மையை நிறுவுகிறார். இராமனும் அவளை 'அன்னை' என்றழைத்து வணங்கி கௌதமரிடம் சேர்ப்பித்தான்.

கல்லிலும் தவம்! சிறையிலும் தவம்!

சுந்தர காண்டத்தில் இல்லாத அகலிகை கதையை சற்றே விரிவாக நாம் இங்கே பார்க்க ஒரு காரணம் உள்ளது. அகலிகையின் கதை சீதை சிறையிருந்த நிகழ்ச்சிக்கு ஒரு முன்னோடி; forerunner என்று சொல்வார்களே, அப்படி பின்னே வரப்போவதை முன்கூட்டி அறிவிப்பது.

அகலிகைக்கும் சீதைக்கும் நேர்ந்த சோதனைகள் ஒரே மாதிரியானவை. இருவர் கற்புக்கும் சோதனை ஏற்பட்டது. இந்திரனும் ஒரு தலைக்காமமாக அகலிகையை விரும்பினான். இராவணனும் ஒரு தலைக்காமமாக சீதையை விரும்பினான். இந்திரனும் வஞ்சனையால் வேற்றுருக்கொண்டு அகலிகையை அடைந்தான். இராவணனும் வஞ்சனையால் வேற்றுருக்கொண்டு சீதையை சிறை வைத்தான். அகலிகை சோதனையில் வெல்லமுடியாமல் உணர்ச்சி மேலீட்டால் அநுபவித்துத் தாழ்ந்தாள். சீதை உணர்ச்சிக்கு இடங்கொடாது சிறைவாசம் அநுபவித்து உயர்ந்தாள். இராவணனுடைய வார்த்தைப் பந்தல்களுக்கோ, மிரட்டலுக்கோ சீதை பணியவில்லை.

அகலிகை சாபம் பெற்றதால் கல்லாய்க் கிடந்து இராமன் வரவிற்காகத் தவமிருந்தாள்; சீதை சிறைப்பட்டதால் இருந்த இடம் செல்லரித்திடவும் எழுந்து இராமன் வரவிற்காகத் தவமிருந்தாள். இருவருமே மனத்தால் மறுவுற்றாரல்லர்; மனத்தவச் செம்மை பூண்டவர்.

அகலிகையை நெஞ்சினாள் பிழைப்பிலாள் என்று விசுவாமித்திரர் கூறியது கேட்டு, அன்னையென இராமன் வணங்கி அவளை மீண்டும் கௌதமரிடம் சேர்த்து வைத்தான். ஆனால் இராவண வதத்திற்குப்பின் சீதையை ஒழுக்கம் பாழ்பட்டாள் என கடிந்துரைத்து அவள் அக்னிப் பிரவேசம் செய்யக் காரணமானான். அக்னிதேவன் சான்று பகன்ற பிறகே ஏற்றான். அகலிகைக்கு சாபம் கொடுத்தபிறகு, கௌதமன் முன்னை உருப்பெற்று வந்தவளை, விசுவாமித்திரரும் இராமனும் கொண்டு வந்ததும், ஏதும் கூறாது உடனே ஏற்றான். அவள் உடலால் மறுவுற்றிருந்தாலும், மனத்தால் மாசிலாதவள் என்பதால்.⁵

மங்கையர் மனநிலை

சீதை மனத்தாலும், காயத்தாலும், மாசிலாது மறுவுறாது இருந்தும், அனுமன் நேரில் இலங்கையில் கண்டுவந்து அவள் கற்பினுக்கு அணியாய் இருந்தாள் என்று சொல்லிய பிறகும், இராமன் சீதையை ஏற்காது சுடுமொழிகளால் துயரப்படுத்தி தீக்குளிக்கச் செய்தான். இங்கே தான் சுந்தரகாண்டம் காவிய இமயமாய் ஒங்கி நின்றுதலுக்கிறது... சீதைக்கும், நமக்கும். இராமன் சொல்லம்புகளால் துளைக்கப்பட்ட சீதை இராமனிடம் இரண்டே கேள்விகள் கேட்கிறாள். இராமன் அவற்றிற்கு விடை பகர்ந்தானில்லை.

வினா:1. மாருதி வந்து எனைக்கண்டு என் கற்பு நிலையைக் கூறவில்லையா?

கூறவில்லை என இராமன் மறுக்கமுடியாது. அப்படியானால் அனுமன் கூறியதை நம்பவில்லையா? என் துய்மையை நம்பவில்லையா? என்ற துணைக் கேள்வி எழும் என்பதால் இராமன் மௌனியாய் நின்றான்.

வினா: 2 உள்ளங்கை நெல்லிக் கனியைப் போன்று எல்லாப் பொருள்களையும் உள்ளது உள்ளவாறு அறியவல்ல மும்மூர்த்திகளும் கூட மங்கையர் மனநிலை உணர வல்லரோ?

'அகலகில்லேன் இறையும்' என்று ஆழ்வார் சாதிப்பது போல, பிரிவினும் பெருங்காடு சுடாது என்று இராமபிரானுடன் கூடவே வந்து, காட்டிலும் உடனுறைந்த பிராட்டியின் மனநிலையை இராம னால் உணரமுடியவில்லையே என்ற சீதையின் கேள்விக்கும் விடைஇல்லை.

இந்த இரண்டு வினாக்களுக்கும் விடை சுந்தர காண்டத்திலே தான் உள்ளது; விரிவாகவும் விளக்கமாகவும் உள்ளது. 'மங்கையர் மனநிலை உணரவல்லரோ?' என்று சீதை இங்கு எழுப்பும் இதே கேள்வியைத்தான் சுந்தர காண்டத்திலே அனுமன், 'நங்கையர் மனத்தவம் நவிலற் பால்தோ?' என்று கேட்டான். இரண்டு வினாக்களுக்குமே 'இல்லை' என்ற எதிர் மறையான பதில்தான் அன்று முதல் இன்றுவரை, ஏன் இன்று வரை, நாளைக்கும் இதே பதில்தான் கிடைக்கும். அதுதான் உண்மை. அதுதான் மங்கையரின் உண்மையான நிலையும் கூட.

சீதை இந்தக் கேள்வியை கேட்பதற்கு அயலான் ஊரில் பத்து மாதங்கள்தான் சிறையிலிருந்து சீரிய தவம் இயற்றியதை, சுந்தர காண்ட நிகழ்வுகளையெல்லாம் இரண்டே அடிகளில் உள்ளடக்கி இராமனிடம் சொல்வாள்:

'எத் தவம், எந்நலம் என்ன கற்பு, நான்
இத்தனை காலமும் உழந்த ஈது எலாம்
பித்து எனல் ஆய், அவம் பிழைத்ததாம் அன்றே,
உத்தம! நீ மனத்து உணர்ந்திலாமையால்'

'உழந்த' என்ற சொல்லுக்கு முயற்சி செய்த, வருந்திச் செய்த என்றும் பொருள் உண்டு; துயரப்படல், இடர்ப்படல், என்றும் பொருள் உண்டு. இரண்டுமே இங்கு சீதையின் செயலுக்குப் பொருந்தி வருகிறது. பித்துப்பிடித்தவன் செயலுக்கு ஏன் செய்தான் எதற்காகச் செய்தான் என்ற விளக்கமே தேவையிராது; பைத்தியக்காரச் செயல் என்றே முத்திரை குத்துவோம். அவற்றால் யாருக்குப் பயன்? வீண்தானே! அப்படி அவமாய் வீணாய்க் கழிந்தது எது?

இத்தனை காலம் சீதை செய்த தவம்; ஊண் உறக்கமின்றி உடம்பை வருத்தி ஐம்பொறி அடக்கி மனத்தை ஒரு நிலைப்படுத்திய செம்மை; இராமனையே நினைத்திருந்த தவச்செம்மை; அவ்வளவு உயரிய தவமும், நற்குண நற்செய்கை நலங்களும், 'நிறை' காத்த மேம்பட்ட கற்பும் எல்லாமே வீணாயிற்று, எதனால்? யாருக்காக அல்லது யாரைக் கருதி அல்லது யாரைக் குறித்து இத்தவமெலாம் இயற்றப் பெற்றதோ?, நலமெலாம் செய்யப்பெற்றதோ, கற்பெலாம் ஒழுகப்பெற்றதோ, அதற்குக் காரணமான இராமபிரான் உள்ளத்தில் உணராததால், தெய்வம் ஏற்காத நைவேத்யமாய், குழந்தை ஏற்காத நிலாச் சோறாய், வீணாய்ப்போயிற்று. இங்கும் சீதை 'மனத்து உணர்ந்திலாமை' என்று இராமனின் மனம் தன் மனநிலையை, மனத்தவத்தை உணராது போயிற்றே என்று வருத்தம் அடைவாள்.

'எத்தவம் எந் நலம், என்ன கற்பு' என்பதற்குள் சுந்தர காண்டமே அடங்கிவிடும். என்ன ஒரு வித்தியாசம் இங்கே என்றால், இராமபிரான் அவளைச் சிறைமீட்டபிறகு எல்லோருடைய முன்னிலையிலும் சீதை சொன்னாள். இதனையே அனுமன் முன்கூட்டியே, இப்படியெல்லாம் நிகழுமுன்பேயே, அதுவும் சீதையைத் தூர இருந்து பார்த்த மாத்திரத்திலேயே சொன்னான்.

“நங்கையர் மனத்தவம் நவிலற் பாலதோ?”

அனுமன் காலத்திலும் சரி, அறிவியல் நூற்றாண்டிலும் சரி, இக்கேள்விக்கு பதில் ஒன்றேதான்; நவிலற் பாலதன்று என்பதேதான்.

காவியப் பாவிக்கும் காண்டப் பாவிக்கும்

இங்கே மறுபடியும் இரண்டு சந்தேகம் எழலாம். அனுமனால் எப்படி சீதையைப் பார்த்ததுமே இப்படி ஒரு கணிப்புக் கொண்டு கேட்க முடிந்தது? அதுவும் சீதைக்கு மட்டும் உரியதாகாது, பொதுவாக பெண்குலத்திற்கே பொருத்தமாக அதுவும் எக்காலத்திலும் என்றைக்கும் பொருந்திவரக் கூடியமாதிரி கேட்கமுடிந்தது?

அனுமன் யார்? நாட்படா மறைகளாலும் நவைபடா ஞானத்தாலும் கோட்படா பதமே குரக்கு வடிவமெடுத்து வந்தவன் என்பான் இராமனே. அவன் கல்லாத கலையும் வேதக் கடலுமே இல்லை. பண்டை நூற்களாம் நவ வியாகரணங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் கதிரோன் கற்பிக்க அவன் பக்கல் நின்றும் உடன் சென்றும் படித்தவன் அனுமன். தன்னை பிராட்டியிடம் சக்கிரீவனிடம் ஏவல் கூவல் பணி செய்வோன் என்று அடக்கமாகக் கூறிக் கொண்டாலும் அவன் அமைச்சன். உற்றது கொண்டு மேல் வந்து உறுபொருள் உணரவல்ல அமைச்சன்; காலம் மும்மையும் உணரவல்ல அமைச்சன்; Face reading என்பார்களே அப்படி உள்ளத்தின் உள்ளதை உரையின் முந்துற மெள்ளத் தம் முகங்களே விளம்பும் என்பதறிந்து சொன்ன முகங்கண்டு அகம்படித்திடும் அமைச்சன். இன்று நடப்பது கண்டு, இனி நடப்பது கணித்துரைக்கவல்ல அமைச்சன். அதனால் சீதையைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் அவள் கண்களைக் கொண்டே அவள் கற்பு நலமும் மனத்தவமும் அறிந்ததில் வியப்பொன்றுமில்லை. ஆனால் அதையும், ஒருவர் தனி

வாழ்வில் நிகழ்வது உலகத்தவர் வாழ்விற்கும் ஒத்து வரும் தன்மை கண்டு பொதுமைப்படுத்தி, அது வேத, உபநிடத மஹா வாக்கியங்கள் போல் என்றைக்கும் நின்று நிலைக்கும் சொற்கண்டாய் ஆக்கி தருவது தன் அமைச்சுத் திறமையாலே.

பாவிகம் என்பதை காவியப் பண்பு என்பர். தொடக்கம் முதல் முடிவுவரை வனப்புடையதாக, அடிவலுவாய் விளங்கக் கூடியதே அத்தகு பாவிகமாம் காவியப்பண்பு.

'அறம் வெல்லும் பாவந்தோற்கும்' என்பதுதான் இராமாவதார காவியப் பாவிகம் என எல்லோரும் அறிவோம். அந்த மஹாவாக்யம், சுந்தரகாண்டத்திலே இலங்கையுள் நுழையும்போது அனுமனுடன் போரிட்டுத் தோற்ற இலங்காதேவி எனும் காவல் தெய்வம் அனுமனிடம் சொன்னதாகும். இராமாவதார நோக்கமே அதுதான். அறம் வெல்லும் என்றால் பாவந்தோற்கும் என்றும் சொல்ல வேண்டுமா, என்ன? அறத்திற்கும் பாவத்திற்கும் என்றும் இடையறாத பூசல். ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்கள் போன்றவை அவை; ஒன்றின்றி மற்றொன்றுஇல்லை. பாவந்தோற்றால்தான் அறம் வெல்லமுடியும் என்பது மட்டுமன்று; இயற்கை நியதியே அப்படித்தான்; அது தான் 'நீங்கலா அலகிலா விளையாட்டு'; இரவும் பகலும் போல, நன்மையும் தீமையும் என்று இயற்கையில் எல்லாமே இரட்டைகள்; இரட்டைப் பிணைப்புகள்; 'இங்-யாங்' என்று இதைத்தான் இன்றைய அறிவியலார் சொல்வர். பாரதி இதைத்தான் புரியும் படி எளிமையாக யாத்தான்: 'தருமத்தின் வாழ்வு தனைச் சூது கவ்வும், தருமம் மறுபடியும் வெல்லும்.'

இந்தப் பாவிகத் தொடரை ஒரு காவல் தெய்வம் அறிவிக்கத் தேர்ந்தெடுத்தது அனுமன் என்ற மாபெரும் அறிவாளனை. கிஷ்கிந்தா காண்டமாம் நான்காவது காண்டத்திலேயே அனுமன் அறிமுகமானாலும், ஐந்தாவதான

சுந்தர காண்டத்தில் தான், கிட்டத்தட்ட செம்பாதிக்கு மேல்தான் கம்பன் காவியப் பாவிசத்தையே அறிமுகப் படுத்துகிறான். இந்தக் காண்டத்திலே தான் அறமும் பாவமும் மோதலை நேரிடையாக ஆரம்பிக்கின்றன.

புற உலகிற்கான பொது வாழ்க்கைக் காண காவியப் பாவிசம் இங்கே அறிமுகமாவதோடு, அக உலகிற்கான, மனிதர் தனி வாழ்க்கைக்கான காவியப் பாவிசத்தையும் இக்காண்டப் பாவிசமாக கம்பன் அதே அனுமனை வைத்தே பேச வைக்கிறான்.

“அறம் வெல்லும் பாவந் தோற்கும்”

-என்பது காவியப் பாவிசம்;

பொதுவாழ்க்கைப் பாடம்;

புற உலகப் பண்பு.

“நங்கையர் மனத்தவம் நவிலற் பாலதோ?”

-என்பது காண்டப் பாவிசம்.

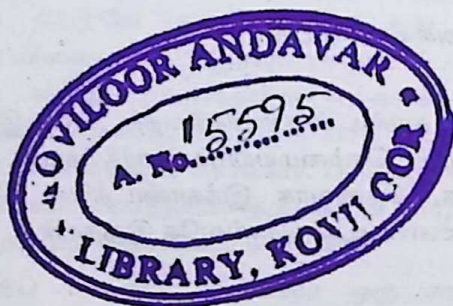
தனிவாழ்க்கைப் பாடம்;

அக உலகப் பண்பு.

ஆம்; சுந்தர காண்டப் பாவிசத்தைத் தான் இதுவரை விரிவாக, தவத்தில் செம்மையாய்ப் பார்த்தோம். கம்பன் வெளிப்படையாக, தெளிவாக இக்காண்டத்தில் தெளிவுற மொழிவதே Expressive ஆகச் சொல்வதே இதுதான்.

அடிக்குறிப்புகள்:

1. 'சேண் உயர் தருமத்தின் தேவை, செம்மையின் ஆணியை, அன்னது நினைக்கல் ஆமோ?'
- அயோத்தியா காண்டம், திருவடி குட்டு படலம் (385/47)
இராமனைக் கண்டு நாட்டிற்கு அழைத்துச் செல்லவந்த பரதனைச் சினந்து இலக்குவன் பேசியபோது, இராமன் கூறியது.
2. விநாயகர் நான்மணி மாலை, பாரதியார் கவிதைகள் (ப.22), மணிவாசகர் பதிப்பகம், 1996.
3. ஆத்ம ஜெயம், வேதாந்தப் பாடல்கள், இதுவும் அது (பக். 132)
4. உள்ளக் களித்தலும் காண மகிழ்தலும்
கள்ளுக்கில் காமத்திற்கு உண்டு. - குறள் 1281
5. உடற் குற்றம் எங்கு வரும்,
உளக்குற்றம் இல்லையென்றால்
கண்ணால் உனைக் கண்டாள், வானரசைக் காணவில்லை;
எண்ணத்து உனை ஏற்றாள், வானரசை ஏற்கவில்லை;
தேகத்தால் நினைத் தழுவும், வானரசைத் தீண்டவில்லை;
- அகல்யா (குறுங்காவியம்), ச.து.சு. யோகியார், 'தமிழ்க் குமரி' கவிதைகள், ஸ்டார் பிரசுரம் (1945)

3

சிந்தையில் செம்மை

அன்றொரு நாள். அந்த நீதிமன்றத்தில் ஒரு விசித்திரமான வழக்கு விசாரணைக்கு வந்தது.

உள்ளூரின் ஒரு பிரபல உணவு விடுதி உரிமையாளர் கோவிலுக்குச் சற்று எதிரே விலைக்கு வந்த இடத்தை வாங்கி, குடிக்கும் வசதியுடனான உணவகம் ஒன்றைத் திறக்க ஏற்பாடு செய்தார். கோவில் அறங்காவலர்கள் பக்தர்களும் சேர்ந்து இதை அனுமதிக்கக் கூடாது என்று அந்த உரிமையாளரைப் பார்த்து வேண்டினர். அவர் அதனால் கோவிலுக்கோ, அங்கு வரும் பக்தர்களுக்கோ இடையூறு எதுவும் வராமல் பார்த்துக் கொள்கிறேன், கவலை வேண்டாம் என்று உறுதியளித்தார்.

திருப்தியடையாத அவர்கள் இந்த உணவகம் திறக்கப்படக்கூடாது என்று... தினமும் கோயிலில் விசேஷ பூஜைகளும் பிரார்த்தனைகளும் நடத்தினர். திறப்பு விழாவுக்கு முந்தின நாள் இரவு திடீரென ஏற்பட்ட இடி, மின்னலுடன் கூடிய மழையில் இடி விழுந்து உணவகக் கட்டிடம் முக்காலும் எரிந்து சேதமானது. காலையில் கோவிலில்

நன்றி தெரிவித்து மேலும் விசேஷ பூஜைகள் நடத்தினர். கடவுள் தங்கள் பிரார்த்தனைக்குச் செவிசாய்த்து விட்டார் என்று மகிழ்ந்தனர்.

கோயில் அறங்காவலர்களின் பிரார்த்தனையாலும் பூஜையாலும்தான் தனக்கு நஷ்டம் ஏற்பட்டதாகக் கூறி அவர்கள் நஷ்ட ரூ வழங்கவேண்டுமென உணவக உரிமையாளர் நீதிமன்றத்தில் வழக்குபதிவு செய்தார். கோயில் நிர்வாகமோ அவருக்கு ஏற்பட்ட நஷ்டத்திற்கு தாங்கள் பொறுப்பில்லை என்றும், தங்கள் பூஜையாலும் பிரார்த்தனையாலும் அது நிகழவில்லை என்றும் பதில் தாக்கல் செய்தனர்.

நீதிபதி வழக்கு விசாரணையை அனுமதிக்கு முன்சொன்னார். "சம்பந்தப்பட்ட விண்ணப்ப மனு, பதில் மனு இவற்றைப் படித்ததில் ஒரு பக்கம் பிரார்த்தனையில் நம்பிக்கை வைத்துள்ள பார் (Bar) உரிமையாளரையும் மற்றொரு பக்கம் பிரார்த்தனையில் நம்பிக்கை இல்லாத கோயில் நிர்வாகத்தையும் பார்க்க விசித்திரமாக உள்ளது. யாருடைய சிந்தைதான் செம்மையானது? அந்தக் கடவுளுக்கே தரும சங்கடமான கேள்வி. இப்போது விசாரணை தொடங்கலாம்."

புதுப்புது அர்த்தங்கள்

அசோக வனத்தில் சீதையைக் கண்ட அனுமன் இராமனிடம் திரும்பிச் சென்று தான் என்ன கூறவேண்டுமெனச் சீதையிடம் பணிந்து வேண்டினான். இன்னும் ஒரு மாதம் தான் உயிரோடிருப்பதாகவும், அதற்குள் இராமனை வந்து தன்னை சிறை மீட்டுச் செல்ல வேண்டினாள் சீதை. அப்போது சீதை சொல்லிய ஒரு கருத்து எல்லோர் மனதிலும், நாவினிலும் என்றும் நடமாடும் ஒன்றாகும்.

“வந்து எனைக் கரம் பற்றிய வைகல்வாய்,

‘இந்த இப்பிறவிக்கு இரு மாதரைச்

சிந்தையாலும் தொடேன்’ என்ற, செவ்வரம்

தந்த வார்த்தை திருச் செவி சாற்றுவாய்”.

[847/34]

‘இராமபிரான் என் கரம்பற்றி மணந்த நாளில் இந்தப் பிறப்பில் இரண்டாவது பெண்ணை மனத்தாலும் தீண்ட மாட்டேன் என்று எனக்குத் தந்த வரத்தை அவன் காதுகளில் சொல்லுவாயாக’ என்பதுதான் சீதை சொல்லிய செய்தி.

இந்தப் பாடலை அறியாதவர் இருக்கமுடியாது. இந்தப் பாடலில் உள்ள ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் தனித்தனியே ஒரு நூலே எழுதுமளவுக்கு வியாக்யானங்கள், விளக்கவுரைகள், நயஉரைகள் தமிழ்மேடைகளிலும் ஒலித்துள்ளன; நூல்களிலும் எழுதப்பட்டுவிட்டன. கம்பனே இதை நினைத்துத்தான் இப்படி எழுதினானா என்று ஐயப்படுமளவிற்கு வலிந்து பொருள்கொண்ட ‘நயங்கள்’ நிறையக் கேட்டிருக்கிறோம். கம்பனுக்கு ஏற்பட்ட துரதிருஷ்டமே இதுதான் என்பார் கம்பன் பாடல்களை சுண்டிச் சுண்டிப் பார்த்த ரசிமணி டி.கே.சி. ‘கம்பனுடைய கவிநயம் மிகப் பிரபலமாகவே தங்கள் ‘கைச்சரக்கு’ம் அதில் சேரவேண்டுமென இடைச் செருகல்களும், பாடபேதங்களும் அந்தக் காலத்திலேயே

பெருகின்' என்பார். அது கவி பாடத் தெரிந்தோர், மரபுக் கவிதை யாக்கத் தெரிந்தோர் நிறைந்திருந்த காலம். இப்போது எல்லாம் வெறும் பேச்சுகள் நிறைந்த காலம். அதனால் வரி பிளந்து சொல்பிளந்து நயங்கண்டுரைப்பதே நகத்தில் அழுக்குப் படாமல் செய்கிற வேலை.

ரசிகமணி இதைப் பற்றி ஒரு கதை வேடிக்கையாக சொல்வார்களாம்:

"கம்பர் ஏதோ ஒரு ஒதுங்கலான ஒரு குக்கிராமத்தில் ஒரு பிரபுவோடு தங்கியிருந்தார். மாலையில் ஒரு புலவர் கோயிலில் கம்பராமாயணப் பிரசங்கம் செய்யப் போவதாகவும் அதற்குப் போய் வரலாம் என்றும் அந்தப் பிரபு கம்பரிடம் சொன்னார். கம்பரும் இசைந்தார். இருவருமாகப் போனார்கள். புலவர் வெகு தடபுடலாய்ப் பிரசங்கம் செய்தார். அநேக பாடல்களை அபாரமாக அனுபவித்துப் பாடினார். பிரசங்கம் முடிந்ததும் புலவருக்கு கம்பரை அறிமுகப்படுத்தினார் பிரபு. புலவர் ரொம்ப ரொம்ப சந்தோஷப்பட்டவராய் கம்பரைப் பார்த்து 'அடடா, தங்கள் கவிகள் அனைத்தும் அற்புதமாய் அமைந்திருக்கின்றன. அன்னை கலைமகளின் அருள் கொழித்த அருமைக் கவிகள்தான் அவை' என்று பாராட்டினார். அதற்கு கம்பர் 'தாங்கள் பாடிய பாடல்களில் ஒன்றிரண்டு என்னுடையதாகவும் இருக்கின்றன. ரொம்ப சந்தோஷம்' என்று பதில் சொன்னார்."¹

ஒரு வேளை கம்பர் இன்று வந்தால் தன் காவியம் பற்றிய சொற்பொழிவுகளைக் கேட்டு விட்டு "ஏதோ ஒன்றிரண்டு கருத்துக்கள், விளக்கங்கள் நான் என்ன நினைத்து எழுதினேனோ அப்படியே இருக்கின்றன. ரொம்ப சந்தோஷம்" என்று சொல்வாரோ, என்னவோ?

நாமக்கல் ராமலிங்கம்பிள்ளை அவர்கள் இதனைக் குறிப்பிட்டு காரைக்குடி கம்பன் திருநாளில்,

"எத்தனை தரம் அதைப் படித்தாலும்

எப்படிப் பொருள் கொள ஒடித்தாலும்

நித்தமும் புதுப்புது நினைவுதரும்

நிரந்தர இலக்கியக் கனி அதுவாம்." என்று பாடினார்.²

கம்பனுடைய கவிகளின் பலமும் பலவீனமும் இதுவே தான். நித்தமும் புதுப்புது நினைவு தருவது பலம்; எப்படிப் பொருள் கொளவும் ஒடிக்கலாம் என்பது பலவீனம்.

"வந்து எனைக் கரம் பற்றிய" என்ற மேற்குறிப்பிட்ட பாடலும் அப்படியான அறுவைச் சிகிச்சைக்கு மிகவும் உட்பட்ட பாடல்தான். ரொம்பவும் எளிமையான பாடல் இது. ஆனால் சொல்லுகின்ற கருத்து எளிமையாக ஜீரணிக்கக் கூடியதன்று. அதனாலேயே கம்பன் இந்தப் பாடலிலே ஏதோ பெரிய விஷயங்களை வைத்திருக்கிறான் என்று 'வைகல்வாய்' 'இந்த இப்பிறவி' 'இருமாதர்' 'தொடேன்' 'சாற்றுவாய்' போன்ற சொற்களுக்கு கம்பனை விட்டு ரொம்பவும் விலகிப் போய் பொருள் தோண்டிக் காண ஆரம்பித்துவிட்டனர். அதிலும் இராமபிரான் கூற்றை வைத்துக் கொண்டே அவன் நிலைக்கு களங்கம் கற்பிக்கிறாற் போன்ற அளவுக்கும் சென்று விட்டனர். Good poetry is always simple என்பதை மறந்தே விட்டோம். இந்தப் பாடல் சொல்ல வருகிற கருதுகோளை விட்டு விட்டோம்.

"இராமன் இப்பிறப்பில் இன்னொரு பெண்ணை மனதாலும் எண்ணமாட்டேன் என்று தன் திருமண நாளில் தன்னை மணந்த சீதையிடம், வரமாகத் தந்தான்; அதனை சீதை அனுமனிடம் கூறி இராமனிடம் சொல்வாயாக" என்றாள். - இது தான் இப்பாடலின் திரண்ட கருத்து. செய்தி மிக வெளிப்படையாக உள்ளது. இராமன் தன் மணநாளின் போது மனைவிக்கு ஒரு வாக்குக் கொடுத்தான். அவளைத் தவிர வேறொருத்தியை மனதாலும் நினைக்க மாட்டான் என்பது அந்த வாக்கு.

குருடர் கண்ட யானைப் போல சொற்களைப் பிய்த்து பிய்த்துப் பொருள் கண்டு மொத்தத்தில் அது யானை என்பதை விட்டு விட்டாற்போல, இப்பாடலையும் முழுப் பார்வை

பார்க்காது, துண்டு துண்டாய்ப் பார்த்ததால், இப்பாடலின் மூலம் கவிஞர் மன ஓட்டம் என்ன, அவன் தரும் செய்தி என்ன என்பதை இழக்க நேரிட்டது.

மூதறிஞர் செம்மல் வ.சுப. மாணிக்கனார் பன்னிப் பன்னிச் சொல்வார்:³

'தோள் கண்டார் தோளே கண்டார்' என்றபடி தனிப் பாடலைக் கண்டார், தனிப்பாடலையே கண்டார், படலங் கண்டார், படலத்தையே கண்டார் என்ற குறுநிலைக்குக் காப்பியம் குறைந்து வருகின்றது. இக்காலத்து ஒரு நூல் கற்பவர்கள் படிக்கும் போதே நல்ல பாடல்கள் என்று தாம் தாம் கருதுவனவற்றைக் குறித்துக்கொண்டு, தொகுத்துக் கொண்டு நூலை விட்டு விடுகின்றார்கள். இது முற்றும் தகாது என்பது என் கருத்தன்று. இஃது ஒரு வகைப் படிப்பு முறை என்று கூட ஒத்துக் கொள்வேன். இப்படிப்பு முறையாவது பெரும்பாலார்பால் வளரட்டும் என்றுகூட வாழ்த்துவேன். எனினும் காப்பிய உண்மையை எதற்கும் பலிகொடுக்கக் கூடாது. தனி மரம் எவ்வளவு வானுற ஒங்கி வளர்ந்திருந்தாலும் தோப்பாகாது. எவ்வளவு நயப் பாடலாக இருந்தாலும் தனிப் பார்வை காப்பியப் பார்வையாகாது. அந்நயப்பாடலும் காப்பியத்தின் உறுப்பெனக் கொண்டு தொடர்பழகு காணவேண்டும்."

அப்போதைக்கு இப்போது

இந்தப் பாடலில் சொல்லப்படும் செய்தி சீதை-இராமன் திருமணத்தின்போது கூறப்பட்ட வாக்கை நினைவூட்டுகிறது. ஆனால் இந்நிகழ்வு பற்றிய செய்தி ஏதும் பால காண்டத்தில் இல்லை. எப்போதோ நடந்த ஒன்றை - கிட்டத்தட்ட பன்னிரண்டு ஆண்டு கழித்து - புதிய செய்தியாய் சொல்கிறான். காப்பியத்தின் ஐந்தாவது காண்டமாகிய சுந்தர

காண்டத்தில், சென்னைக் கம்பன் கழகப் பதிப்புப்படி 5378 - ஆவது பாடலாகப் பார்க்கிறோம். கம்பன் இதே உத்தியை வேறு சில இடங்களிலும் கையாண்டிருக்கிறான். இதை வெளிப்படுத்த முன்னர்க் காண்டங்களிலும் இடம் இருந்தது; குழல் வாய்த்தது. ஆனால் ஏதோ ஒரு காரணத்தால் இந்தச் சூழ்நிலையில் வெளிப்படுத்துகிறான்.

இதைத் தொடர்ந்து இராமனுக்குச் சொல்லும்படி அனுமனிடம் சீதை இரண்டு, முன்னர் நடந்த, நிகழ்வுகளை அடையாளச் செய்தியாகச் சொன்னாள்.

ஒன்று சீதையை மார்பில் தீண்டிய காகத்தைக் கோபித்து தருப்பைப் புல்லை கொடிய அஸ்திரமாக ஏவிய நிகழ்ச்சி; இது அயோத்தியா காண்டத்தில் சித்திரகூடத்தில் நடந்தது. அங்கு ஏதும் இதைப் பற்றிய குறிப்பு இல்லை.

மற்றொன்று தான் வளர்த்த கிளிக்கு யார் பெயர் வைக்கலாம் என்று கேட்ட சீதைக்கு, குற்றமற்ற தன் அன்னை கைகேயி பெயரை வைக்குமாறு இராமன் சொன்ன நிகழ்ச்சி. அயோத்தியா காண்டத்தில் நடந்தது. அங்கே இந்நிகழ்ச்சி பற்றிய குறிப்பு ஏதும் இல்லை. இதையொட்டிய பிறிதொரு குறிப்புவருகிறது. அதைக்கொண்டு இதனைத் தொடர்புபடுத்தித் தொடர்பழகு காணலாம். இராமன், இலக்குவன், சீதை மூவரையும் கானகத்தில் விட்டுவிட்டுப் புறப்படும் அமைச்சர் சுமந்திரனிடம் சீதை சொல்லும் ஒரு செய்தியில் தான் வளர்த்துவந்த கிளி முதலான செல்லப் பிராணிகளை தான் இல்லாதபோது கவனித்துக் கொள்ளும்படி தன் தங்கைமார் கனிடம் தெரிவிக்கச் சொன்னாள்.

இந்த இரண்டு செய்தியைப் போலவே, இராமன் கொடுத்த வரம் பற்றிய செய்தியும் சுந்தரகாண்டத்திலே தான் முதன் முதலாகச் சொல்லப்பெறுகிறது.

முன்னும் பின்னும்

முழுப்பார்வை பார்க்குமுகமாக இப்பாடலுக்கு முந்தைய, பிந்தைய பாடற் செய்திகள் என்ன என்று பார்த்தால் இதை இங்கு சொல்ல வேண்டிய காலச் சூழல், கால அமைதி பற்றி தெரிய வரலாம்.

இப்பாடலுக்கு முந்தைய பாடல் இரண்டும் அவள் மனம் வெதும்பிக் கூறியதுபோல் தோன்றும் செய்திகள் அடங்கியன.

"இன்னும் ஒரு மாதத்தில் என் தவம் தீர்ந்துவிடும். அதற்குள் இராமபிரான் இங்கு வராவிட்டால் அங்கேயே கங்கை ஆற்றங்கரையில் அவர் கையாலேயே எனக்கு நீர்க் கடன் செய்யும்படி சொல்வாயாக."

அடுத்து, "மாமியர் மூவர்க்கும் இறக்கும் தறுவாயில் உள்ள நான் வணக்கத்தை சொல்லியதாக கூறுவாயாக; இவற்றை என்மீது கருணையற்ற இராமபிரான் சொல்ல மறத்தலும் கூடும்; நீ மறந்துவிடாமல் கூறுக" என்று சீதை மனம் நொந்து பேசினாள்.

இப்பாடலுக்குப் பிந்தைய பாடல் இரண்டும் இதே உணர்ச்சியின் தொடர்ச்சி என்றாலும் செய்தியில் சிறிது மாற்றம் உண்டு. முதலாவது அவநம்பிக்கையிற் பிறந்த செய்தி. "ஒரு வேளை இங்கு சிறையிலேயே உயிர்விட்டாலும், மீண்டும் பிறந்து வந்து அவருடைய மேனியை தீண்டுவதாகிய, பிரிவுத் துயரைத் தீர்க்கும் வரம் வேண்டினேன் என்று கூறுவாயாக."

அடுத்து தன் விதியினை நொந்து கொள்வது- "அவருடன் அரசு கட்டிலில் வீற்றிருக்கவும், யானையின் மேல் வீற்றிருந்து பவனி வரவும், அவர் அலங்கரித்துக் கொள்ளும் கோலங்களை

உடனிருந்து காணவும் விதி இலேன். என்னுடைய அத்தகைய விதிப்பயனை எண்ணி மயங்குகிறேன்.”

ஒரளவு கால அமைதி புலப்படும். ஒரு மாதத் தவணை விதித்துவிட்டோம். அதற்குள் வராவிட்டால் உயிர்போகும். எனவே, தானே மீண்டும் பிறந்து வந்து மணந்து, பிரிவுத் துயரானதீவினையைத் தீர்க்கும்படியானவரம் வேண்டுகிறாள். பிரிவிற்கும் தன் அரசு போக இழப்பிற்குமான விதியை எண்ணி வருந்தினாள்.

வரம் ஏன் வழங்கினான்?

இரண்டு ஐயங்களுக்கு நேரிடையான விடை இல்லை. அவை:

- 1) திருமணத்தின்போது இப்படிப்பட்ட வரத்தை ஏன் இராமன் வழங்க வேண்டும்?
- 2) அதை ஏன் சீதை இது நாள் வரை நினைக்கவில்லை?

இராமனின் தந்தை தயரதனுக்கு மூன்று அரசியர்; அது போக 'அறுபதினாயிரம்' என்ற அளவையால் குறிப்பிடப் பெறும் மனைவியரை மணந்தவன். இப்படிப்பட்ட பலதார மணம் நிரம்பிய குடும்பத்தில் உள்ள ஒருவனை மணக்கிறோமே, அவனும் தந்தையைப் போல அல்லது அரசியல் காரணங்களுக்காகப் பலரை மணந்தால்... என்று சீதை எண்ணியிருக்கலாம்; அது தெரிந்தோ, தெரியாமலோ இராமன் சீதையின் மன ஓட்டத்தில் எழக்கூடிய துயரைத் துடைக்கு முகமாக சீதை கேட்காமலே தானே முன்வந்து இவ் வரத்தைக் கொடுத்திருக்கலாம்; அல்லது சீதை கேட்டும் கொடுத்திருக்கலாம். குடும்பத்தின் பலதார மணப்

பின்னணியே காரணமாக இது நிகழ்ந்திருக்கலாம். இவ்வாறு முதல் ஐய வினாவிற்கு நாம் சமாதானம் காணலாம்.

வரத்தை நினைவூட்டியது எப்போது?

இரண்டாவதாக, சீதை இவ்வளவு நாட்களாக இதை நினைக்காமல் இப்போது நினைவுப்படுத்திக் கொண்டு, இராமனுக்கும் நினைவூட்டும்படி சொல்லவேண்டியது அவசியம் என்ன? சிலர் கூறுவதுபோல் இந்த வரச் செய்தி சீதை அனுமனிடம் இராமனுக்காகச் சொல்லியனுப்பிய அடையாளச் செய்தி அல்ல. அடையாளச் செய்திகளாவன காகத்தை முனிந்து படைவிட்டதும், கிளிக்குக் கைகேயி பெயர் சூட்டியதும் தான். இந்தச் செய்தி, இராமனுக்கு என்ன சொல்லவேண்டும் என்று கேட்ட அனுமனிடம் சீதை கூறிய பதில். ஆகவே இராமனுக்கு இதை நினைவூட்டவே சீதை சொன்னாள் என்பது தெளிவு.

சீதை இராமனைப் பிரிந்து பல மாதங்களாக சிறையி லிருந்தாள். சிறைப்பட்ட நாள் முதல், அனுமன் அவளைச் சந்தித்து இராமன் நிலை பற்றியும், அந்த இடைப்பட்ட மாதங்களில் நடந்தவை பற்றியும் சொல்லும்வரை சீதைக்கு இராமனைப் பற்றிய செய்தி எதுவும் தெரியாது; தெரிய வாய்ப்புமில்லை. தற்போது அனுமன் வந்து நடந்தவற்றை எல்லாம் - இராமஇலக்குவர் சடாயுவை சந்தித்தது, சடாயுவிற்கு ஈமக்கடன் செய்தது, காட்டில் தேடி அலைந்தது, கிட்கிந்தைக்கு வந்து சுக்ரீவனுடன் நட்புக்கொண்டு வாலியை வீழ்த்தியது, காரகாலம் முடியும் வரை காத்திருந்து நான்கு திசைகளிலும் தேட வானரர்களை அனுப்பியது, எழுபது வெள்ளம் வானர சேனையைத் திரட்டியது - என்று விளக்கமாக விண்டுரைத்தான்.

இராமன் பிரிவுத்துயரால் அடைந்த வருத்தத்தையும், நிலைமையையும் சொல்லின்செல்வன் பலபடச் சொன்னான்.

பஞ்சவடியிலிருந்தபோது சீதை நாள்தோறும் கோதாவரி ஆற்றில் நீராடுவாள். அந்நதிக்கு சீதையின் நிலைமை தெரியுமென்று, கோதாவரி நதியை அவளைத் தேடித்தரும்படி வேண்டினான். அப்படித் தராவிட்டால் தன் அம்பினால் நெருப்புக்கு இரையாவாய் என்று நதிமீது கோபங் கொண்டான்.

வழியில் தென்பட்ட மலையைப் பார்த்து, பிரிவுத் துயரத்தால் ஏற்பட்ட மதிமயக்கத்தால் மனந்நடுமாறி, அசையாத மலை விரைவாக ஓடிச்சென்று சீதையை கண்டு பிடித்துத் தர வேண்டுமெனக் கேட்டான். அப்படித் தரா விட்டால், மலைக் கூட்டங்களையெல்லாம் பிளந்து எரித்துச் சாம்பலாக்கிவிடும் தன்னுடைய அம்பு என்றும் சினந்தான்.

ஒரு அரக்கன் பொன்மான் வடிவம் எடுத்து வந்து தன் மனைவியைத் தன்னிடமிருந்து பிரித்ததால் அம் மான் கூட்டங்களின் மீதே இராமனுக்குக் கோபம் உண்டாகி, அவற்றின் பெயர் கூட, இவ்வுலகில் இல்லாவண்ணம் அவற்றைத் தன் அம்பினால் ஒழித்துவிடுவதாக வெகுண்டான்.

இப்படியாக சீதையைப் பிரிந்த துயரத்தால் இராமன் புலனைந்தும் நெறிகலங்கிப் பொறி மயங்கி அறிவழிந்து தன்னையே உணராதவனாய், தான் என்ன சொல்கிறோம், செய்கிறோம் என்றறியாதானாக பித்துப் பிடித்தவனானான். இவ்வாறு தன்னுடைய இயல்பான மன நிலையிலிருந்து வேறுபட்ட இராமனை அவனுடைய ஆருயிர்த் தம்பி இலக்குவன் அந்த மன நோய்க்கு இதமான நல்மருந்து போன்ற ஆறுதல் சொற்கள் கூறித் தேற்ற ஒருவாறு தெளிவடைந்தான்.

இராமன். அதனால் மீண்டும் இயல்பு நிலைமைக்குத் திரும்பி சீதையைத் தேடுவதற்கான முயற்சிகளைத் தொடங்கினான்.

அப்படிப்பட்ட நிலையில் கிட்கிந்தைக்கு வந்தான் இராமன். இராவணன் வான் வழியே கொண்டு போகும் போது சீதை தன் சேலைத் தலைப்பில் கட்டி கிட்கிந்தையில் வீசியெறிந்த அணிகலன்களை வானரர்கள் காட்ட அதைக் கண்டதும் மீண்டும் பெருந்துன்பமடைந்தான். சாவா மருந்தாகிய அமிழ்தத்தையே கொண்டுவந்து தெளித்தாலும் தீராத பெருந்துன்பமாக அது இருந்தது. சீதையைப் பிரிந்த துன்பம் முன்னமே இருந்தது எனினும், இப்போது ஆறுதல் வார்த்தைகளினால் போக்கக்கூடியதாக இல்லை என்று சீதைக்கு இராமன் நிலைபற்றிய விளக்கத்தினை அனுமன் செய்தான்.

அதனைக் கேட்ட சீதை ஒரு பக்கம் இராமனைப் பிரிந்ததால் துயரப்பட்டிருந்தாலும், மறுபக்கம் தன்னை மீட்க இராமன் வருவான் என்ற நம்பிக்கை ஏற்படவே உவகையும் கொண்டாள். இராமனின் துயரத்திற்குத் தான் காரணமாகிவிட்டோமே என்று தன் எலும்புருக வருத்த மடைந்தாள். அதே சமயத்தில் அந்த மாயச் சிறையினின்றும் தான் மீண்டதாகவே கருதி மகிழ்ந்தாள்.

இப்படியான சூழலில்- இராமன் தன்னைப் பிரிந்திருந்த தனால் துயரப்பட்டான், வேறு துணை நாடினான் அன்று, அனுமன் திரும்பப் போய் செய்தி கூறியதும் தன்னை சிறை மீட்க வருவான் - என்ற சூழலில் தான் நம் ஆய்வுக்குரிய இப் பிறப்பில் இருமாதரைத் தீண்டாத வரம் தந்த செய்தியை இராமனுக்கு நினைவூட்ட அனுமனை வேண்டினாள் சீதை. இவ்வளவு காலம் அந்த வரம் பற்றி நினையாதவள் இப்போது அது பற்றி பேசியதேன்?

மணற் கேணி

அதுபற்றி சிந்திக்க சிந்திக்க தொட்டனைத்தூறும் மணற்கேணியாய், நவில் தொறும் நயக்கச் செய்யும் நூலாய் ஒரு பெரிய பொக்கிஷம் அகப்பட்டது, வாரிக் கொண்டேன். உங்களிடமும் அதனைப் பகிர்ந்து கொள்வதில் மகிழ்ச்சி இரட்டிப்பாகிறது. Joy shared is joy doubled இல்லையா?

அந்த வரத்தை 'செவ்வரம்' என்று குறிப்பான் கம்பன். அது என்னதான் சொல்கிறது? இராமன் ஏகபத்தினி விரதன், அவன் ஒரு சொல், ஒரு வில், ஒரு இல்லுடையவன் என்றெல்லாம் பெருமையாய்ப் பேச இப்பாடற் செய்திதான் இடங்கொடுத்தது. ஏகபத்தினி விரதன் என்றால் ஒரு மனைவியுடன் இருப்பவன். சீதையாகிய பெண்ணை விட்டு இன்னொரு பெண்ணை மனதாலும் தீண்டேன் என்ற வரச் சொற்கள் இன்னொரு பெண்ணை மணக்கமாட்டேன் என்று மட்டுமோ பொருள் தருகிறது? இராமன் மனதில், வாழ்வில் ஒரே சமயத்தில் இரண்டு பெண்களுக்கு இடமில்லை என்பதையும் சொல்கிறது. முடிச்ச இங்குதான் உள்ளது.

அனுமனைக் கண்டதும், அவன் சொன்னவற்றையும் வைத்துப் பார்க்கும்போது இராமனுக்கு எழுபது வெள்ளம் வானரசேனைத் துணை ஏற்பட்டுள்ளது. எப்படியும் தன்னை வந்து மீட்பான் என்று ஒருபக்கம் சீதைக்கு நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. அதே சமயம், இராவணன் தனக்கு இரண்டு மாத கால அவகாசம் விதித்து அதற்குள் தனக்கு, 'உறவாக விருப்பமா? இல்லை உணவாக விருப்பமா?' என்று முடிவெடுத்துச் சொல் என்று சொல்லிச் சென்றுள்ளான். அதனால் சீதை அதற்குள் சிறை மீட்கப்படுவது அவசிய மாதலால் இராமனுக்கு ஒரு மாத கெடு விதித்து அதற்குள் தன்னை சிறை மீட்க வேண்டுமென அனுமனிடம் கூறினாள்.

அப்போதுதான் சீதைக்கு உறைத்தது - அனுமன் திரும்பி பறந்து போய் இராமனிடம் செய்தி சொல்லி இராமன் உடனே புறப்பட்டாலும், அவ்வுளவு பெரிய படையுடன் இங்கு வரவேண்டும்; கடற்கரைக்கு வரவே பாதி நாட்கள் ஓடிவிடும். பிறகு கடலைக் கடக்கவேணும், அது எப்படி முடியும் என்பது புரியவில்லை. தப்பித் தவறி முப்பதுநாள் தவணைக்குள் இராமன் வராவிட்டால் தன் உயிர் போய்விடும். அதில் ஏதும் தடை ஏற்பட்டாலும் இராவணனுக்கு உறவாக விரும்பாத தன்னை அவன் உணவாக்கிக் கொண்டுவிடுவான். பிறகு...?

இருமாதர்

இராமன் அயோத்தி திரும்பப்போய் வேறு மணம் செய்து கொள்ளக்கூடும்; கொள்ளலாம், அப்போது இரண்டாவதாக வேறொருத்தி மனைவியான பின்னரும் இராமன் வரந்தான் இல்லையே என்றும், இனிக் கட்டுப் படுத்தாது என்றும் வேறு சிலரையும் அரசியல் போன்ற காரணங்களுக்காகவேணும் மணக்க நேரிட்டால் வரம் அமலில் இல்லாததால் இராமன் வாக்கும் செம்மை நோக்கும் தவறியவனாகி விடுவானே என்ற கவலை சீதையைப் பிடித்தது.

இந்த வரத்தை அப்போது இராமன் கடைப்பிடித்தால் இராமன் ஒரு இல்லுடையான் என்ற புகழ் மங்காது என்பதால்தான் 'இரு மாதரை' என்ற பதப்பிரயோகம் செய்தான் கவிஞன்.

அதாவது இராமன் வாழ்வில் - மனதில் ஒரே சமயத்தில் இரண்டு பெண்களுக்கு இடமில்லை - இராமன் காலத்திலோ, காப்பியத்தை உருவாக்கிய கவிஞன் காலத்திலோ நிலைமை வேறாகவே இருந்தாலும்.

சூழல்

பலதார மணம் என்பதும், பரத்தையர் பிரிவு என்பதும் மிக சாதாரணமான செய்திகள் வான்மீகி காலத்தில் - அதாவது கதை நடந்த காலத்தில் சமுதாயச் சூழ்நிலையும் வழக்கங்களும் வேறாக இருந்தன. இராமன் பானம் அருந்தினான்; ஊன் உண்டான்; சுக்ரீவன் மனைவி ருமையை வாலி வெளவியதுபோல் வாலி இறந்ததும், அவன் மனைவி தாரை சுக்கிரீவனுடன் குடித்து சுகமாக வாழ்ந்தாள். இராவணன் சீதையைத் தொட்டுத் தூக்கிச் சென்றான். காப்பியம் எழுந்த காலச் சூழலின் பிரதிபலிப்பே அது.

கம்பன் காலத்தில், தமிழகத்தில், நிலவிய சூழல்வேறு. ஆனாலும் பலதார மணமும், பரத்தையர் மோகமும் குறையவில்லை, சொல்லப்போனால் கூடியிருந்தது. பரத்தையர் பிரிவுக்கென தனியே ஒரு திணையே வகுத்தனர். சங்கப் பாடல்கள் மிகுதியும் இதைப் பிரதிபலிக்கின்றன. கம்பன் இந்தக் காப்பியத்தைப் பாட எடுத்துக்கொண்ட நோக்கமே உலக மாமறையாகிய குறள்நெறியை விளக்கி, மக்கள் மனதில் விழிப்புணர்வை உண்டாக்கி தமிழ்ச் சாதியை தட்டி எழுப்ப எண்ணியதுவே ஆகும். ஆழ்வார்களும், நாயன்மார்களும் பரப்பிய பக்திநெறிக் காலம் முடிவடையும் தறுவாயில் தான் கம்பன் காப்பியம் சமைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டான்.

வால்மீகி இராமாயணத்திற்கு இட்டபெயர் பெளஸ்ஸ்திய வதம்⁴(இராவணவதம்). இராவண வதமே காப்பிய நோக்கமானாலும் 'அறம் வெல்லும் பாவந்தோற்கும்' என்பதையே கம்பன் தன் காப்பியப் பாவிமாகக் கொண்டான். அந்தப் பாவிமையை அறிமுகப்படுத்தி, செயலாற்றுவதையும் தொடங்கி வைக்க சுந்தர காண்டமே சிறந்த பின்புலம் எனத் தேர்ந்தெடுத்தான்.

அதனால்தான் இக்காண்டத்தில் (1) தான் காவியம் பாட வந்த உள்நோக்கத்தை, (2) தமிழ்ச் சாதியை அமரத்துவம் உடையதாக ஆக்கும் முயற்சியை (3) வள்ளுவர் மாட்சி தெரிவிக்க, திருக்குறளுக்கு விரிவுரையாய் (4) ஒரு காப்பியம் பாட அடித்தளத்தை அமைத்தான்.

ஒழுக்கமுடைமையை அடுத்து பிறனில் விழையாமைக்குத் தனி அதிகாரமே வகுத்தான் வள்ளுவன். அறத்தை விட்டு தீ நெறியில் நின்றவர் எல்லாரிலும் பிறன்மனை விரும்பி நின்றாரைப் போன்ற அறிவிலி இல்லை என்ன பிறன்மனை நின்றாரை அறன் கடை நின்றார் என்பார்.

இன்னும் கொஞ்சம் அழுத்தமாக 'அறநெறியில் நிற்காமல் அறமற்றவற்றைச் செய்தாலும் செய், ஆனால் பிறன்மனையை நயவாமை நன்று' என்றார். பிறன்மனை நயக்கும் 'கொச்சை ஆண்மை'யைச் சாடிய வள்ளுவன் குறிப்பை வைத்துக் கொண்டு காப்பிய மானிகை கட்டினான் கம்பன்.

காலங்காலமாக இருந்துவரும் மனக் கசடுகளை நீக்குவதே, மனத்துக்கண் மாசின்றி விளங்குவதே அறமாகும் என்று காவியம்பாட முனைந்தவன் கம்பன். அதனால் பிறனில் விழையாமை பாடிய வள்ளுவத்தை அடிப்படையாக் கொண்டும், தன் காலத்தின் நடப்பைக் கண்டுகொண்டும், மானுடம் வென்றதைப் பாடும் தன் காவியத்தில் மானுடம் தழைக்க, தன் காலத்து பிழைபட்ட போக்கிலிருந்து விடுபட்டு உயர இன்னும் உயர்ந்தநிலையைப் பாடினான்; துணிச்சலாக அதனை இலை மறை காயாகத் தந்தான். அதற்கே தனக்கு எதிர்ப்பு வரும் என்றறிவான்; எதிர்ப்பு வந்தது.

கம்பன் அரங்கேற்றவே படாதபாடு பட்டான்; மன்னர்கள் ஆதரிக்கவில்லை. மக்களால் கவிச்சக்கரவர்த்தி என்றழைக்கப்பட்டவன், காவிரி பூவிரிக்கும் சோழவள

நாட்டில் பிறந்தவன், கடைசி காலத்தில் எங்கோ ஒரு மானம் பார்த்த சீமையில் குக்கிராமத்தில் அடக்கமானான். உரையாசிரியர்கள் கூட அவன் காவிய வரிகளை எடுத்துக் காட்டாகக் கொண்டாரில்லை. அப்படி என்னதான் வெடி வைத்தாற்போலப் பாடினான் கம்பன்?

இரு கட்சிக்கும் பொது

அந்த வெடிகுண்டுதான் நாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் 'இந்த இப்பிறவிக்கு இருமாதரைச் சிந்தையாலும் தொடேன்' என்ற வரம் பற்றிப் பேசும் பாடல் அது. ஏகபத்தினி விரதத்தை மட்டும் பேசவில்லை. காப்பிய முழுப்பார்வையில் பார்த்தால், செம்மையான பார்வையில் பார்த்தால், உட்பொதி கருத்தாய் விளங்குவது.

'கற்பு நிலையென்று சொல்லவந்தார் இரு கட்சிக்கும் அஃது பொதுவில் வைப்போம்.'

என்று புதுயுகக் கவிஞன் பாரதி முழங்கினானே அதுதான். 'கற்பெனப்படுவது ஆணுக்கும் வேண்டும்; உண்மையான பெண்ணியப் பார்வை இதுதான். பெண்களுக்கு மட்டுமா கற்பு சொந்தம்? ஆணுக்கு மட்டும் ஏன் விதிவிலக்கு? ஒருவர் உசத்தி, ஒருவர் தாழ்த்தி என்பது என்ன நியாயம்?

எனவே தான் வள்ளுவன்விட்ட இடத்திலிருந்து வடம் பிடித்தான் கம்பன். பிறனில் விழையாமை எனில் பெண்டிரில் ஒரு சாரார்தானே அடங்குவர்? பிறனுக்கு உரிமையானவனை விரும்பாமை மட்டும் போதுமா? யாருக்கும் உரிமை யாகாதவனை மட்டும் விரும்பலாமா? யாருக்கும் அவர் உரிமையானவரில்லை என்பதால் கண்டவர் உரிமையாக்கிக் கொள்ளலாமா? ஆகவே தான் கம்பன் வள்ளுவச் சட்டத்திற்கு

ஒரு திருத்தம் கொண்டுவந்தான்; அது திருத்தமென்பதைவிட ஓர் அனுபந்தம் எனலாம்; விரிவாக்கம் எனலாம்.

மாதரா? மனைவியா?

கம்பன் போட்ட வரியை மீண்டும் கூர்ந்து பார்ப்போம் 'இரு மாதரை சிந்தையாலும் தொடேன்' இரண்டாவது மாதரை மனைவி என்று மட்டும் ஏன் பார்க்கவேண்டும். மாதர் என்பது பெண் என்றே பொருள்படும்; மனைவியை அன்று. மாதர் என்பது மணமாகாத பெண்ணையும் குறிக்கும். முதல் மாது மனைவி; இரண்டாவது மாது பிறன்மனைவியாய் மணமானவளாகவும் இருக்கலாம்; மணமாகாத கன்னியாகவும் இருக்கலாம். இருபத்தோராம் நூற்றாண்டில் இன்னும் இரண்டையும் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். மணமாகி மணமுறிவு பெற்ற பெண்களும் மாதர்தானே? கணவனை இழந்த காரிகையரும் மாதர்தானே? பிறன்மனைவியை மட்டும் நோக்காவிட்டால் பேராண்மை வந்துவிடுமா? அப்படி நோக்காது மணம் முறிந்தவரை, மணமாகாதவரை எல்லாம் நோக்கலாமா? அது பேராண்மைக்கு இழுக்கு இல்லையா? இதுதான் கம்பன் கொண்டுவந்த விரிவாக்கம்; பிறன்மனையை மட்டுமன்று; பிற பெண்ணையே மணமான ஆண் நோக்கக் கூடாது.

வள்ளுவன் போட்ட சொல்லையே மீண்டும் புதுப் பார்வையில் பாருங்கள். பிறன்மனையைக் காணலாம் கண்ணால்; பார்க்கலாம் கண்ணாலும் கருத்தாலும்; மனதால் நோக்கக்கூடாது. நோக்குதல் என்று வந்தால், மனம் தொழிற்பட ஆரம்பித்துவிடும். மனத்துக்கண் மாசின்மையன்றோ அறம்? அதனால்தான் கம்பனும் 'சிந்தையால் தொடேன்' என்று அமைத்தான்.

இராமன் சீதையை அயலான் சிறையில் ஒழுக்கம் பாழ் பட்டாள் என்று குற்றம் சாட்டியபோது, அதனால் நொந்து சீதை தீக்குளிக்கும் முன்னர் அங்கியிடம் என்ன சொன்னாள்? “மனத்தினால், வாக்கினால் மறுவுற்றேன் எனில், சினத்தினால் சுடுதியால் தீச் செல்வா.”

மனதையும் வாக்கையும் மட்டும் சொன்னவள் ஏன் உடலைச் சொல்லவில்லை. கற்பெனப்படுவதே மனத்திண்மைதானே? சீதை போன்றோர் நிலைக்கு உடல் ஒரு பொருட்டன்று. மனமோ வாக்கோ ஒன்று மறுவுற்றாலே எல்லாம் போயிற்று

இருவருக்கும் பொதுவா?

மனந்தாய்மை என்பது பெண்டிற்கு மட்டுந்தானா? ஆடவர்க்குத் தேவையில்லையா? ஆடவர் தவறு செய்வதை நிறுத்தினாலே பெண்கள் பலியாக மாட்டாரே! பெண்களின் கற்பு மேம்படுமே! பெண் கற்புத் தவறுகிறாள் எனும்போது அதில் சமபங்கு குற்றத்திற்கு உரியவர் அதை நிகழ்த்தும் ஆண்தானே? ஆணுக்கும் கற்பு என்பது கட்டாயமற்றதால் தானே குற்றத்தை செய்ததில் சமபங்கு உடைய ஒருவர் இகழப்படுவதில்லை.

‘ரோகினி’ என்றொருவர் புதுக்கவிதை சொன்னார்.

“ஸ்கூட்டர்களுக்காகவும் ஃபிரிஜிக்காகவும்
அலுவலகம் செல்ல
அனுமதிக்கப்படும்போது
எங்கள் கற்பின் எல்லை
விரிவாக்கப்படுகிறது”

கந்தர்வன் என்றொருவர் கேட்பார்.

“கற்பின் திறத்தால் ஒரு
நகரத்தை கரியாக்கலாம்
நல்ல மழைபெய்விக்கலாம்
என்றார்கள்
கற்போடு வேலை கேட்கப்போன
உன்னிடம்
கற்பையே கேட்டார்கள்”

இதிலே இயற்கையின் கொடுமை வேறு; கற்பிழந்த பெண்ணுக்கும் கர்ப்பம் என்ற ஒன்று உண்டாகாமல் இருந்தால், கற்புக்கு மதிப்பின்றிப் போயிருக்கும். அவள் கற்பு இழந்ததை கர்ப்பம் காண்பித்துக் கொடுத்துவிடுவதால் தானே பெண்ணுக்கு மட்டும் கற்பு பேசப்படுகிறது; திணிக்கப்படுகிறது. ஆணுக்கு கர்ப்பம் தரிக்க இயற்கை வாய்ப்பேற்படுத்தாததால், ஆண் எத்தனை முறை பிற மாதரை நயந்தாலும் தப்பித்துக்கொள்கிறான். இது என்ன நியாயம்? ஒரு சமூகத்தில் படைக்கப்பட்ட இருதரப்பாருக்கும் ஒரு மாதிரியான நியாயம் தானே வழங்கப்படவேண்டும்?

பெண்களில் மட்டும் இப்படித் தவறுபவர்களுக் கென்றே இலக்கியங்கள் கூட வரைவின் மகளிர் என்று போற்றி, பொது மகளிர்ப் பிரிவு ஒன்று ஏற்படுத்தி, அது Freezone என்று இன்று வளர்ந்துள்ளது. ஆனால் அதற்கு நேர்மாறாக ஆண்களில் ஏன் அப்படி ஒரு பிரிவு ஏற்படுத்தவில்லை? கொஞ்சம் ஆபாசமாகச் சொன்னால், ஆண்களில் அப்படித் தனிப்படுத்திப் பிரிக்க வேண்டியதில்லையோ? அப்படியானால்....?

ஆம்; எல்லோருமே பொது ஆடவர் தான். ஏனெனில் இங்கு யார் வேண்டுமானாலும் எத்தனை தடவை வேண்டுமானாலும் தவறலாம். கணக்கே கிடையாது. சில விசித்திர வழக்குகளில் அதனை Just a biological disorder என்றே ஓரங்கட்டிவிடுவர்.

இரண்டாவது மாது

இப்போது நாம்திரும்பவும் இரண்டாவது ஐயவினாவிற்கு வருவோம். இவ்வளவு ஆண்டுகள் கழித்து இந்த வரச் செய்தியை சீதை கொண்டு வந்தது ஏன்? பத்து மாதங்களுக்கு முன்பு வரை நாடு துறந்து, காடு புகுந்தாலும் இருவரும் ஒன்றாகவே கூடிவாழ்ந்தனர். இராமன் இரண்டாவது மாதை மனதாலும் தீண்டவில்லை என நன்கு அறிவான். ஆனால் தான் சிறையெடுக்கப்பட்டபின் தனித்திருந்த இராமன் வாழ்விலும் அப்படி ஏதும் நடக்கவில்லை என அனுமன் வாக்கால் ஐயமற சீதை உணர்ந்தாள். இந்த சூழ்நிலையில் வேறொரு பின்புலம் தோன்ற வாய்ப்பு உண்டாகியது. அதுதான் ஒரு மாதத் தவணையில் இராமன் வராவிட்டால் சீதை உயிர் துறப்பது நிச்சயம். அப்போது இராமன் திரும்பவும் அயோத்தி சென்றதும், மறுமணம் செய்து கொள்ளக்கூடும். அப்போதும் இராமன் அம்மனைவியைத் தவிர இரண்டாவதான பெண் ஒருத்தியை மனத்தாலும் தீண்டமாட்டான். அதுதான் இராமன் கொடுத்த வாக்குக்குப் பொருள்.

இராமன் வாழ்வில் அதனால்தான். இந்த இப்பிறவியில் என்றுமே இரண்டாவதான மாதை மனதாலும் தீண்ட மாட்டான் என்பது உள்ளுறைச் செய்தியாக 'இந்த இப்பிறவியில் இரு மாதரைச் சிந்தையாலும் தொடேன்' பொருள் தருகிறது. அதனால்தான் சீதையைத் தவிர்த்து இரண்டாவது மாதை என்னும்படி கம்பன் அமைக்கவில்லை. இந்தவரம் தந்த போது முதல் மாது சீதை. அத்தோடு முடிந்துவிடுவதென்று இந்த வரம். அதனால் தான் 'செவ்வரம்' என்று வரத்தையும், செவ்வரத்தை காதில் போடுவாயாக என்னாமல் செவ்வரம் தந்த வார்த்தை திருச்செவி சாற்றுவாயாக என்று சீதை வாயிலாகக் கம்பன் அமைத்தான்.

செவ்வரம் தந்த வார்த்தை

இராமன் வாயில் உன்னைத் தவிர இன்னொரு மாதை என்று வராமல் பொதுப்படையாக இப்பிறவியில் இருமாதரை என்று 'Slip of the tongue' ஆகவந்துவிட்டதோ? கம்பன்வேண்டுமென்றே செய்ததோ? இப்பிறவியில் இருமாதரை, என்னும் போது முதல் மாத ஒருத்தி இருந்தால் இரண்டாவது மாத என்று குறிப்பிட முடிவதைச் சுட்டும். முதல் மாத சீதையாக இருந்தவரை இராமன் நிலையில் மாற்றம் இராது. இப்பிறவியில் இரு மாதரை என்றதால், முதல் மாத சீதையாக இல்லாவிட்டாலும் வேறொருத்தியாக இருந்தாலும் அதுவே நிலைமை என்பதைத் தெளிவாக்குகிறது. இப்போது அப்படி ஒரு நிலைமாற்றம் - அதாவது முதல் மாதைப் பொறுத்தவரை - சீதை என்றில்லாமல் இன்னொருத்தி வரக்கூடும் என்ற மாற்றம் ஏற்படும் சந்தர்ப்பம் எழலாம் என்பதால் இராமனுக்கு இந்த 'செவ்வரம்' பற்றி நினைவூட்ட வேண்டிய கட்டாயம் எழுந்துள்ளது இப்போது. செம்மையானதைத் தரும் வரம் செவ்வரம். என்ன செம்மையைத் தரும்?

உலகத்தில் ஆண்கள் யாரும் பின்பற்ற வேண்டிய செம்மையான ஒழுகலாறான ஒருவனுக்கு ஒருத்தியை நிலைநாட்டும் ஆணுக்கும் கற்புவேண்டும் என்ற பேரவாவை உள்ளடக்கி, மாபெரும் மரத்தை உள்ளடக்கிய சிறிய விதைபோல 'செவ்வரம்' எனும் சொல் நமக்கு அறிவுறுத்துகிறது.

செவ்வரத்தைக் காதில் சாற்றுக என்னாது கம்பன், 'செவ்வரம்' தந்த வார்த்தை என்பது அப்படியான மகத்தான வரத்தின் உண்மைப் பொருளைத்தரும், உள்ளீடாகக் கொண்ட வார்த்தைகளை, சொற்களை காதில் போடுக என்று சுட்டி நிற்கும். செவ்வரம் தந்தது ஒரு செய்தி. அந்தச் செய்தியைக்

காதில் போடுக என்று கூடச் சொல்லாது செவ்வரத்தை தரும் சொற்களை என்றது "இரு மாதரை" என்ற இரு சொற்களைச் சுட்டி அதனுள் கம்பன் உட்பொதிந்து வைத்துள்ள செம்மையைக் காட்டுகிறது என்பதில் இப்போது ஐயமில்லை, அல்லவா?

மங்கையர் பொருட்டாக மாந்தர்...

இப்போது கம்பன் இந்த வரத்திற்குள் இப்படிப் பொதிந்ததற்கான காரணமும் நமக்குப் புலப்படும். கம்பன் காவியத்தையே எடுத்துக்கொண்டால் மூன்று நாடுகளைப் பற்றிப் பேசுகிறான். கோசலம், கிட்கிந்தை, இலங்கை, என்று கோனாடு, கானாடு, கடல் நாடு ஆகிய மூன்று நாடுகளிலும் இக்காப்பியக்கதைக் காலத்தில் நடந்ததை ஒரு வினாடி தொடர்புபடுத்திப் பார்த்தால் ஒரு பேருண்மை புலப்படும்.

கோசல நாட்டை ஆண்ட தயரதனுக்கு மனைவியர் எண்ணற்றோர்; அரசமாதேவியர் மூவர். அதிலும் ஓர் அரசியின்பால் கொண்ட அளவிடமுடியாத காமத்தால் நாடும், ஆட்சியும் நிலை தடுமாறியது; அரசன் இன்றி பதினான்கு ஆண்டுகள் ஆட்சி நடந்தது. தயரதனே உயிர்விட நேர்ந்தது.

கிஷ்கிந்தையில் வாலி தம்பியின் தாரத்தை வெளவினான். அதனால் உயிர்போயது; இலங்கையில் இராவணனும் இதே தவறைச் செய்தான். தான் மட்டுமல்லாமல் தன் சுற்றம் துணைவியர் மக்கள் என்று எல்லோரும் உயிர் துறந்தனர்.

மூவரில் பின்னிருவர் செய்த பிறன்மனை நயத்தலாகிய குற்றத்தை தயரதன் செய்யவில்லை என்றாலும் அவனும் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பெண்களை மணந்ததுதான் அழிவுக்குக் காரணமாகியது.

இராமனே சுக்கிரீவனுக்கு முடிசூட்டியதும் அரச நீதி பல அறிவுறுத்தும்போது கூறுவான்.

“மங்கையர் பொருட்டால் எய்தும் மாந்தர்க்கு மரணம், என்றல் சங்கை இன்றி உணர்தி; வாலி செய்கையாலும் சாலும்: இன்னும் அங்கு அவர் திறத்தினானே அல்லலும் பழியும் ஆதல் எங்களின் காண்டி அன்றே; இதற்கு வேறுஉவமை உண்டோ?”

[651/13]

வாலி விஷயத்தில் நேரிடையாகத் தெரியவரும். பெண்களால் துன்பமும் பழிப்பும் வருவது எங்களில் காண்டி என்பதில் உள்ள எங்களில் - சீதை சொல் கேட்டு வனத்தில் அவளைத் தனியே விட்டுச் சென்ற அவனையும் இலக்கு வனையும் குறிப்பதோடு, கைகேயி சொல்கேட்டு பழிபூண்டு உயிர் துறந்த தயரதனையும் சேர்த்துத்தான் குறிக்கும்.

என்றுமுள் மாற்றங்கள்

தனி மனிதன் ஒருவன் கற்பொழுக்கம் தவறினால் அவன் குடும்பத்தை மட்டுமே பாதிக்கும். ஆனால் ஒரு மன்னன் தவறும்போது அவன் குடும்பத்தோடு நாடும் மக்களும்ல்லவோ துயரப்படுகின்றனர். இதற்கெல்லாம் காரணம் காலச்சூழல்; அன்றைய சமுதாய அமைப்பு. இதில் இரண்டு உண்டு. ஒன்று கதை நிகழும் காலத்து சமுதாயமும் அதன் அமைப்பும். மற்றொன்று - அக்கதையைக் காப்பியமாக்கும் கவிஞன் வாழும் சமூகச்சூழல். கவிஞன் தான் வாழும் சமுதாயச் சூழலிருந்துதான் தோன்றுகிறான். அந்தச்சமுதாயம் அவனை உருவாக்குகிறது; ஆனாலும் அவன் தன் படைப்பாற்றலால் தன் படைப்புக்களால் அச்சமுதாயச் சூழலில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்துகிறான். இதற்கு மாபெரும் உதாரணம் 6,7,8ஆம் நூற்றாண்டுகளில் பக்திப் பயிரை வளர்த்த ஆழ்வார்கள், நாயன்மார்களின் படைப்புகள்.

மாற்றங்கள் இன்றி வாழ்க்கை ஏது? சமூகங்கள் கால ஓட்டத்தில் மாறிக்கொண்டே இருந்தன. மாறிக் கொண்டு தானிருக்கிறது; மாறிக்கொண்டேதான் இனியும் இருக்கும். அது ஒன்றுதான் மாற்ற முடியாத பேருண்மை. பழையன கழிந்து புதியன புகுதலில் காலமும் சமுதாயமும் மாறும்போது அந்த மாற்றம் அவர்கள் படைப்புகளிலும் பிரதிபலிக்கும். அதனால் தான் ஒரே கதையைப் பாடிய வால்மீகியின் இராமாயணத்திற்கும் அதையே பாடிய கம்பனின் இராமாவதாரத்திற்கும் அடிப்படையில் பல வேறுபாடுகள். ஆனாலும் தனி மனித ஒழுக்கத்தில் பெருத்த மாற்றம் ஏற்படவில்லை - குறிப்பாக ஒழுக்கத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றமும் frying pan to fire என்பார்களே அப்படி ஒழுக்கக் குறைவு அதிகரித்ததே தவிர, ஒழுக்கம் மேம்படவில்லை. அதில் முக்கியமானது கற்பொழுக்கம்.

சிந்தைப் புரட்சி

கற்பொழுக்கம் என்றதுமே காலங்காலமாக ஆணாதிக்கம் ஒங்கியிருந்ததால், பெண்களின் கற்பு நிலையே விரிவாகப் பேசப்படும். கம்பனும் மாதரார் கற்பின் நின்றன காலமாரியே என்பான். காப்பியத்தின் தொடக்கப் பாடலிலேயே பெண்களின் கண்கள் நெறியின் புறம் செல்லாக் கோசலம் என்று அறிமுகம் செய்வான். இப்படிப்பட்ட காலத்தில் வாழ்ந்த கம்பன் தான் ஒழுக்கத்தின் விழுப்பத்தைக் காட்டும் ஒருவனையே தன் காவிய நாயகனாகக் காட்ட முனைந்தான். வால்மீகி காட்டும் நாயகன் அவர் காலத்தில் வாழ்ந்த மனிதர்களில் சிறந்த மனிதன்.

தமிழகத்தில் கம்பன் தோன்றிய ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் பக்தி இயக்க காலம் முடிவடைந்துவிட்டது. எனவேதான் தமிழ்ச்சாதிக்கு ஒரு குறிக்கோளையும், அக்குறிக்கோளில்

சிறந்தவனையுமே காவிய நாயகனாகப் படைத்து, தன் படைப்பால் இம்மண் பயனுறவேண்டும் என்று பேரவாக் கொண்டான். ஒழுக்கத்தைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு, அதிற் சிறந்த இராமனை ஒரு முன்மாதிரியாக, உதாரண புருஷனாக நமக்குப் படைத்துத் தருகிறான்.

ஆகவேதான், பலதார மணத்தால் பலவீனம் அடையும் மன்னர்களிலிருந்து அவனை வேறுபடுத்தவே ஏகபத்தினி விரதனாகக் காட்டினான். அதனால் இராமன் என்ற தனி மனிதனைக் கற்புடையவனாகப் படைக்கிறான் - தன் வாழ்வில் இரு மாதருக்கு இடங்கொடாத உயரிய குறிக்கோள் உடையவனாய்; தன் உள்ளக் கிடக்கையை உள்ளீடாக நாம் உய்த்துணரும்படி இந்த செவ்வரச் செய்தியில் பொதிந்து விடுகிறான். மனச்செம்மை ஆண்களுக்கும் வேண்டும் என்ற மாபெரும் கோட்பாட்டை, அநேகமாக உலக இலக்கியங்களிலேயே முதன்முதலாக உள்ளீடாகக் காட்டிய கவிஞன் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பனே; சிந்தையில் புரட்சி ஏற்படுத்திய முதற் சிந்தையாளனும் கம்பனே ஆவான்.

பெண் தவறுகிறாள், கற்பிழந்தாள் என்றே கூறி வந்து கொண்டிருக்கும், கூறிவரும், கூற உள்ள சமுதாயச் சூழலை, ஆண்களின் மனப்போக்கை முற்றும் உணர்ந்ததனாலே அதற்குச் காரணமாக அமைகிற ஆண்களை நோக்கி துணிச்சலாக தன் கவி விரலால் சுட்டிக் காட்டினான்; ஆண்கள் தங்கள் கற்புத் தவறாமல் இருந்தால், பெண்களுக்கு இந்த நிலை ஏன் ஏற்படும் என்ற மாபெரும் கருத்துப் புரட்சிச் சிந்தனையாளன். அதனாலேயே அகலிகை கதையை மாற்றி இந்திரன் என்ற ஆடவன்கற்புத்தவறாவிட்டால், பல்லாண்டுகாலம் ஒரு பெண் கல்லாய்க்கிடக்க வேண்டியதில்லையே என்று நம்மையும் சிந்திக்க வைப்பான். இராவணேசுவரன் என்று ஈஸ்வரனுக்கு சமானமாக அழைக்கப்பெற்றவன் தன் கற்பைக் காற்றில்

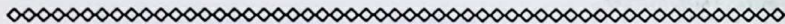
பறக்க விட நினைத்ததால்தானே சீதை என்பவள் சிறையில் துன்பப்பட நேர்ந்தது என்று நம்மை சிந்திக்கவைக்கும் இடமே இச்சந்தரகாண்டம். இக்காண்டத்தில் தான் சிந்தையில் செம்மை இருப்பின் வாழ்வு சிறக்கும் என்றுணர வைக்கிறான். அதாவும் இருபாலர்க்கும் வேண்டும் என உள்பொதிந்து காட்டுகிறான்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. தொ.மு. பாஸ்கரத் தொண்டைமான், ரஸிகமணி டி.கே.சி., ப.36, கலைஞன் பதிப்பகம், சென்னை. (1993)
2. ஆஸ்தான கவிஞர் நாமக்கல் வெ. ராமலிங்கம் பிள்ளை, கம்பன் மணிமலர், ப.101, (1975), கம்பன் கழகம், காரைக்குடி.
3. மூதறிஞர் வ.சுப. மாணிக்கம், கம்பர், ப.22/23, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை. (1994)
4. ஸ்ரீமத் வால்மீகி இராமாயணம், பாலகாண்டம், ஸர்க்கம்-4.
5. மு. இராமசாமி-தெய்வ மாக்கவி, ப.3, திருவரங்க பதிப்பகம், இராசிபுரம் (1989)
6. இராமாவதாரம், சுந்தரகாண்டம், பிணீவிட்டு படலம்.
இச்சைத் தன்மையினில் பிறர் இல்லினை
நச்சி, நாளுந் நகைஉற, நாண்இலன்
பச்சைமேனி புலர்ந்து, பழிபடேன்
கொச்சை ஆண்மையும், சீர்மையில் கூடுமோ? (919/99)
பிறன்மனை நோக்காத தன்மையைப் பேராண்மை என்னும்
வள்ளுவம்; பிறன்மனை நோக்குவது கொச்சை ஆண்மை என்பான்
கம்பன் (கொச்சை-இழிவான)
7. பாரதியார்-பாரதியார் கவிதைகள், பெண்கள் விடுதலைக் குழுமி
பக். 477, தனிப்பாடல்கள், 2. சமூகம், மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை. (1996)

4

ஆற்றலில் செம்மை

அன்றொரு நாள். இந்திர சபையில் ஒரு வீணைக் கச்சேரி வானவர்களை மகிழ் விப்பதற்காக நடைபெற்றது. கலைக்கடவுளான சரஸ்வதி வீணை வாசித்துக் கொண்டிருந்தார். அந்த ஆலாபனையில் ஒரு நிரவல். அற்புதமான மனோதர்மம் ஜனித்தது.

அதில் தன்னைப் பறி கொடுத்த அன்னை பராசக்தி 'ஆஹா' என்றாள். அவ்வளவுதான். அடுத்த வினாடியே சரஸ்வதி வீணை வாசிப்பதைச் சட்டென்று நிறுத்திவிட்டு, வீணையை அவசர அவசரமாக உறைக்குள் வைத்தாள். ஒருவருக்கும் ஏன் என்று புரியவில்லை.

பராசக்தி வாய்விட்டே கேட்டுவிட்டாள்: "கலைவாணி, ஏன் இப்படிச் செய்தாய்?"

சர்வ அடக்கத்துடன் பதில் வந்தது: "தாங்கள் வாய்திறந்து சொன்ன 'ஆஹா'வே அற்புதமான ஆலாபனை. அவ்வளவு அருமையான

சங்கீதத்தைக் கேட்டபிறகு நான் வாசிப்பது அபஸ்வரமாகும்."

அருகிலிருந்த இந்திராணி கேட்டாள்: "தேவி, வாசிப்பதை நிறுத்தினீர்கள். சரி, வீணையை ஏன் அவ்வளவு அவசரமாக உறையிலிட்டீர்கள்?"

"வீணையை மீட்டுவதை நிறுத்தினாலும் தந்திகளின் ரீங்கார ஒசை சிறிது வினாடி கழித்துத்தான் நிற்கும். உறையிலிட்டால் தான் அந்த ரீங்காரம் வெளியில் கேட்காது. அப்போதுதான் அம்பிகையின் சுநாதம் காதுகளில் நிறைந்திருக்கும்."

ஒரு 'ஆஹா'வுக்குள் இவ்வளவு ஆற்றல் அடங்கியுள்ளதா? யார் ஆற்றல் செம்மை? யார் அடக்கம் செம்மை?

சுடும் பாடல்

சுந்தர காண்டத்தில் சூடாமணிப் படலத்திலேயே இன்னுமொரு முடிமணியான பாடல். இதுவும் சீதையின் கூற்றே.

தன் முதுகின் மீது ஏறிக்கொண்டால் சீதையை இராமனிடம் கொண்டு போய்ச் சேர்த்து விடுவதாக அனுமன் கூற, அதனை மறுத்துரைக்கும் சீதை சொன்னாள்:

“அல்லல் மாக்கள் இலங்கையது, ஆகுமோ?
எல்லை நீத்த உலகங்கள் யாவும், என்
சொல்லினால் சுடுவேன்; அது, தூயவன்
வில்லின் ஆற்றற்கு மாசு என்று வீசினேன்,” (845/18)

பலகாலும் இலக்கிய மேடைகளில் கேட்ட பாடல்தான். அனுமன் வேண்டுகோளை விநயமாக மறுத்துரைக்கும் சீதை இரண்டு காரணங்களை சொல்கிறாள்.

இராமன் வந்து தன்னை மீட்டுச் செல்லவில்லை என்பதற்காக தானாக இப்படி ஒளிந்து கொண்டு சிறையை விட்டுச் சென்றால், அது அவள் கணவனின் வீரத்துக்கல்லவா இழுக்காகி விடும். தற்கொண்டான் பேணித் தகை சான்ற சொற்காத்துச் சோர்விலாதவள் அல்லவா பெண். தற்கொண்டவனைப் பேணுவதோடு தகைமிகுந்த சொல்லையும் அல்லவா காப்பாற்ற வேண்டும்.

“என்னைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு என் கணவர் இங்குவந்து தன் வில்லாற்றல் காட்டி வெல்லவேண்டும். அதை விடுத்து, என்னை நானே விடுவித்துக் கொண்டு போவது நிச்சயமாக, அவருடைய வில்லாற்றலுக்கு இழுக்கை உண்டாக்கும். இரண்டாவதாக, இராவணன் யாருமில்லாதபோது கபடவேடத்தில் வந்து யாருமறியாமல் வஞ்சனையாக என்னை சிறையெடுத்து வந்ததுபோல, நானும் இப்போது யாருமறியாமல் வஞ்சனையாக தப்பித்துப்

போவது முறையன்று அறம் தோற்றுப் போகாது என்றும், என் கணவருடைய ஆற்றலை எண்ணியும், என் தூய்மையை உலகுக்குக்காட்டவுமே இத்தனை நாட்கள் பொறுத்திருந்தேன். இல்லையேல் இந்த இலங்கை மட்டுமன்று அறங்கடந்து துயரம் விளைவிக்கிற விலங்கு குணம் படைத்த யாவரையும் என்னுடைய சொல்லாலேயே சுட்டுப் பொசுக்கிவிடுவேன். ஆனால், என் கணவருடைய வில்லாற்றலை மாசுபடுத்தி விடும் என்பதால் அதைப்பற்றிய எண்ணத்தையே விட்டு விட்டேன். என்னுடைய ஆற்றலைக் காட்ட வெகுநேரம் ஆகாது. அது அவருடைய ஆற்றலைக் குறைவுபடுத்திவிடும்" என்று விரிவாக அனுமனுக்கு எடுத்துச் சொன்னாள்.

தாயின்துயரம் காணச்சகியாததனயன் அன்புமேலீட்டால் அவளைத் துயரத்திலிருந்து உடனே விடுவிக்க வேண்டுமென எண்ணியே, அவளைத் தோளில் தூக்கிச் செல்வதாக வேண்டினான். தன் கணவனைத் தவிர பிறர் மேனியைத் தீண்டாதது மட்டுமன்று, அனுமனையும் ஆண் என்றுதானே கருதவேண்டும் என்பதால் அவன் மனம் புண்படாதவாறும், அதே சமயம் இராவணன் இன்னும் அதிகம் துயரப் படுத்துவான்; அதைத் தடுக்க வேண்டும் என்ற அக்கறையில் தான் அனுமன் இவ்வாறு வேண்டினான் என்பதையும் சீதை புரிந்து கொண்டாள். ஆகவே, அனுமன் இனிமேல் அதற்காக வருந்தவேண்டாம் என்பதற்காக தன் ஆற்றலையும், அதே ஆற்றல் இராமன் ஆற்றலைக் குறைப்படுத்தி விடக்கூடாது என்று தன் ஆற்றலை அடக்கிக் கொண்டதையும் அவன் உணரவே இவ்வாறு சொன்னாள்.

சீதையின் இக்கூற்றின் திரண்ட கருத்தையும், கூறிய பின்புலத்தையும் கண்ட நம் பகுத்தறிவு இரண்டு ஐயங்களை எழுப்பலாம்.

உண்மையிலேயே ஒருவர் தன் சொல்லாற்றலைக் கொண்டு சுடமுடியுமா?

அடுத்து, அப்படி சுடக்கூடிய ஆற்றல் இருந்தபோதும், தான் துயரப்படும்போது அவ்வாற்றலை வெளிப்படுத்தாது தன் கணவன் வருவான், வந்து காப்பாற்றுவான் என்று அடங்கியிருப்பது நடைமுறைக்கு ஒத்து வருமா?

சுடும் நெருப்பு

முதற் கேள்வியின் பின்னே ஒரு பேருண்மை உள்ளது. 'சுடுதல்' என்ற ஒரு சொல்லை வைத்துக்கொண்டு கம்பன் செய்துகாட்டுகிற அற்புத வித்தைகள் பலப்பல. சாதாரணமாக யாரும் பழக்கத்தில் கூறும் எளிமையான ஒரு சொல் 'சுடுதல்.' அதை சீதையோடு பன்னிப்பன்னி, பின்னிப் பிணைந்து கம்பன் நம்மையும் சூட்டை உணர வைத்துவிடுகிறான்.

கம்பன் சீதையையே ஒரு நெருப்பு என்பான். ஆம்; அரக்கர்கள் என்ற பெருங்காட்டுக் கூட்டத்தை சுட்டழிக்கத் தோன்றியுள்ள கற்பு நெருப்பு - கற்பின் கனலி என்று சூர்ப்பணகை சீதையை முதன் முதலில் கண்டபோது சூர்ப்பணகை சீதை என்ற பெண்ணைக் காணவில்லை, அரக்கர் பெருங்காட்டை அழிக்க வந்த கற்புத்தீயைக் கண்டாள் என்பான் கம்பன்.

“அரக்கர் என்னும்

காண்குட முளைத்த கற்பின் கனலியைக் கண்ணின் கண்டாள்”

(449/58)

அடுத்து அனுமன் அசோகவனத்தில் சீதையைத் தேற்று முகமாக ஆறுதல் கூறி அவளை ஊக்கப்படுத்தியபோதும் ஒரு குறிப்புக் காட்டுவான் கம்பன்.

வினையுடை அரக்கர் ஆம் இருந்தை வெந்துஉக

சனகி என்ற ஒரு தழல் நடுவண் தங்கலான்... (850/59)

(இருந்தை-கரி)

அரக்கர்கள் என்ற கரியை எரித்துச் சாம்பலாக்கக்கூடிய சீதை என்ற நெருப்பு இலங்கையின் நடுவிலே இருந்தது என்று அனுமன் சீதையிடமே அவளை நெருப்பு என்று அவள் ஆற்றலை மறைமுகமாக உணர்த்துவான்.

அனுமன் இலங்கை மாநகரை எரியூட்டிச் சென்றதும் இராவணன் கூட்டிய மந்திராலோசனை சபையில் கும்ப கருணன் 'சீதையை நெருப்பு என்று தெரிந்தும் இராவணன் விரும்பிப் போய் தீண்ட முயன்றான், விதி இனி என்னென்ன விளைவையெல்லாம் செய்யப்போகிறதோ' என்று வருந்தி எடுத்துரைத்தான்.

“தீயினை நயப்புறுதல் செய்தனை தெரிந்தாய்;
ஏயின உறத்தகைய இத்துணையவேயோ?” (972/48)

இந்தக் கருத்தையே அதே சபையில் வீடணனும் மொழிந்தான்.

‘சுட்டது குரங்கு; எரிசூறையாடிடக் கெட்டது கொடிநகர்’ என்று மந்திர அவையைக் கூட்டிய இராவணனிடத்தில் சானகி என்ற தாயின் கற்புத் தீயால் இலங்கை நகரமும் இராவணன் வெற்றியும் அழிந்தது என்பதே உண்மை; ஒரு குரங்கு சுட்டது என்று கருதுவது அறிவின் பாற்பட்டது அன்று என்று துணிந்து சொன்னான்:

“கோநகர் முழுவதும் நினது கொற்றமும்
சானகி எனும் பெயர் உலகின் தம்மனை
ஆனவள் கற்பினால் வெந்தது அல்லது ‘ஓர்
வானரம் சுட்டது’ என்று உணர்தல் மாட்சியோ?”

(976/75)

(தம்மனை-தாய்)

சுடும் சொல்

சீதையையும் கற்பையும் நெருப்பென்றே பல இடங்களில் கம்பன் காட்டுவான். இவற்றிற்குள் ஒரு தொடர்பு இருக்கிறாற்போலச் சுட்டுவான். சீதையும், அறிந்தோ, அறியாமலோ அதற்கேற்றாற்போல் 'சுடுதல்' என்ற சொல்லை மிக முக்கியமான கட்டங்களில், திருப்புமுனை செயற்படவாய்ப்பான இடங்களில் அழுந்தந் திருத்தமாய் தன் வாய் மொழியாக மொழிவாள்.

ஒரு சொல்லை ஒருவர் அடிக்கடி உபயோகப்படுத்துகிறார் என்றால் உள்ளூற அச்சொல்லிற்குரிய பொருளுக்கும் அவருக்கும் ஏதோ ஒரு பிணைப்பு, புறத்தே புலப்படாத தொடர்பு இருக்கக்கூடும் என மனவியல் அறிஞர்கள் மொழிவர். அந்த அடிப்படையில் பார்க்கும்போது சீதை அப்படிப் பயன்படுத்தும் 'சுடுதல்' என்ற சொல்லுக்கும் அவள் இயல்புக்கும் ஏதோ ஒரு தொடர்பு இருக்கவேண்டும். அவள் கற்பின் கனலி என்பதால் நெருப்பின் குணமாகிய சுடுதல் அவளையும் அறியாமலேயே அவள் கூறும் சொற்களில் தலை காட்டுகிறதோ?

மனவியலார் கூறும் இன்னுமொன்றும் இங்கு கருதற்குரியது. எப்போது ஒரு சொல் ஒருவர் வாயில் அவர் அறியாமல் முக்கிய கட்டங்களில் எல்லாம் வந்து விழுகிறதோ, அது உதட்டளவில் வருவதன்று, உள்ளிருந்து வெளியே வந்து தன் இயல்பை இனங்காட்டும் 'பொறிகள்' என்பர். சீதை அப்படிச் 'சுடுதல்' என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தும் இடங்களைப் பார்த்தால், இங்கே இப்பாடலில் அனுமனிடம் அவள் 'சொல்லினால் சுடுவேன்' என்றுகூறிய சொல்லாற்றல் தெள்ளிதின் விளங்கும்.

தயரதன் ஆணையாக கைகேயி கூறியபடி, நாடாளாது காடாளப் புறப்படும் இராமன் தன் மனைக்கு வந்து சீதையிடம் ரத்னச் சுருக்கமாக தம்பி பரதன் நாடாளப் போகிறான், பெற்றோர் ஆணையால் தான் காடுசென்று விரைவில் திரும்பி விடுவதாகவும் வருத்தப்படாதே என்றும் கூறி விடை பெறுகிறான். 'வருந்தலைநீ' என்ற சொல் அவள் காதில் விழுந்து அவளைச் சுட்டதாம்.

இராமன் நாடிழுந்தது சீதையைப் பாதிக்கவில்லை; அவன் காடேகுவதுகூட வருத்தமடையச் செய்யவில்லை. பின்னே எது அவளை துன்பமடையச் செய்தது? துன்பமா செய்தது? சுட்டதாம்! செவியைச் சுட்டதாம். அவன்கூறிய சொற்கள் மனதிற்குள் புகுமுன்னரே விழுந்த செவிகளை அவ்வினாடியே சுட்டதாம். அப்படிச் சுட்டுப் பொசுக்கிய அந்தச் சொல் என்னவாம்?

'நீ வருந்தலை; நீங்குவென் யான்' என்ற
தீய வெஞ்சொல் செவிகுடத் தேம்புவாள். (300/218)

பிரிவு என்ற சொல்லே அவள் செவிகளைச் சுட, அது தாங்கமாட்டாமல் தேம்புகிறாள் என்றால், பிரிவு மனத்தைத் தாக்கினால் என்னாவாள்?

தொடாவிட்டால் சுடும் நெருப்பு

பெற்றோர் வார்த்தைப்படி இராமன் காடு செல்வது சரியே; ஆனால் என்னை என்ன தைரியத்தில் 'உடன் வராது அயோத்தியிலேயே இரு, வருந்தாதே' என்றதால் வருந்திய அவள் மனஒட்டத்தை உணர்ந்த இராமன், அதற்குப் பதில் சொல்கிறாற்போல் இரவிலும் சுடும் வெப்பமுடைய பரற் கற்களையும், சுட்டெரிக்கும் வெப்பத்தையும் தாங்கக்கூடியன அல்ல அவளுடைய பாதங்கள் என்றான்.

சீதையைப் பொறுத்தவரை இவை உடந்துன்பங்களே. பிரிவினால் ஏற்படப் போகும் மனத் துன்பம் தாங்க ஒண்ணாதது. அத்துன்பம் முதலில் செவியைச் சுட்டு, பிறகு உட்சென்று நெஞ்சைச் சுட்டதும் வாய் திறந்தாள்.

"... ஊழி அருக்கனும்
எரியும் என்பது யாண்டையது? ஈண்டு, நின்
பிரிவினும் சுடுமோ பெருங்காடு?" என்றாள்." (300/22)

ஊழிக்காலத்தியும், சூரியனின் வெம்மையும் கூட சீதைக்கு ஒன்றும் துன்பம் செய்யாதவை. பிரிவு என்கிற வெம்மையின் முன்னே அவையெல்லாம் தண்மையாகிவிடுகின்றன அவளுக்கு.

இராமனைப் பிரிவதுதான் சுடுமே தவிர, அவன் அச்சுறுத்திச் சொல்லும் கானகம் அன்று. அதனால் அவனிடமிருந்து இராமனை நோக்கி ஒரு கேள்விக் கணை பிறக்கிறது.

"நின் பிரிவினும் சுடுமோ, பெருங்காடு?"

உலக இலக்கியங்களிலே கம்பனைத்தூக்கி முன்னிறுத்தும் ஓர் அற்புதமான கேள்வி. பிரிவாற்றாமையை இதைவிட ஆணியடித்தாற்போல, நெஞ்சிலே சென்று தைக்கும்படி யாரும் கூறிக் காட்டிவிட முடியாத சொல்லம்புகள்.

வள்ளுவன் மிக அழகாக இந்தப் பிரிவாற்றாமை நோயைப் பற்றி ஒன்று சொல்வான். அது விடிந் கடும் நெருப்பு என்று! அதெப்படி? சாதாரண நெருப்பு இருக்கிறதே, அது தன்னைத் தொடும் ஒருவரைத் தான் சுடும். ஆனால் விசித்திரமான இந்தக் காமநோயான பிரிவாற்றாமையோ தொடாவிட்டால் தான் சுடுமாம்.

"தொடிந் கடின் அல்லது காமநோய் போல
விடிந் கடல் ஆற்றுமோ தீ" (1159)

குறள் வடிக்கிற இந்த 'விட்டால் சுடும் தீ'க்கு இலக்கியம் தான் கம்பன் வடிவம் கொடுக்கும் சொற்கள்:

'நின் பிரிவினும் சுடுமோ, பெருங்காடு?'

சுடாத நெருப்பு

அடுத்து சீதை சுடும் என்ற சொல்லை பயன்படுத்தும் இடம்தான் சுந்தரகாண்டத்தில் நாம் இப்போது ஆய்விற்கு எடுத்துக்கொண்ட 'சொல்லினால் சுடுவேன்' என்று சீதை கூறும் பாடல்.

பிரிவு என்ற சொல்லே சுடும் என்ற நிலையிலிருந்த சீதை, சொல்லினால் சுடும் தன் ஆற்றலை கண்டுகொள்ள கிட்டதட்ட 13 வருடங்கள் ஆகிவிட்டது. இந்தக்கால இடைவெளியில்தான் சீதையின் ஆற்றல் பன்மடங்கு பெருகியது. அதிலும் சிறையில் தவமிருந்த இந்தக் கடைசிப் பத்து மாதங்களில் ஓங்கி உயர்ந்தது. சொல்சுடத் தாங்காதவள் சொல்லினால் சுடுகிற வித்தையைக் கற்றுக் கொண்டுவிட்டாள்! பிரிவு பற்றி அஞ்சிய காலம்போய், பிரிந்து பல மாதங்கள் ஆகியும் தெளிவாக துணிச்சலாக தன் ஆற்றலை உணர்ந்தவிதம் பெண்மையின் பரிணாம வளர்ச்சியைக் காட்டும்.

வளர்ச்சியைத் தொடர்ந்து பார்ப்போம். இதே சுந்தர காண்டத்திலே இராவணன், பிணியீட்டு படலத்திலே, அனுமன் வாலிலே தீக்கொளுவப் பணித்தபடி அரக்கர் செய்தனர். அனுமனுக்கு நேர்ந்த இத்துயர் பற்றி கேட்டதுமே, சீதை அக்னிதேவனிடம் அனுமனைச் சுடேல் என்று ஆணையிடுகிறாள்.

"நீயே உலகுக்கு ஒரு சான்று;

நிற்கே தெரியும் கற்பு - அதனில்

தூயேன் என்னின், தொழுகின்றேன் - எரியே!

அவனைச் சுடல்" - என்றாள்.

(923/127)

உலகத்தில் யாரும் போற்றும் ஒரு சாட்சி அக்னி சாட்சி யாகும். அக்னி அனைத்தையும் அறிவான். அவனுக்கு தான் கற்புடையவள் என்பதும் தெரியும்; அதனால் அவனிடத்திலே, தான் கற்பிலே தூய்மையானவள் என்றால் அனுமனைச் சுடாதே என்று ஒரு கட்டளையே போடுகிறான். அவ்வாணையை அக்னி மதித்தான். வாலில் தீ எரிந்தது. ஆனால், அனுமனைச் சுடவில்லை. நெருப்பு குளிர்ந்து அவனைத் துயரப்படுத்தவில்லை. அதைக்கண்ட அனுமனும் 'சனகன் பாவை கற்பினால் இயன்றது' என்றான்.

சொல்லால் உலகத்தையே சுடுவேன் என்று தன் ஆற்றல் பற்றிச் சொல்லிய அவள் அதைக் கணவன் ஆற்றலுக்கு இழுக்காகும் என்று பிரயோகிக்காமல் இருந்தாள். இப்போது அதனை எதிர்மறையாகப் பிரயோகிக்கும் ஆற்றலும் உடையவள் என்பதையும் சீதை காட்டினாள். சுடும் ஆற்றல் உடையவள், இப்போது சுடாதே என்றதும் நெருப்பு சுடாது குளிர்ந்தது என்றால் நெருப்பையே ஆணையிட்டு அடக்கும் பெரும் ஆற்றல் வாய்க்கப் பெற்றுவிட்டாள் சீதை என்பது தெரியவரும். அதிலும் இங்கு இன்னுமோர் அதிசயம் நிகழ்ந்தது. நெருப்பு அவள் ஆணைப்படி அனுமனைச் சுடவில்லை; ஆனால் வாலில் பற்றியிருந்த அதே நெருப்பு அனுமன் வாலை நீட்டி இலங்கைமாநகரின் மாட மாளிகைகளில் வைத்தபோது அவை நெருப்பால் பற்றி எரியத் தொடங்கின. அவள் ஆணை என்ன? 'அவனைச் சுடேல்' என்பதுதானே; அதனால் அனுமனைச் சுடவில்லை. ஆனால், பிற இடங்களைச் சுட்டது; எரித்தது; அழித்தது. ஒரே நெருப்பு அவள் ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டு இரண்டு முரணான செயலை நிகழ்த்தியது. அனுமனைச்சுடாது அடங்கியது; இலங்கையைச் சுட்டு அழித்தது.

சூட்டிற்குப் பயந்தவன், உலகத்தையே சுடும் ஆற்றல் நிரம்பப் பெற்று, இப்போது சூட்டையே அவிக்கவும், சுட்டழிக்கவும் என இரண்டு தன்மையும் நிரம்பியவளாய், பஞ்சபூதங்களில் ஒன்றான நெருப்பையே அடக்கி ஆளும் ஆற்றலுடையவளாய், வளர்ந்துவிட்ட உயர்நிலை இந்நிலை. இவையெல்லாம் நெருப்பு என்ற ஒரு பூதத்தை அடக்கியாளும் சீதையின் ஆற்றலின் செம்மையைக் காட்டியது, ஆம்; நல்லோரைக் காப்பதும், தீயோரை அழிப்பதுவும் தானே செம்மையின் வெளிப்பாடுகள்! ஒருவரைச் சுடாத நெருப்பே, இன்னொருவரைச் சுடும்!

நெருப்பைச் சுடும் நெருப்பு

அடுத்து சீதை சுடுதலை பயன்படுத்தும் இடம் காவியத்தின் உச்சகட்டத்தில் நிகழ்கிறது. இராமன் இராவணனை அழித்ததும், வீடணனை அழைத்து சீதையைச் 'சீரொடும் தருக' என்றதும் அவன் சீதையை வற்புறுத்தி கோலம் புனைந்து அழைத்து வந்தான். இராமன் சுடுஞ் சொற்களால் அவளை வாட்ட, மனம் உடைந்த சீதை இனி யாருக்காகத் தன் கற்புத் தவத்தினைக் காட்டவேண்டுமென்று கருதி, இனி சாதலே மேல் என்று இலக்குவனை அழைத்து தீமூட்டச் சொன்னாள். இராமனைத் தொழுது,

'மனத்தினால், வாக்கினால் மறு உற்றேன் எனில்

சினத்தினால் சுடுதியால் தீச்செல்வா'

(1553/84)

என்று அக்னி தேவனை வேண்டி தீயிற் பாய்ந்தாள். உலகனைத்தும், வானவர், மற்ற உயிர்கள் எல்லாம் அலறின; அரற்றின; அவள் நெருப்பில் பாய்ந்ததும் 'பாலின் பஞ்சு எனத் தீய்ந்தது அவ் எரி' என்பான் கம்பன். ஆம்; அவளுடைய கற்புத் தீ, தீக் கடவுளையே சுட்டுவிட, அது பொறுக்காது அவன்

சீதையைச் சுமந்து கொண்டு வெளியில் வந்து, இராமனிடம் ஒப்படைத்தான்.

"அங்கி, யான்; என்னை இவ் அன்னை கற்பு எனும்
பொங்கு வெந்தீச் சுடப் பொறுக்கிலாமையால்
இங்கு அணைந்தேன்"

(1554/91)

இங்கே தீயிலே பாய்ந்து தன்னைச் சுடுக என ஆணையிட்டாள் சீதை. ஆனால் நடந்தது என்ன? அவள் கற்புத் தீ தீயையே பொசுக்கிவிட, அக்னிதேவனே நேரில் வந்து தான் அவள் நெருப்பால் சுடப்பட்டதை வாக்குமூலம் கொடுத்தான். தீ சீதையைச் சுடுவதற்குப் பதிலாக, அவள் கற்பெனும் தீ என்பதால் தீயையே சுட்டுவிட்டது. முன்பு எரியைச் சுடாதே என்று ஆணையிட்டு அதைச் செய்து காட்டியவள், இப்போது தன்னைச் சுடு என்று ஆணையிட்டும் அவளால் தீ தான் சுடப்பட்டது. தீயையே சுடுமளவுக்கு அவள் ஆற்றலில் மிக்கோங்கியிருந்தாள் என்பதை கம்பன் நமக்கு இதனால் உணர்த்துவான்; இது அவளுடைய ஆற்றலின் செம்மையைக் காட்டியது என்பதுதான் நமக்கு இங்கு வேண்டிய செய்தி. எரியை தன் கட்டளைக்குட்படுத்திக் காட்டியவள், எரியையே தண்டிக்குமளவு பேராற்றலைச் செம்மையால் பெற்று விடுகிறாள்.

சொல் ஞானம்

சொல்லினால் சுடமுடிவது நடைமுறை சாத்தியமே என்று சீதை 'சுடுவேன்' என்று சொல்லியதன் பின், தன் செயலால் செயற்படுத்திக் காட்டினாள் என்று சான்றுகளால் பார்த்தோம். ஆனால் இது ஆற்றலால் விளைந்ததா இல்லை ஏதாவது சித்தினால் இயன்றதா? சீதையே அனுமனைப் பார்த்து இப்படி ஒரு கேள்வி உருக்காட்டு படலத்திலேயே கேட்பாள். அனுமன் கடலைக் கடந்து இலங்கையை அடைந்தது பற்றி

எப்படி அது சாத்தியமாயிற்று என்பதை அறிய அனுமனிடம் கேட்டாள். கடல் கடந்தது 'தவத்தின் ஆயதோ? சித்தியின் இயன்றதோ?' என்றாள். அப்படி சீதையின் இந்த சொல்லால் சுடும் ஆற்றலும் தவத்தின் ஆயதோ, சித்தியின் இயன்றதோ என்று கேட்டால், தவத்தின் ஆயது என்றே பதில் வரும். தவம் என்றதும் அது எதோ ஆன்மிகம் சம்பந்தப்பட்டது நம்மால் எல்லாம் முடியாதது என்று எண்ணி விடவேண்டாம். நம்மாலும் முடியும். இது மெய்ஞ்ஞானமன்று; முழு 'விஞ்ஞானமே!' எப்படி?

சொற்களின் வேலை அல்லது பயன் என்ன? அவை உச்சரிக்கப்பட்டுச் சொல்லப்பெறும்போது, ஒலியாய் பரிணமித்து, வியாபித்து சொல்ல வந்த செய்தியைப் பரிமாற்றம் செய்கிறது. ஒலி ஆற்றல் நிரம்பியது. அந்த ஒலி ஆற்றல் தான் சொல்லாற்றலாக மாற்றமடைகிறது.¹ ஒவ்வொரு சொல்லையும் உச்சரிக்கும்போது ஒரு குறிப்பிட்ட அதிர்வு அலை (Frequency) உண்டாகி, ஒலி அலைகளாகப் பரிணமிக்கிறது. இந்த ஆற்றலை அறிந்த நம் முன்னோர், பல அதிர்வு அலைகளை உடைய, பல்வேறு சொற்களை ஒன்று சேர்ப்பது அல்லது கோவைப் படுத்துவதன் மூலம் பல புதிய அதிர்வலைகளை உடைய சொற்கூட்டங்களைத் (Federation of words) தோற்றுவித்தனர். விரும்பிய சில விளைவுகளை உண்டாக்கவல்ல ஆற்றலுடைய ஒலிக்கூட்டங்களை அனுபவத்தில் கண்டறிந்து, உண்டாக்கி, அவற்றின் பயன்தரு ஆற்றல் காரணமாக அவற்றை மந்திரங்கள் அல்லது ஆற்றல் மறைந்துள்ள மொழி - மறைமொழி - என்றனர். இப்படிக் கோவைப்படுத்திய ஒலி, சொற்கூட்டங்கள் புதிய வடிவும், ஆற்றல் பெருக்கமும் உடையனவாகின்றன.

விஞ்ஞானம் அறிந்த மெய்ஞ்ஞானிகளான நம் முன்னோர்கள் ஒலிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு

மறைமொழிகளை சொல்வதன் மூலம், ஆற்றல் மிகும் ஒலி அதிர்வலைகளினால், பயன்பெறத் தந்து சென்றுள்ளனர். 'நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த மறைமொழி' என்பர்.

அறிந்தோ, அறியாமலோ மின்சார விசையிற் (Switch) கைவைத்தால் எப்படி மின்விளக்கு ஒளிவீசத் தொடங்கி வெளிச்சம் தருகிறதோ, அப்படியே பொருள் அறிந்து சொன்னாலும் அறியாமல் சொன்னாலும் அந்த ஒலி அதிர்வலைக் கூட்டங்கள் உரிய ஆற்றலை அல்லது பயனை நமக்குத் தரும் என்பது அறிவியல்.

இப்படிப்பட்ட சொற்களை அல்லது சொற்கூட்டங்களை சதாசர்வ காலமும் மனதில் இருத்தி நினைப்பதாலோ அல்லது தியானிப்பதாலோ அந்த ஆற்றல் பரிபூரணமாக நமக்கு கிட்டும் என்பதுதான் உண்மை. ஒரு குவி ஆடியின் மூலம் சூரியனின் கதிர்களை செலுத்தும்போது, அவை ஒருமுகப்படுத்தப் படுவதால், ஆடியின் கீழே உள்ள பொருள் வெப்பத்தினால் எரிந்துபோவதைக் காணலாம். அப்படி மனத்தை ஒருமுகப்படுத்த இத்தகு சொற்களை தியானிப்பதால் அந்த ஆற்றல் நமக்குள் உருவாகி வெளிப்படும். கிட்டத்தட்ட தியானம் செய்வதன் அடிப்படையும் இதுவேயாம். மனத்தின் ஆற்றல் அவ்வளவு வலிமை உடையது. அந்த ஒருமுகப்பட்ட நிலையில் மனஆற்றலைக் குவித்து உச்சரிக்கும்போது, விரும்பிய பயனைத் தரும்வண்ணம் கூட்டமைப்பு செய்யப் பெற்ற சொற்கள் அப்பயனை நல்குகின்றன.

சொல்லாற்றல் விஞ்ஞானம்

இந்த விஞ்ஞானம் அறிந்த மெய்ஞ்ஞானிகளான நம் முன்னோர்கள் ஒலிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு மறைமொழிகளைச் சொல்வதன்மூலம் ஆற்றல் மிகும் ஒலி

அதிர்வலைகளினால் பயன் நல்கும் பதிகங்களைத் தந்து சென்றுள்ளனர். நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த மறைமொழிகள் அவை. அருளாளர்களான திருஞான சம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் ஆகிய நால்வரும் தந்த தமிழ்க்கொடையான எட்டுத் திருமுறைகளும் இப்படிப்பட்ட மறைமொழிப் பதிகங்கள் நிரம்பியன.

மூன்று வயதில் பாடத் தொடங்கி பதினாறாவது வயதில் இறைச் சோதியுள் புகுந்த ஞானசம்பந்தர் இப்படியான மறைமொழிப் பதிகங்களால் தமிழகத்தில் நிகழ்த்திய அற்புதங்கள் கணக்கிலடங்கா. எலும்பு மட்டுமே இருந்த பூம்பாவையைப் பதிகம் பாடி மறைமொழியால் திருமயிலையில் உயிர்ப்பித்தவர் ஞானசம்பந்தப் பெருமான்.

ஐம்பது வயதிற்குமேல் சமண சமயத்திலிருந்து சைவத்திற்கு வந்து பாடத் தொடங்கி தம் 81ஆவது வயதில் முக்தியடைந்த அப்பரடிகளான திருநாவுக்கரசர் திங்களுரில் அப்பூதியடிகளின் தலைமகன் அரவம் தீண்டி இறந்துபோன மூத்த திருநாவுக்கரசவை பதிகம்பாடி உயிர்ப்பித்தார்.

இதையெல்லாம் தூக்கியடிக்கிறாற்போல் பதிகத்தால் அற்புதம் நிகழ்த்தியவர் தம்பிரான் தோழரான வன்தொண்டர் சுந்தரர். அவிநாசியில் குளத்தில் மூழ்கிய சிறுவனை உண்ட முதலையிடமிருந்து நெடுநாட்கள் கழித்து 'கரைக்கால் முதலையுண்ட பிள்ளையைத் தரச் சொல் காலனையே' என்று பதிகம்பாடி வளர்ச்சியடைந்த சிறுவனாய் மீண்டும் முதலை வாயிலிருந்து உயிர்ப்பித்தார்.

இந்த மூவரும் சொற்களால் நிகழ்த்திய அற்புதங்கள் அவர்கள் காலத்திற்கு மட்டும் உரியன அன்று. இன்றும் அவ்வவற்றிற்குரிய பதிகங்களைப் பாடினாலும் பலன் கிடைக்கும் என்று அனுபவத்தில் கண்டுள்ளேன்; அப்படிப்

150 • சுந்தர காண்டம் - புதிய பார்வை

பயன் பெற்றவர்கள் பல்லாயிரக்கணக்கானோர் உளர்.
அதற்கும் அந்த அருளாளர்களே அச்சாரம் தந்துள்ளனர் தங்கள்
பதிகங்கள் வாயிலாகவே.

“அல்லிமலர்க் கழனி ஆரூரமர்ந்தானை
வல்லதோர் இச்சையினால் வழிபாடு இவைபத்தும் வாய்க்கச்
சொல்லுதல் கேட்டல் வல்லார் துன்பந் துடைப்பரே”

- திருஞானசம்பந்தர் திருமுறை; 1142

“... நற்றமிழ் ஞானசம்பந்தன்
எல்லி இடைமருதி லேத்து பாடலிவை பத்தும்
சொல்லுவார்க்குங் கேட்பார்க்குந் துயரம் இல்லையே”

- திருஞானசம்பந்தர் திருமுறை; 2080

“கூறுவாரையுங் கேட்கவல்லாரையுங்
குற்றங்கள் குறுகாவே”

- திருஞானசம்பந்தர் திருமுறை; 2593

“... உரைப்பார்களும் கேட்பவரும்
சீரூர் தருதேவர் கணங்களொடும்
இணங்கிச் சிவலோகமது எய்துவரே”

- சுந்தரர் திருமுறை; 7317

சான்றிற்காக, சில பதிகப் பயன்சொல்லும் ஈற்றடிகள்
மட்டும் இப்போது கண்டோம். இப்படி எத்தனையோ
அற்புதமான ஆற்றல் நிரம்பிய பதிகங்கள் ² நிரம்பியனதாம்
பன்னிரு திருமுறைகளுள் முதல் எட்டுத் திருமுறைகளும்.

சொல்லாற்றலின் இந்த விஞ்ஞான ஆற்றல் வெளிப்
பாடுதான் சீதை நிகழ்த்தியதும். சொல்லினால் சுடுவேன்
என்றதும், எரியே அவனைச் சுடேல் என்றதும், சினத்தினால்
சுடுதியால் தீச் செல்வா என்றதும் மேற்கண்ட விஞ்ஞான
ஆற்றல் வெளிப்பாடுகளே.

ஆற்றல் - அடக்கம்

அடுத்து நம் நெஞ்சில் எழும் வினா - இவ்வளவு ஆற்றல் நிரம்பிய, நடைமுறைப்படுத்திக் காட்டிய சீதை இதே ஆற்றலை வைத்துக்கொண்டு அரக்கரை அழித்துத் தன்னைச் சிறையிலிருந்து விடுவித்துக் கொள்ளாதது ஏன்?

அதிலும் பத்தாம் பசலித்தனமாக, கணவனுடைய ஆற்றலுக்கு இழுக்காகிவிடும் என்பதால் அதைப்பற்றி எண்ணத்தையே வீசியெறிந்து விட்டேன் என்கிறாளே, இதெல்லாம் நடைமுறையில் நடக்குமா? சமயத்திற்கு உதவிக்கொள்ளாது காத்திருப்பதால் என்ன லாபம்?

ஆற்றலுடைய யாரும் அதைப் பயன்படுத்துவதுதானே முறை, 'வெண்ணெயைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு நெய்க்கு அலைவது' என்பார்களே, அப்படி தன்னிடமே ஆற்றலை வைத்துக்கொண்டு, அதை அடக்கிக்கொண்டு, கணவனுடைய ஆற்றல் செயல்படுவதற்காக தன்னுடைய ஆற்றலைப் பிரயோகிக்கவில்லை - இல்லை, இல்லை - பிரயோகிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தையே வீசியெறிந்தேன் என்பது அறிவுடைமையாகுமா?

வினாக்கள் எளிதாக எழுப்பிவிடலாம். விடை காண்பது அப்படியன்று. சீதையைப் பற்றிய இவ்வினாக்களுக்கு விடை காணுமுன்பு இப்படி ஆற்றலை பிறருக்காக அடக்கிக் கொண்டவர் வேறு யாரேனும் உளரா என்று பார்த்தால் உதவியாயிருக்கலாம். அப்படி ஒருவர் இதே சுந்தர காண்டத்திலேயே இதே சாட்சாத் ஸ்ரீராமச்சந்திர மூர்த்திக்காக தன் ஆற்றலை அடக்கிக் கொண்டார். அவர் வேறு யாரும்ன்று; அனுமன்தான்!

சீதையைத் தேடி இலங்கையுள் புகுந்த அந்த இரவில் ஊர்முழுக்கத் தேடினான். கடைசியில் இராவணன்

அரண்மனையுள் வந்து உறங்கும் இராவணனைப் பார்க்கிறான். அங்கும் சீதையைக் காணவில்லை. ஆனால் இராவணனைப் பார்க்க சீற்றம் பொங்கியது.

"சீதையைச் சிறை எடுத்து வந்த இவனுடைய பத்துத் தலைகளையும் சிதறச் செய்து என்னுடைய ஆற்றலைக் காட்டாவிட்டால், இராமபிரானது அடியான் என்று கூறிக் கொள்வதில் என்ன பொருள்? ஒருவருக்கு தொண்டு செய்வது என்பது அவருக்கு நன்மை செய்வது போல் நடிப்பதா? இல்லையே, பின்னே, சீதையைச் சிறையில் வைத்துத் துன்புறுத்தும் வஞ்சகனைக் கண்டபிறகும் அவனை உயிருடன் விட்டு வைப்பதா? கூடாது. அவனுடைய இருபது தோள்களையும் முறித்து, பத்துத் தலைகளையும் காலால் உதைத்து அவனை அழித்துவிட்டு, பிறகு இலங்கை மாநகரையும் அழிக்கவேண்டும்" என்றெல்லாம் சினத்தால் எண்ணிப் பார்க்கிறான்.

எண்ண எண்ண சீற்றம் மட்டுப்பட்டு சிந்தனை வளர்கிறது. இராமபிரானிட்ட கட்டளை சீதையைக் கண்டு வரவேண்டுமென்பதே. இலங்கையையோ, இராவணனையோ அழிப்பதல்லவே. ஒரு காரியத்தை எண்ணி வந்த பிறகு அதற்கு மாறான வேறொரு காரியத்தில் இறங்குவது அறிவுடைமை அல்ல என்று அழிக்கும் தன் எண்ணத்தை கைவிட்டான்.

"ஆலம்பார்த்து உண்டவன்போல் ஆற்றல் அமைந்துள்ள எனினும் சீலம் பார்க்க உரியோர்கள் எண்ணாது செய்பவோ?" (800/222)

திருப்பாற்கடலைக் கடையும்போது எழுந்தகொடிய ஆலகால விஷத்தை அதன் கொடிய தன்மையை உணர்ந்திருந்தும் உண்டவனான சிவபெருமான்போல ஆற்றல்

உள்ளவர்கள் என்றாலும்கூட நெறியில் நிற்போர் எந்த ஒரு செயலையும் ஒருமுறைக்கு இருமுறை யோசிக்காது காரியம் செய்வார்களோ? இவ்வுலகையே அழிக்கும் வல்லமை பெற்றிருந்தாலும், அதற்குரிய காலம் கனிந்து வரும்வரை, ஒரு சிறிதும் கரையைக் கடக்காது அடங்கியிருக்கும் கடலைப் போல அடங்கினான் அனுமன்.

சீதையைச் சிறைப்பிடித்து வைத்துள்ள அரக்கனை ஒரு குரங்கு போர் செய்து அழித்துவிட்டது என்று எல்லோரும் கூறினால் அது அரக்கர்களை அழிப்பதற்கென்றே முனைந்து போர் செய்ய வந்துள்ள இராமபிரானின் வில்லாற்றலுக்கு இழுக்கு ஏற்படுத்திவிடும் என்று கருதி அடங்கிப் போனான்.

“முற்றப் போர் முடித்தது, ஒரு குரங்கு” என்றால், முனைவீரன் கொற்றப் போர்ச் சிலைத்தொழிற்குக் குறை உண்டாம்.”

(800/223)

எனக் குறைந்தான். இராமனின் வில்லாற்றலுக்கு மாசு உண்டாகுமோ என்று கருதி அனுமன்தன் ஆற்றலைக் காட்டாது அடங்கிப்போனது போல், சீதையும் ‘சொல்லினால் சுடுவேன்’ என்ற தன் ஆற்றலை வெளிக்காட்டாது அடக்கிக்கொண்டு, ‘தூயவன் வில்லின் ஆற்றற்கு மாசென்று வீசினேன்’ என்று வாளாவிருந்ததாகக் கூறுவாள்.

வில்லாற்றல்

அனுமனைப் பற்றி சீதை அறிந்தது எல்லாம் சிறிது நேரமாகத்தான். அந்த குறைந்த கால அவகாசத்துள் பேருரு எடுத்துக் கடல் தாவுமளவுக்குரிய அவன் பேராற்றலை அறிந்தாள். பிறகு அத்தகு ஆற்றலை அடக்கியிருப்பதையும் அறிய நேர்ந்தது. ஆனால் சீதை இதைப்பற்றி அறியாது அவளாகவே தன் கணவனுடைய வில்லாற்றலுக்கு இழுக்கு

வரக்கூடாதென அடங்கியிருந்தாள். இருவருமே இராமனுக்கு நெருங்கினவர்கள். அதனால் இருவருமே இராமனுக்கு முன்பாக தங்கள் ஆற்றலைக் காட்டுவதென்பது அவனுக்கு இழுக்காகிவிடும் என்று தங்கள் ஆற்றலை அடக்கியிருந்தார்கள்.

இராமனோடு இருவர் உறவும் வெவ்வேறு என்பதால், சீதை அடக்கியிருந்ததை இரண்டு வேறுவிதமான அடிப்படையில் பார்ப்பது நலமாகும். சீதை இராமனின் வில்லாற்றல் என்றே தெளிவாகச் சொல்கிறாள். அனுமனும் 'சிலைத் தொழிற்குக் குறையுண்டாம்' என்பான். ஆனால் ஒரு சிறு வேறுபாடு. அந்த வில்லாற்றலை அனுமனைவிட நேரில்கண்டு அதனால் உயிர் பிழைத்தவள் சீதை. அனுமனும் வாலி வதையிலும், மராமரத்தைத் துளைத்ததிலும் கண்டான் எனினும் அது தன் நாட்டு நலன் கருதியதாகும். சீதையோ இராமனின் வில் ஒன்றில் கடிகை மூன்றில் கரன், தூடணன், திரிசிரா ஆகியோர் இறந்ததனால் உயிர் பிழைத்தவள். பரசுராமனை அடக்கிய வில் திறத்தையும் கண்டவள். அந்த நேரிடையான அனுபவத்தால் அந்த ஆற்றலை அனுபவித்து இராவணனிடமே உருகுகிறாள்.

"மேருவை உருவ வேண்டின்,

விண்பிளந்து ஏகவேண்டின்,
ஈர்ஏழு புவனம் யாவும் முற்றுவித்திடுதல் வேண்டின்,
ஆரியன் பகழி வல்லது." (821/117)

"பெற்றுடை வாளுந்நாளும் பிறந்துடைஉரனும் பின்னும்
மற்றுடை எவையும், தந்த மலர்அயன் முதலோர் வார்த்தை
வில்தொடை இராமன் கோத்து விடுதலும்,

விலக்குண்டு, எல்லாம்
இற்று இடைந்து இறுதல் மெய்யே- விளக்கின்
முன்னிருள் உண்டாமோ?" (821/121)

“பத்துள தலையும் தோளும் பல பல பகழி தூவி
வித்தக வில்லினாற்கு திருவிளையாடற்கு ஏற்ற
சித்திர இலக்கம் ஆகும்;” (821/119)

இராமனது வில்லாற்றலுக்கு மூலபல வதைப் படலத்தில்
வரும் இப்பாடல் கட்டியம் கூறும்:

“படுமதகரி, பரி, சிந்தின; பனிவரை இரதம் அவிந்தன;
விடுபடை திசைகள் பிளந்தன; விரிகடல் அளரது எழுந்தன;
அடுபுலி அவுணர்தம் மங்கையர் அலர்விழி அருவிகள் சிந்தின;
கடுமணி நெடியவன் வெஞ்சிலை,
‘கணகண கணகண’ எனும் தொறும்” (1475/214)

இராமனின் வில்லில் உள்ள மணிகள் கணகண
கணகண என்று ஒசையெழுப்பி ஒலிக்கும் போதெல்லாம்,
மதம்பொழியும் யானைகளும் குதிரைகளும் அழிந்தன;
உயர்ந்த தேர்கள் அழிந்தன; அவற்றின் அலறல் திசைகளை
எல்லாம் பிளந்தது; பரந்த கடல் சேறானது; அரக்கியர்களின்
கண்களிலிருந்து அருவிகள் சிந்தின. இப் பாடலை சந்தத்தோடு
பாடினால் வில்லின் மணியோசை செவிகளில் ரீங்காரமிடும்!

இராமனுடைய இரண்டு கைகள் ஆயிரம் கைகள் ஒன்று
சேர்ந்து செய்தால் செய்யக்கூடிய செயல்களைச் செய்தன. வில்
ஒன்றுதான்; அம்பறாத்தூணியும் ஒன்றுதான்; எங்கெங்கும்
தூவிப் பரவுகின்ற அம்புமழை, மழைத்துளிகளைவிட
மிகுந்தது.

“காய் அருஞ்சிலை ஒன்றேனும், கணைப் புட்டில் ஒன்றதேனும்
தூய் எழு பகழி மாரி மழைத்துளித் தொகையின் மேல;
ஆயிரம் கைகள் செய்த செய்தன, அமலன் செங்கை
ஆயிரம் கையும் கூடி, இரண்டு கை ஆனது அன்றே!” (1476/217)

கரன், தூடணன், திரிசிரா ஆகிய மூவரையும் அவர்கள்
படைகளையும் இராமன் தனி ஒருவனாக மூன்றே முக்கால்

நாழிகைப் போதில் அழித்ததை சீதை பஞ்சவடியில் கண்டதால் தான் 'துயவன் வில்லின் ஆற்றற்கு' எனப் பெருமைபடப் பேசினாள்.

இராமன் இருக்குமிடம்

அடுத்த அடிப்படை இராமனைப் பிரிய மனமின்றி காட்டிற்கும் உடன் வந்தது. கணவனைப் பிரிய இயலாது என்பதால்தான் 'நின் பிரிவினும் சுடுமோ பெருங்காடு?' என்று கேட்டு அவனுடன் கானகம் வந்தாள்.

காடு செல்ல வேண்டுமென கைகேயி பணித்தது இராமனை மட்டுமே. அப்படியிருக்க தானாகவே வலிய வந்து, இராமன் வேண்டாமென்று தடுத்ததையும் பொருட்படுத்தாது, கணவனைப் பிரிய மனமில்லாமல் காட்டுக்கு உடன் வந்தாள். காலங்காலமாக பெண் இனத்தின் ஒட்டுமொத்த உணர்வே, பொன்னைப் பிரிவதைவிடத் துயரமானது, பொருளைப் பிரிவதைவிட துன்பமானது, புருஷனைப் பிரிவது என்பதே. சீதையின் இந்த உடன் வந்து காட்டிலும் உறைந்த செயல்தான் 'இராமன் இருக்குமிடமே அயோத்தி' என்ற புதுமொழி பரவக் காரணமானது.

கைப்பிடித்த கணவனுடன் காடானாலும், அது நாடே என்று தொடர்ந்து பின்பற்றிச் சென்றதே சிலம் மிகுந்தது என்பது இன்றைக்கும், இத்தனை ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும் நிதர்சனமாக நிற்கும் உண்மையாகும். உலகில் இன்று, யதார்த்த வாழ்வில், நாம் காணும் எத்தனை எத்தனையோ குடும்பச் சண்டைகள், சிக்கல்கள், குழப்பங்கள் இவற்றுக்கெல்லாம் சீதையின் இச்செயல் பெரும் படிப்பினை தரும்.

'கணவன் எவ்வழி அவ்வழி நல்வழி; நம்வழி' என்று ஒவ்வொரு மனைவியும் பின்பற்ற ஆரம்பித்துவிட்டால், தவறிழைக்கும் கணவன்மார்கள் கூட தம் மனச்சான்றின் உளைச்சல் தாங்காது, தங்களையே பின்பற்றி உடன் வந்து, துன்பங்களில் பங்கேற்கும் மனைவிமார்களின் அன்பு வெள்ளத்தில் திக்குமுக்காடிப் போய் திருந்த ஏதுவாகும். சீதையின் காலம் வேறு. சங்க காலத்திலேயே பொருள்வயின் தலைவியரைப் பிரிந்த தலைவரிலும், பரத்தையர் மாட்டு தலைவியரைப் பிரிந்ததுவே அதிகமாகும்.

இன்றுங்கூட தொழில் நிமித்தமாகவும், வேலை காரணமாகவும் மணந்தவரை விட்டு, தொலைதூரம் சென்று தனியே வாழ நேரிடும் கணவன்மார்க்கும், மனைவிமார்க்கும் எத்தனை துன்பங்கள் நேர்கின்றன. வீட்டிற்குள்ளும் வந்து வலியப் பற்றி மனத்தை அலைக்கழிக்கும் தொலைக்காட்சி, இணைய தளங்கள், மின்னஞ்சல்கள் போன்றவற்றில் எவ்வளவு பேர் மனம் பலவீனத்திற்கு ஆளாகி ஒழுக்கம் கெட நேரிடுகிறது? உடனிருந்தாலே பொய்ஒழுக்கம் பரவ வகையுள்ள இன்றைக்கு, உடனில்லாமை ஒழுக்கக் குறைவிற்கு வெற்றிலை பாக்கு வைத்தல்லவா அழைக்கும்?

அது மட்டுமா? கொழுநன் இன்றி, அவன் பெற்றோருடனோ, நாத்திமாருடனோ இருக்க நேரிடும் மனைவியர்க்கு ஏற்படும் துயரங்கள்தாம் எத்தனை எத்தனை? பொன்னையும் பொருளையும் போற்றாது, ஒவ்வொரு பெண்ணும் கொண்டானையே பேணிப் பின் தொடர்ந்து உடன்வாழ்ந்தால் இல்லறம் தழைத்தினிதோங்கும்.

கணவனையோ அல்லது இன்னொரு ஆடவனையோ சார்ந்து பழகிய இனம் பெண் இனம். இந்த மனப்பாங்கு சீதை காலத்தில் மட்டுமன்று, இன்றும் நிலவுகிறது.

'கற்புடை மடந்தையர், கதையுளோர்தாம், இல்பிரிந்து உய்ந்தவர் யாவர் யான் அலால்' என்று சீதையே கேட்பாள். சிறையிலிருந்து தன் ஆற்றலால் அரக்கரை அழித்து விடுவித்துக்கொண்டு சென்றால், கள்வர் ஊர் இருந்தவன் என்று ஊரும் பழிக்கும்; தன் கற்பின் தூய்மையை காட்டவும் முடியாது. கணவனே வந்து சிறையிலிருந்து மீட்டால்தான், இங்குள்ள நிலைமை, தந்தவ நிலைமை எல்லாம் கணவருக்கும், உலகுக்கும் தெரியவரும்.

அவளை மிகவும் பாதித்த மற்றொன்று இராவணனின் இராமனைப் பற்றிய உதாசினம். இராமன் இல்லாதபோது சிறையெடுத்து அவளை வஞ்சித்தான். இப்போதும் இராமன் மலிதன், தன்னைக் காப்பாற்ற இதுவரை வராதவன், சிறையெடுத்து வந்தது இராவணன் என்பது தெரிந்தால் இனியும் வரமாட்டான்; அப்படி வந்தால் அடிமையாக்கி, தேவர்களைப் போல ஏவல் கொள்வேன் என்றெல்லாம் பேசி இழிவுபடுத்தும் இராவணனுக்கு இராமன் யார், எப்படிப்பட்டவன், அவன் வில்லாற்றல் எல்லாம் தெரிய வேண்டும், இராமனே வந்து இராவணனை வென்று பழி துடைக்கவேண்டும் என்பதும் சீதையின் மனதில் இழையோடியதும் ஒரு காரணம்.

ஆற்றுவார் ஆற்றல்

அனுமனிடம் அடக்கமாகக் கூறிய அதே சீதைதான், மறுநாள் பகற்பொழுதில் அனுமன் வாலில் தீக் கொளுவி அரக்கர் அட்டூழியம் புரிந்தபோது கணவனுக்காகக் கை கட்டிக் காத்திருந்தாள் இல்லை. கணவன் வரட்டும், நாம் ஏதும் செய்து அனுமனைக் காப்பாற்றினால் அது அவனுக்கு இழுக்கு என வாளாவிருந்தாள் இல்லை. உடனே அக்னியிடம் ஆணையிட்டு தன் ஆற்றலால், அவனை நெருப்பு எரிக்காது காப்பாற்றினாள்.

கணவன் இல்லாத இடத்து அவன் அடியானுக்காகத் தன் ஆற்றலை வெளிக்காட்டினான்.

அனுமனைக் காப்பாற்ற முனைந்து தன் ஆற்றலை வெளிப்படுத்திய சீதை, தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளத் தன் ஆற்றலைப் பயன்படுத்தவில்லை. பிறருக்கு உதவுவதே ஆற்றலின் பயன் என்பதை அறிந்த உத்தமி சீதை. எப்போது இராமன் அவள் கையைப் பிடித்தானோ, அப்போதே அவன் உடைமை அவள். காப்பது அவன் தொழில் என்றுணர்ந்தவள்.

ஒறுத்தார்க்கு ஒருநாளே இன்பம் பொறுத்தார்க்குப்
பொன்றுந் துணையும் புகழ். (156)

என்று தனக்குத் தீங்கு செய்தவரைப் பொறுக்காமல் உடனே பழிவாங்கினால் அது நிரந்தரமான புகழ் உடையது அன்று என்பதும் புரிந்தவள்.

தெய்வந் தொழுவதினும் தன் கொழுநனைத் தொழுவதே சாலச் சிறப்புடையது; மழையையும் பெய் எனப் பெய்ய வைக்கும் ஆற்றல் வரும் என்பது தெரிந்தவள்.

'பீடு அன்று' என்ற கண்ணகி வழியும் அது தானே!

'ஆற்றுவார் ஆற்றல் பணிதல்' என்ற வள்ளுவமும் ஆற்றலுடையவரின் ஆற்றலாவதே பணிவுடன் இருத்தல் என்னும். ஆற்றலை வெளிப்படுத்தாது அடக்கி ஆளுவதென்பது அரிய கலை. தம் ஆற்றல் தெரிந்தாலே, அந்த ஆற்றலுக்குக் கிடைக்கும் பெருமையால், தன்னையே வியந்து கொள்ளும் சிறுமையும் கூடவே வருவது இயல்பு.

அப்படிப்பட்ட அல்லல் தரும் ஆற்றலையும் அடக்கி யாளும் ஆற்றல் கைவரப் பெற்றவள் சீதை. அதை அவள் கூறும் 'வீசினேன்' என்ற சொல் புலப்படுத்தும்.

வீசும் ஆற்றல்

வீசுதல் என்றாலே தனக்குத் தேவை இல்லாததை வீசுதல் என்று பொருள்படும். வரையாது கொடுத்தலையும் (giving liberally) வீசுதல் என்புர். இன்றுங்கூட கிராமங்களில் சொல்வார்கள்.

'அவன் காசை அள்ளி வீசுகிறான்.'

என்ன பொருள்?

அவனிடம் தேவைக்கு மேல் இருக்கும் ஒன்றைத்தான் வீசுவான். அவனிடம் காசு அவன் தேவைக்கு மேல் உள்ளது. அதனால் காசைக் காசென்றும் பாராது வீசுகிறான். அதேபோல, சீதையிடம் சுடும் ஆற்றல் தேவைக்கு மேல், அளவுக்கு அதிகமாகவே இருக்கவேண்டும்; இருந்தும் அது அவளுக்குத் தேவைப்படவில்லை என்பதால்தான் வீசினேன் என்பாள்.

அதுமட்டுமன்று; இன்னொன்றும் இதில் தொக்கி நிற்கிறது. தன்னிடம் தேவைக்கு மேல் இருந்தும் தனக்கு அது தேவையற்றது என்று தானே வீசினாள்; தனக்கு எதனால் அது தேவையற்றுப் போகும்? அதைவிடப் பெரிதான ஒன்று, அரியது ஒன்று அவனிடம் இருக்கிறது. அது அவள் கணவனின் வில்லாற்றல். அது இருக்க அவளுக்குப் பயமேன்? அது இருக்க அவனிடம் அபுரிமிதமாய் இருக்கும் ஆற்றல் எதற்கு?

எனவே தன் ஆற்றல் தேவையற்ற நிலையில் உள்ளதால் வீசினாள். கணவனின் வில்லாற்றலுக்கு முன் தன் சொல்லாற்றலைக் காட்டாது அடக்கிக் கொண்டாள். அதனால் தான் அனுமன் இராமனிடம் அசோகவனத்தே தான் கண்டது நற்பெருந்தவத்தளாய் நங்கை அன்று; இற்பிறப்பு என்பதும், இரும்பொறை என்பதும், கற்பெனும் பெயரதும் களிநடம் புரிவதைக் கண்டதாகச் சொன்னான். குடிப்பிறப்பால் பொறை இயல்பாகும்; பொறை இரும்பொறையாயின் கற்பு எனும்

திண்மை கைகோர்த்துக் கொள்ளும் என்பதே அனுமன் கண்ட உண்மை.

இப்பாடல் நமக்கு இரண்டு ஆற்றலைக் காட்டுகிறது. இரண்டில் ஒன்று மற்றொன்றிற்காகத் தன்னை அடக்கிக் கொள்கிறது. அப்படி அடக்கிக் கொள்வதாலேயே அதன் செம்மை வெளிவருகிறது.

இல்லாவிட்டால் ஆதி காவியம் "சீதாயாச் சரிதம் மகத்" என்று புகழ்ப் பெயர் சூட்டுமா?

நாலாயிரத்தில் ஆழங்காற்பட்ட பிள்ளைலோகாச்சாரியார் "சிறையிருந்தாள் ஏற்றம்" என்று போற்றுவரோ?

'தனிச்சிறையில் விளப்புற்ற கிளிமொழியாள்' என்று நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழிந்தருளுவரோ? அடக்க முடைமை செம்மையுடைமை. அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும். செறிவறிந்து சீர்மை பயக்கும்.

இப்படிப்பட்ட ஆற்றலை ஆணி அடித்தாற்போன்று சொல்லிக்காட்டி, அதை அடக்கி ஆள்வதையும் நெஞ்சில் பதியும்படி இப்பாடல் செய்துவிடுகிறது. சொல்கிற ஒன்றைக் கேட்டார்ப் பிணிக்கும் தகைமையுடன் மனதில் பதியச் சொல்லும் கவிச்சக்கரவர்த்தியல்லவோ கம்பன்?

அடிக்குறிப்புகள்

1. Even before the words have been intellectually understood and the thoughts they occasion formed and followed, the movement and sound of the words is playing deeply and intimately upon the interests.

In nearly all poetry the sound and feel of the words, what is often called the form of the poem in opposition to its content, get to work first, and the sense in which the words are taken is subtly influenced by this fact. - I.A. Richards, *Science and Poetry*.

2. தமிழ் வேதம் எனப்படும் பன்னிரு சைவத் திருமுறைகளுள் முதல் எட்டாகிய தேவாரமும், திருவாசகமும் நிறைமொழி நால்வரான திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் ஆகியோரின் பதிகச் செஞ்சொல்மேய் மறைமொழிகள். நால்வரும் இவற்றைப்பாடி நிகழ்த்திய அற்புதங்கள் கணக்கிலடங்கா. பெரிய புராணம் எனும் சேக்கிழாரின் திருத்தொண்டர்புராணம் சான்று பகரும் இத்தகு பதிகங்களை இன்றும் ஒதிப் பயனடைந்தோர் பலப்பலர். இது அனுபவ வாக்கு. 'பயன்தரும் பதிகங்கள்' எனும், இந்த நூல் ஆசிரியன் பதிப்பித்த, நூல் வேண்டுவோர் முழு முகவரியுடன் எழுதினால், விரும்பிப் படிக்க வேண்டும் அன்பர்களுக்கு இலவசமாக அனுப்பப்பெறும்.

III. யார்வையில் முழுமை!

அன்றொருநாள். பஞ்சாரா ஹில்ஸில் இருந்த எங்கள் அலுவலக விருந்தினர் விடுதியிலிருந்து நடைப் பயிற்சிக்காக புதிதாக உருவாகும் குடியிருப்புப் பகுதிக்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தேன். சாலையோரத்தில் அருமையான கருங்கற்கள் கிடந்தன.

ஒரு தொழிலாளி கல்லின்மேல் அமர்ந்து கொண்டு உளியால் எதையோ செதுக்கிக் கொண்டிருந்தார்.

'என்ன செய்கிறீர்கள்' என்று ஆர்வம் மிகுதியால் கேட்டேன். "தெரியவில்லை? கல்லை அடித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்."

கொஞ்சம் நடந்ததும் மற்றொரு தொழிலாளியும் அவ்விதமே செய்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்ததும் நின்று அதே கேள்வியைக் கேட்டேன்.

"பார்த்தால் எப்படித் தெரிகிறது? நான் ஒரு சிற்பி. ஒரு தூண் செதுக்கிக் கொண்டிருக்கிறேன்."

முதலாமவரின் பதிலில் தெரிந்த எரிச்சலும், இயலாமையும் இல்லை என்றாலும்

இவருடைய பதிலில் ஒரு விட்டேத்தியான இயல்பு தெரிந்தது.

தெருமுனைக்குச் சென்றதும், அங்கும் ஒருவர் இப்படிக் கல்லைச் செதுக்கிக் கொண்டிருந்தார். கேட்போமா, வேண்டாமா என்று தயங்கித் தயங்கி நின்றேன்.

என்னைப் பார்த்ததும் அவரே முகத்தில் ஒரு சிரிப்புடன் சொன்னார்: "என்ன சார், இந்தத் தூணின் போதிகை நன்றாக இருக்கிறதா? இங்கே புதிதாக ஒரு ஆஞ்சநேயர் கோவில் கட்டுகிறார்கள். அதைக் கட்டுகிற புண்ணியத்தில் எனக்கும் ஒரு பங்கு கிடைத்தது. அதான் மகாபலிபுரத்திலிருந்து இங்கு வந்து கோவில் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறேன். I am building a temple."

இதுவன்றோ முழுமையான பதில்!
முழுமையான பார்வை!

நான் கேட்ட மூவரும் ஒரே வேலையைத் தான் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் பதில்கள்? அவை அவரவர்களுடைய மனப் பாங்கைதுல்லியமாகக்காட்டியது! பார்வையில் முழுமை பணியின் மேன்மையன்றோ?

1

விழுமிய முழுமை

ஆசை பற்றிய காசில் கொற்றம்

மனிதன் சாவா வரம் பெற்றவன் அல்லன். ஆனால் அவன்தான் உலகில் சாவாத பொருள்களைப் படைக்கும் ஆற்றல் பெற்றவன்¹. திருக்குறளின் சிரஞ்சீவித்துவம் குறித்து டாக்டர் வா.செ. குழந்தைசாமி கூறும் இவ்விளக்கம் கம்பனுக்கும் பொருந்தும். காலத்தால் அழியாத ஓர் அமர காவியம் கம்பன் படைத்த இராமாவதாரம். இறவாத காப்பியம் ஒன்றைப் படைக்க வேண்டும் என்று எண்ணித் திட்டமிட்டுக் காப்பியம் சமைத்தானில்லை கம்பன். அவன் காலச் சூழலில் அவனுக்கு எழுந்த ஆசைபற்றி எழுப்பியதே இக்காவிய மானிகை. அதற்குக் காரணமாக அமைந்தது 'காசுஇல் கொற்றத்து இராமன் கதை.'

கம்பனே அவையடக்கமாகக் கூறினாலும், அதில் இரண்டு செய்திகள் தனிக் கவனத்திற்கு உரியன. முதலாவது, இப்படி ஓர் காப்பியம் பாடக் காரணமான உண்மை காசுஇல் கொற்றத்து இராமன் கதையாகும். இராமனுடைய கதை அவனை முற்றிலும் ஈர்த்திருக்கிறது என்பது பெறப்படும். அந்தக் கதையில் முதலில் ஈர்ப்பு ஏற்பட்டு, அதுவே ஈடுபாடாகி, பின் அதில் ஆழங்காற் புடுமளவிற்கு கதையோடு ஒன்றித் தோய்ந்தது. ஆக, இராமன் கதையில் ஈர்ப்பும், ஈடுபாடும் ஏற்பட அதில் உள்ள ஏதோ ஒன்று காரணமாயிருக்க வேண்டும். அது என்னவாயிருக்கும்?

காசுஇல்கொற்றத்து இராமன்கதை என்பதால் இராமனின் குற்றமற்ற வெற்றித் தன்மை, மாசு மறுவற்ற மேன்மை காரணமாகலாமோ? ஏனெனில் பின்னே இக்காவியம் பிறந்த களம் திருவெண்ணெய்நல்லூர் சடையப்ப வள்ளலின் ஆதரவு என்னும்போது, கதை நாயகன் இராமனைப் பற்றி கம்பன் பதிவு செய்வது 'நடையின் நின்றயர் நாயகன்' என்ற தொடர். இத்தொடர் கிட்டத்தட்ட முன்சொன்ன தொடராம் காசுஇல் கொற்றத்தோடு ஒட்டி அமைகிறது. ஒழுக்கநடையில், ஒழுக்க நெறியில் நின்ற உயர்ந்தவன் இராமன் என்பதும், குற்றமற்ற வெற்றி உடைய இராமன் என்பதும் அடிப்படையில் வேறு பாடற்றனவே. இரண்டிற்கும் ஒழுக்கமே அடிநாதமாக அமைவது கண்கூடு. குற்றமற்ற வெற்றி பெறுதல் என்பது ஓர் ஒழுங்குக்கு உட்பட்டு அல்லது ஒழுக்கநெறியை மீறாது வெற்றிகொண்ட இராமன் என்றே பொருள்தரும். நடையில் நின்றதால் உயர்ந்தவன் எனும்போது ஒழுக்கநெறி இன்றி ஒருவன் உயர்வடைய முடியாதென்பது சொல்லாமலே பெறப்படும். ஆக ஒழுக்கத்திற்கும் இராமனுக்கும் உள்ள உறவே கம்பன் அவன் கதையால் ஈர்க்கப்பட்டதற்கான அடிப்படைக் காரணம் என்பது வெள்ளிடை மலையன்றோ?

இரண்டாவது செய்தி, 'ஆசை பற்றி அறையலுற்றது.' தன்னை ஈர்த்த கதையை காப்பியமாக்க வேண்டும் என்ற அவா ஏற்பட்டதால்தான் கம்பன் காப்பியம் சமைத்தான். இங்கே ஆசை என்பது ஏதோ நாம் அலுவலகத்திலிருந்து வருகிற வழியில் சரவண பவனில் சாம்பார் வடை சாப்பிட ஆசை கொள்வது போன்ற ஆசையன்று. வேணவா என்று சொல் கிறோமே அப்படி வேட்கைப் பெருக்கம் (burning desire, ever increasing desire, intense desire) உடைய ஆசை அது. அது எப்படித் தெரியும், என்கிறீர்களா?

முன் இரண்டடியில் சொல்லிவிடுகிறான்.

“ஓசை பெற்று உயர் பாற்கடல் உற்று ஒரு
பூசை முற்றவும் நக்கு புக்கென...”

(3/4)

பாற்கடலை முற்றும் நக்கிக் குடித்துவிட வேண்டும் என்று ஒரு பூனை விரும்பினால், அது வெறும் ஆசை ஆகுமோ? அது பேராசை. பூனை அள்ளிக் குடிக்க முடியுமோ? நக்கித்தான் குடிக்க இயலும். எந்தக் காலத்தில் அது முடியும்? ஆனாலும் பூனை முயற்சிக்கிறது. தன் ஆற்றல் கருதாத ஆசை காரணமாக, குடித்தே தீருவேன் என்ற ஆசைவெறி என்றும் சொல்லலாமோ?

இரண்டு செய்தியையும் சேர்த்துப் பார்க்கிற போது ஒன்று தெளிவாகிறது- இராமன் கதை, ஆற்றல் மீறிய ஆசையைத் தூண்டியது; அடங்காத ஆசை கொள்ள வைத்தது குற்றமற்ற கொற்றமும் நடையில் நின்றுயர்ந்ததும்.

மண் பயனுற...

ஒழுக்கநெறியில் நின்றுயர்ந்ததால் இராமகாவியம் கம்பன் பாடினான் என்பதில் என்ன சிறப்பு காவியத்திற்கு வந்துவிட முடியும்? ஒழுக்கநெறிக்குப் புறம்பான நாயகனையோ, அவன் கதையையோ காவியமாக்கினால் அக்காவியம் வாழ்க்கை நெறியையே எதிர்ப்பதாக அமையும்.² காலத்தை வென்று நிற்காது. படைத்தவன் கண்முன்னேயே வீழ்ந்துவிடும். நல்லொழுக்கத்தை எதிர்த்தோ பழித்தோ எழுதமுடியாதநிலையில், அதனைக் கருதியே தான், காப்பியம் பாடும் கவிஞர் அனைவரும் விரும்புவர். அப்படி இருக்க கம்பன் மட்டும் இராமனின் ஒழுக்கநெறி நின்றுயர்ந்ததை வைத்தே காவியம்பாட ஆசை கொண்டான் என்பதில் சிறப்பு ஒன்றுமில்லை. எந்தக் காப்பியமும் ஒழுக்கத்தின் விழுப்பத்தைத் தான் பாடுமே தவிர, தீ ஒழுக்கத்தைப் போற்றாது. நல்லொழுக்கத்தின் உயர்வைக் காட்ட, அதனைத்

தெளிவாக்க, தீயொழுக்கத்தின் சிறுமையைச் சொல்லிக் காட்டலாம்.

ஒரு காவியம் என்ன சொல்கிறதென்பதும், எப்படிச் சொல்கிறதென்பதைப் போலவே முக்கியமானது. எப்படிச் சொல்கிறதென்பதே காப்பியத்தின் வெற்றிக்குக் காரணமாகி விடாது.³ என்ன சொல்கிறதென்பதும் வெற்றிக்கு துணை நிற்கும். இந்த அளவுகோலை வைக்கும்போது கம்பனின் காப்பிய சிரஞ்சீவித்துவத்திற்கு மாசற்ற வெற்றியும் ஒழுக்க நெறியும் மட்டுமன்று காரணம்; அவற்றை இராமன் கையாண்ட விதமே, இராமன் கதையில் அவை எவ்வாறு துலங்கின என்பதே கம்பன் காப்பிய நிலைப்பாட்டிற்குக் காரணமாகும்.

பாரதியார் இதற்கு அடிஎடுத்துக் கொடுப்பார்.

"கூட்டி மானுடச் சாதியை ஒன்றெனக்

கொண்டு வையம் முழுவதும் பயனுறப்
பாட்டிலே அறம் காட்டெனும் ஓர் தெய்வம்."⁴

"என்றன் பாட்டுத் திறத்தாலே

இவ்வையத்தைப் பாலித்திட வேணும்."⁵

என்று பாரதியார் பாடுவது காவியங்கள் உலக நன்மைக்கு உதவ வேண்டுமென்ற கருத்தை வலியுறுத்தும். மண்பயனுறும்படி, எப்படிப் பயனுற? மானுடச் சாதியை ஒன்றெனக் கூட்டிப் பயனுற - பாட்டுத் திறம் இருக்கவேண்டும்.

கம்பன் அப்படி மண் பயனுறும்படி இராமனின் ஒழுக்க நெறி உதவியதனால்தான், இராமன் கதையைக் காவியம் புனைந்தான் என்று பார்ப்பது பொருந்தி வருமோ?

மண் பயனுறுதலில் கவிஞனின் பங்கு என்ன? உலகம் பயனடையும் படி கவிஞன் காவியம் செய்யவேண்டும். இதற்கு வள்ளுவப் பேராசான் இரண்டு விதிகள் காட்டுவார்:⁶

1. முதலில் கவிஞன் தான் இன்புற வேண்டும்.
2. அடுத்து தான் இன்புற்றதை உலகு இன்புறச் செய்ய வேண்டும்.

இப்படி விதிப்பதில் படைப்பாளி முதலில் நுகர்வோனாக இருக்கவேண்டும்; பிறகு பிறரை நுகரச் செய்பவனாக இருக்கவும் வேண்டும். ஒரு சமையற்காரர் முதலில் சுவையாகச் சாப்பிடும் வேட்கையும், அதற்காகச் சுவைகளை நாடும் திறனும் உடையவராக வேண்டும். அத்தோடு, சுவையாகச் சமைக்கும் திறனும், அப்படிச் சுவையாகச் சமைத்தவற்றைப் பிறர் உண்ணும்படி செய்யும் திறனும் வேண்டும். கவிஞனும் அப்படித்தான் இருக்கவேண்டும். முதலில் தாம் விரும்பிப் போற்ற வேண்டும்; பிறகு, பிறர் விரும்பிப் போற்றுமாறு செய்தலும் வேண்டும்.

இக்குறளுக்குக் கம்பனின் காப்பியம் முற்றிலும் சான்றாகிறது. சிறிது கம்பனை ஒதுக்கிவிட்டு வேறு கலையை பார்த்தால் என்ன? இந்த அளவையைப் பொருத்தி இசைக்கலையையோ, நாதசுர கலையையோ பார்க்கும்போது ஏன் ஒரே ஒரு எம்.எஸ். தான் இருந்தார், ஒரே ஒரு தோடி ராஜரத்தினம் பிள்ளை தான் இருந்தார் என்று புலப்படும். பாடுகிற எல்லாரும் எம்.எஸ். ஆவதில்லையே; வாசிக்கிற எல்லாரும் ராஜரத்தினம் பிள்ளை ஆவதில்லையே. ஏன்?

அவர்களுடைய தனி ஈடுபாடே காரணம். தன்னை மறந்து அவர்கள் அந்தக் கலையிலேயே தலைப்பட்டு, தானே அதுவாக ஆகிவிடும் ரஸவாதம்தான் காரணம். அதனால் அவர்கள் உலகப் புகழ் பெற்றார்கள்; நாம் அவர்கள்

கலையை வெகுவாக விரும்பி ரசித்துப் பருகினோம். கலை என்பதே கலைஞனுடைய அனுபவத்தின் வெளிப்பாடுதான். மொழிமாற்ற ரஸவாத வித்தைதான்.

ஒன்றியிருந்து...

தாம் அனுபவித்த எந்த ஒன்றையும் பூரணமான ஈடு பாட்டோடும் ஒருவிதமான ஆழ்ந்த லயிப்போடும் பின்னிப் பிணைந்த சத்தியமான வேட்கை கொண்டு 'தாமே அதுவாய்' எனும் படிக்கு மூழ்கி முத்தெடுக்கின்றவர்கள் தாம் உன்னதமான கலைஞர்கள். கம்பனும் இந்தக் கலை கைவரப் பெற்ற கவிச்சக்கரவர்த்தியாவான். கலைஞர்களுக்கு இத்தகைய ஒன்றிப் போகும் உணர்ச்சி மிகுந்திருக்கும்.⁸ அதிலும் கவிஞர்கட்கு சற்று தூக்கலாகவே இருக்கும். ஒன்றிய உள்ளத்தோடு படைக்கும்போது தான், படைக்கப்பட்ட காப்பியத்திலாகட்டும் கலையிலாகட்டும் அவர்களுடைய அனுபவ உணர்ச்சிகளைக் காண முடிகிறது. ரசிக்க முடிகிறது.

இந்த ஒன்றிய உணர்ச்சிப் படைப்புதான் கம்பனின் இராமாவதாரம் என்பதற்கு சான்றுகூறும் குலசேகர ஆழ்வார் வாழ்வில் நிகழ்ந்த ஒரு நிகழ்ச்சி. இராமாயணக் கதை கேட்டுக் கொண்டிருந்தவர், சீதையைத் தூக்கிச் சென்றவன் இராவணன் என்று சடாயு சொல்லக் கேட்டதும் தன் சேனாதிபதியை அழைத்து, படைகளை திரட்டி அணிவகுத்து இலங்கைக்குப் புறப்படத் தயாராகு என்றாராம். அந்த உணர்ச்சி வெள்ள அனுபவ மேலீட்டில் நின்றிருந்த அவரை வேறெதுவும் சொல்லி தன் நிலைக்குக் கொண்டுவர முடியாதென்பதால், சேனாதிபதியின்குறிப்பைப்புரிந்துகொண்டகதை சொன்னவர் திடீரென இராவண சம்ஹாரம் ஆனதென்றும் சீதை பத்திரமாக அயோத்தி திரும்பினாள் என்றும் கூறியதும் 'குலசேகரரே

படைகளை திரும்பப் பெறுக' என்று ஆணையிட்டு, தன் நிலைக்கு வந்தாராம்.

ஒன்றிய உணர்ச்சி தான் படைப்பின் உன்னதத்திற்கு உதவுகிறது என்பதில் ஐயமில்லை. இந்த ஒன்றிய உணர்ச்சி உருவாக, உள்ளப் பள்ளத்தே முகிழ்த்து மொட்டுவிட்டு அரும்பி, காயாகிக் கனிந்து, மலர்ந்து பரிமளிக்க, ஆசைபற்றி அறைவதுவே அர்க்யம் விடுவதாகும். ஆசையின் காரணமாக அறைதல் என்பதைவிட ஆசையினால் பற்றிக் கொண்டு அறைவது கருத்துக்கு இனிமையாயிருக்கிறது. எந்த ஆசை பற்றி கம்பன் அறையலுற்றான்? இராமன் கதை மீதெழுந்த ஆசை; எந்த இராமன் கதை? கொற்றத்து இராமன்; எக் கொற்றத்து இராமன்? காசுஇல் கொற்றத்து இராமன் கதை மீது எழுந்த ஆசை. குற்றமற்ற மாசற்ற வெற்றியுடை இராமன் கதை மீதெழுந்த ஆசை. எதனை ஆசைப்பட்டான் கம்பன் என்பதற்கு விடை கண்டோம். எதற்காக அதனை ஆசைப்பட்டான்? இதற்கு விடை கண்டால் இந்த சுந்தரக் காண்ட ஆய்வு ஒரு நிறைவுக்கு வரும்.

முச்சாரச் செம்மை

இராமாயணத்தின் பகுதியான சுந்தரகாண்டம் முழுக் காவியத்தைவிட விஞ்சிய செம்மை உடையதாய் நிற்கக் காரணத்தை ஆயப் புகுந்தோம். செம்மை என்பது தேவையற்றதை நீக்கப் பொலியும் சாரம் என்று கண்டோம். அப்படியான சாரச் செம்மை சுந்தர காண்டத்தில்

1. தெளிவுற மொழியப்பெற்ற தவத்தில் செம்மையாய்
2. உட்பொதிந்து விளங்கும் சிந்தையில் செம்மையாய்
3. பதியச் சொல்லப்பெற்ற ஆற்றலில் செம்மையாய்

இலங்குவதைக் கண்டோம். தவம், சிந்தை, ஆற்றல் என்ற மூன்றிலும் துலங்கும் செம்மை முறையே,

1. சீதையின் தவம் பற்றிய அனுமன் கூற்றாயும்
2. இராமனின் கற்புடைச் சிந்தை பற்றிய சீதையின் கூற்றாயும்
3. தன் ஆற்றலோடு இராமனின் ஆற்றல் பற்றிய சீதையின் கூற்றாயும்

விரிவாய்க் கண்டோம். இவற்றிலிருந்து,

1. 'நங்கையர் மனத் தவம் நவிலற் பாலதோ?'
2. 'இப்பிறவிக்கு இருமாதரைச் சிந்தையாலும் தொடேன்'
3. 'தூயவன் வில்லின் ஆற்றற்கு மாசென்று வீசினேன்'

என்ற மூன்று 'மகா வாக்கியங்களை'யும், அவை விளக்கம் நல்கும்

1. கற்பெனும் மனத்தவம்
2. ஆணுக்கும் கற்பு ஒழுக்கம்
3. அடக்கமுடைய ஆற்றல்

பற்றியும் மனத்துட் கொண்டோம். இவையே சுந்தர காண்டச் செம்மைகள் என அறிந்தோம். நாம் இதுவரை கண்டதெல்லாம் குருடர்கள், யானையைக் கண்டதுபோல் கண்டனவே. துதிக்கையையும், வாலையும், பருத்த உடலையும் தனித்தனியே தடவிப் பார்த்து அதுதான் யானை என்றும் மெச்சிக் கொண்டோம். ஒட்டுமொத்தமாக ஒரு யானையைப் பார்த்தோமோ?

பஞ்சாரா ஹில்ஸ் கோவில் கட்டும் சிற்பி சொன்னாரே
 I am building a temple என்று, அப்படி ஒட்டுமொத்தக் கோயிலைப் பற்றி எண்ணினோமா என்றால், இல்லையே என்றுதான் பதில்வரும். இப்போது மொத்தக் கோயிலையும் ஒரு முழுப் பார்வையில் பார்த்து விடுவோம். இராஜகோபுரம் தொடங்கி, பிராகாரம், மகா மண்டபம், அர்த்த மண்டபம், கருவறை, கொடிமரம் ஈறாக முழுப் பார்வை பார்த்தால், சுந்தர ஆலயம் தொழுத பலன் கிட்டுமே.

கவடு மூன்று மூலம் ஒன்று

சீதையை தேடிச் சென்ற வானர வீரர்கள் நருமதை ஆற்றைக் கடக்கையில் அன்னம் ஆடும் இடங்கள் அமர மகளிர் ஆடும் இடங்களையும் இன்னும் பலவற்றையும் பார்த்து சுற்றிப் பார்த்தனர். சீதையைக் காணவில்லை. இதைக் கம்பன் புதுமையாக நயம்படப் புலப்படுத்துவான்.

“பெறல் அருந் தெரிவையை நாடும் பெற்றியார்
 அறல் நறுங்கூந்தலும், அளக வண்டுக்கும்
 நிறைநறுந் தாமரைமுகமும், நித்தில
 முறுவலும் காண்பரால், முழுதும் காண்கிலார்” (710/9)

(தெரிவை-பெண்; பெற்றி-தன்மை; அறல்-நறுமணல்;
 நித்திலம்-முத்துக்கள்; முறுவல் - இங்கே, பற்கள்)

முகமும், பற்களும், கூந்தலும் ஒரு பெண்ணின் அங்கங்களைக் காட்டுமேயன்றி, அவளை முழுதும் காட்டுமோ? அப்படியே, சீதையின் மனத்தவம், இராமனின் கற்பொழுக்கம், சீதையின் அடக்கமுடைய ஆற்றல் என்று தனித்தனியே விரிவாய்க் கண்டாலும், சுந்தரகாண்டச் செம்மையை முழுமையாய்க் காணவேண்டும்.

இவ்வளவு விரிவாய்க் கண்ட இவற்றை வைத்தே முழுமையையும் காண முயலலாம். எப்படி? இந்த மூன்றும் தனித் தனிச் செம்மைகள் என்றாலும் இவற்றுக்கிடையே கதைத் தொடர்பு தவிர்ந்து, ஏனைய தொடர்பழகு ஏதேனும் உண்டோ எனப் பார்த்தால் உதவியாய் இருக்கலாம். இந்த மூன்றுமே காவிய நாயகன், நாயகி என்ற இரு தலைமைப் பாத்திரங்கள் வெளிப்படுத்துவனவே. அவை எதை மிகுதியும் தொட்டுக் காட்டி வெளிப்படுத்துகின்றன? முதலிரண்டும் ஒழுக்கத்தை ஒட்டியன என்பதில் ஐயமில்லை. சீதையின் கற்பொழுக்கமும், இராமனின் மனஒழுக்கமும் இவற்றில் பேசப்படுகின்றன.

மூன்றாவதாகியதோசீதையின் ஆற்றலையும் அடக்கத்தையும் பேசினாலும், ஆற்றலுக்கு சீதையின் கற்பொழுக்கமே முழுக்க முழுக்கக் காரணம் என்று காட்டும். ஆக மூன்று 'மகா வாக்கியங்களு'க்கும் ஒழுக்கம் ஒரு பொதுப் பண்பாக விளங்குவதைக் காணலாம். மனத்தவமோ, சிந்தையாலும் தொடாமையோ, ஆற்றலோ எல்லாம் ஒழுக்கத்தினை அடிநாதமாகக் கொண்டன என்பது தெள்ளிதின் விளங்குகிறது.

காவிய நோக்கமாகிய இராவண வதம் என்று எடுத்துக் கொண்டாலும் இராவணன் ஒழுக்கந் தவறியமையே அவன் வதத்திற்கு மூலமாய் அமைகிறது. காவியப் பாவிசமாகிய அறம் வெல்லும் பாவந் தோற்கும்' என்பதுவும், ஒழுக்கக் குறைபாடாகிய பிறன்மனை நயந்து பாவஞ் செய்ததாலே, பாவந்தோற்று அறம் வெல்கிறது என விரிவதால் ஒழுக்கமே பின்புலமாகிறது. மூன்றிற்கும் பொதுக் காரணியாய் விளங்கும் ஒழுக்கமே ஒரு செம்மை நெறிதான். ஒழுக்கமின்றி உயர்வேது? உய்வேது? ஒழுக்கந்தான் விழுப்பமாகிய நன்மை பயக்கும்.

கம்பன் தரும் செய்தி

சுந்தர காண்டச் செம்மை மொழிகளாய் நாம் கண்ட மூன்று நிலைகளும் ஒழுக்கத்தோடு ஒட்டிய தொடர்புடையன என்று மேலோட்டமான முதற் பார்வை புலப்படுத்தியது. சீதை, இராமன் ஆகியோர் வாழ்வை ஒட்டியன இந்த மூன்று செம்மை நலங்களும் என்பதனை, பார்வையை மாற்றி புதிய பார்வையை அவற்றில் பதித்துப் பார்ப்போமா? தனி மனிதர் வாழ்வில் நிகழ்ந்தவற்றை மனித குலத்திற்கே நிகழ்ந்ததாக பார்வையை மாற்றிப் பார்க்கலாமா? 'அப்படியானால் கீழ்க்கண்டபடி அம்மூன்றும் அமையும்.

- 1) மனத் தவம்
- 2) ஆண்களின் கற்பொழுக்கம்
- 3) பெண்களின் அடக்கமுடைய ஆற்றல்.

இப்படிப் பார்த்தால் இம்மூன்றின் மூலமாக கம்பன் மனிதகுலத்திற்குத் தரும் செய்தி என்ன என்று தெரியவரும், இல்லையா?

இம் மூன்றினுள்ளும் இழையோடும் ஒழுக்கம் அடிப்படையாய் அமைந்த செய்தியாய் இருக்கும். மனத் தவம் என்பதே மனஒழுக்கம் தான்; ஆண்களின் கற்பொழுக்கம் ஒழுக்கத்தின் விரிவு நிலை; பெண்களின் ஆற்றல் அடங்கியிருப்பது ஒழுக்கம் எனும் அடித்தளத்தின் மேல் எழும்பும் கொத்தளம்; இப்படி எல்லாவற்றிற்கும் மூலமான 'ஒழுக்கம் ஒம்புக' என்பதுவே சுந்தர காண்டச் செய்தியாய் (message), கம்பன் நமக்குப் பார்வைப் புதுமையால் தருகிறான்.

கம்பன் தரும் செய்தி 'ஒழுக்கம் ஒம்பு' என்பதைப் பார்க்குமுன், கம்பன் அச்செய்தியை எங்கிருந்து எடுத்து விரிவுரையாக சுந்தர காண்டத்தில் அமைத்தானோ அதை ஒரு

பொதியுறைப் (Capsule) பார்வை அவசியம் பார்க்கவேண்டும். அது எது? வள்ளுவத்தைத் தவிர வேறெதுவாய் இருக்க முடியும்? உலகத்திற்கே 'பொதுமறை' என நாடு, இனம், மொழி, அரசு என்றெதையும் சுட்டாது அமைத்த பேரறிவாளர் வள்ளுவர். அந்தப் பேரறிவுப் பெட்டகத்திலிருந்து முகந்தெடுத்து அதற்கு விரிவுரை செய்தவன் தான் கம்பன். வள்ளுவர் கொடுத்த நெல்லை வைத்துக்கொண்டு, அதை அரிசியாய்ப் பக்குவப்படுத்தி, அதனை விதவிதமான உண்டியாய் சுவை பிலிற்றும்படி சமைத்துத் தந்த பெரும் கலைஞன் கம்பன்.

ஒழுக்கம் உயிரினும்...

வள்ளுவர் ஒழுக்கமுடைமை என்றே ஓர் அதிகாரம் வகுத்தார். ஆனால் அந்த மாபெரும் புரட்சிச் சிந்தனையாளர் அந்த அதிகாரத்தில் ஒழுக்கம் என்றால் என்ன என்று ஒரு வரையறை/விளக்கம் (definition) தந்தாரில்லை! எது ஒழுக்கம் என்று ஒழுக்கப் பட்டியலிடவில்லை. வள்ளுவர் தராவிட்டாலும் உரை எழுதிய பரிமேலழகர், மணக்குடவர் பரிதியார் போன்றோர் விளக்கம் தந்தனர். பழைய உரைகளில் பரிதியார் தருவது இன்றைக்கும் பொருந்திவரும்.

"ஒழுக்கமுடையாவது தான் பிடித்த நன்னெறியை மறவாமல் மரணாந்த மட்டும் கொண்டொழுகுதல் என்றவாறு" இன்றைநாள் உரைகாரர்களில் தமிழண்ணல் எளிமையாகப் புரிய வைக்கிறார்.

"ஒரு சீராய்த் தொடர்ந்து நல்வழியில் நடப்பதுதான் ஒழுக்கம். ஒரே சீராக நடப்பன யாவும் ஒழுகுதலேயாம். சாலைவிதியில் இடப்புறமே போவதுகூட ஓர் ஒழுக்கமே. இடையறாது நன்னெறியில் ஒழுகுதல்."

வள்ளுவர் ஒழுக்கத்தைப் பற்றி பேசும்போது ஒன்றை நேரிடையாகச் சொல்லாது விட்டார். மற்றொன்றை மறை முகமாய்ச் சொல்லாது விட்டார். மறைமுகமாகக்கூட சொல்லாமல் விட்டது ஒழுக்கக் குறைவிற்கு பரிகாரமோ, பிராயச்சித்தமோ, கமுவாயோ சொல்லாதது. விலக்கே இல்லாமல் பின்பற்ற வேண்டும்; பின்பற்றாது வரும் கேட்டிற்கு கமுவாயே கிடையாது; மன்னிப்பே இல்லாத செயல் என்று உணர வைக்கிறார். 'நான் இன்று ஒழுக்கந் தவறிவிட்டேன், இதற்குப் பிராயச்சித்தமாக இதைச் செய்யலாமா' என்ற கேள்விக்கே இடமில்லை.

நேரிடையாகச் சொல்லாமலேயே விட்டது ஒருவன், ஒன்று ஒழுக்கமுடையவனாக இருக்கவேண்டும்; அல்லது ஒழுக்கம் இல்லாதவனாக இருக்கவேண்டும். இந்த இரண்டுக்கும் இடைப்பட்ட நிலையே கிடையாது. 'நான் 90 சதவிகிதம் கற்பொழுக்கத்தோடு உள்ளேன். ஒரு பத்து சதவிகிதம் ஒரே ஒரு தடவை தான்....' என்று சொல்ல முடியுமா, என்ன? அதனால் வள்ளுவர் மறைமுகமாகச் சொன்னார். பார்ப்பனர் தமக்கே உரியதெனப்படும் வேதம் ஒதுதலை (ஒத்து) மறந்தாராயினும் பின்னர் ஒதிக் கொள்ளலாம். ஆனால் ஒழுக்கங் கெட்டாராயின் பிறப்பும் கெட்டுப்போகும்; திரும்பப்பெறமுடியாது.

“மறப்பினும் ஒத்துக்கொளல் ஆகும் பார்ப்பான்

பிறப்பு ஒழுக்கம் குன்றக்கெடும்”

(134)

ஜி.யு. போப் இதனை Birthright is gone என்று நமக்குப் புரிகிறாற் போல் சொல்வார். Though he forget, the Brahmin may regain his vediclore; Failing in 'decorum due', birthright is gone for evermore என்பார்.

எல்லோரும் மிக அறிந்த குறள். அதுதான் ஒழுக்க முடைமை அதிகாரத்தின் முதற் குறள்:

ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலான் ஒழுக்கம்
உயிரினும் ஒம்பப் படும்.

(131)

விழுப்பம் என்றால் சிறப்பு, சீர்மை, நன்மை. நிலைத்த நன்மதிப்பு என்றெல்லாம் சொல்லலாம். இவை எல்லா வற்றையும் ஒழுக்கம் தருவதனாலே, ஒழுக்கத்தை உயிரைவிட மேம்பட்டதாகக் காக்கவேண்டும்; பேணவேண்டும். 'உயிரினும்' என்று போட்ட வள்ளுவர் மிகப் பெரிய தீர்க்கதரிசி. போனால் திரும்பப் பெற முடியாதன இரண்டுதான் இவ்வுலகில். ஒன்று உயிர்; மற்றொன்று ஒழுக்கம். உயிரைப் போல ஒழுக்கத்தை ஒம்பு என்ற வள்ளுவர் சொன்னாரில்லை; 'உயிரினும்' என்று ஒரு சிறப்பு உம்மை போட்டுச் சொன்னார். அவர் சிந்தித்திருக்கலாம் - உயிர்கூட என்றாவது ஒருநாள் விஞ்ஞான முன்னேற்றத்தால் திருப்பப் பெற்றுவிடக்கூடிய நிலை ஏற்படலாம்; இப்போதே cloning வரை, robot வரை வந்துவிட்டோம். ஆனால், ஒழுக்கம் ஒன்றுதான் போனால் போனது.

கம்பன் காலத்திலேயே உயிர்தரும் மூலிகை இருந்ததைப் பற்றிய அறிவு இருந்ததனால்தானே அனுமன் இருமுறை கொண்டு வந்து இலக்குவன், வானரங்கள் எல்லோரையும் உயிர்ப்பித்ததாகப் பதிவு செய்கிறான். ஆனால் இந்த உலகத்திலேயே இழந்தால் திரும்பப்பெற முடியாதது ஒன்றே ஒன்றுதான். அது ஒழுக்கமாகத்தான் இருக்கும். ஒழுக்கத்தை எந்த அளவுகோல் கொண்டும் அளந்தறிந்து சொல்வதில்லையே. ஒழுக்கமா? ஒழுக்கமின்மையா? இரண்டில் ஒன்றுதான்.

உயிரை இழந்தால் இழந்தவன் வருந்த வேண்டிய நிலை வராது. அவன்தான் உயிரோடில்லையே! பிறர்தான் வருந்துவார்கள். ஆனால் ஒழுக்கத்தை இழந்தால் இழந்தவன் வருந்தியே ஆகவேண்டும்; பிறர் அன்று!

அதனால் ஒழுக்கத்தின் எய்துவர் மேன்மை; அப்படிப்பட்ட ஒழுக்கத்தைக் காக்கவேண்டும்; பரிந்தோம்பிக் காக்கவேண்டும்; பேணிக் காக்கவேண்டும்; அதுவும் பரிந்து, பேணிக் காக்கவேண்டும். அது தொடர் முயற்சி.

இப்போது அடிப்படையில் இரண்டு ஐயம் எழலாம். ஐயம் ஏற்படுவது பிழையன்று. ஐயம் எழுந்தால்தான் தெளிவு பிறக்கும். எதையும் அப்படியே ஏற்காது கேட்டுத் தெளிந்து தெரிந்து கொள்வதுதான் முறை.

ஐயம் 1: கம்பனுடைய காப்பியத்தை அதிலும் குறிப்பாக சுந்தர காண்டத்தை ஆய்வு செய்யும்போது இவ்வளவு விரிவாக, இடையே, வள்ளுவத்தைப் படிக்க வேண்டுமா?

ஆம் என்பதும், அவசியம் என்பதும் தான் இந்த முதல் ஐய வினாவிற்கான விடை. ஏனெனில் இராவணன் செய்த பெரும் பிழை ஒழுக்கந் தவறியது. அதன் பின்விளைவு சுந்தர காண்டத்தில்தான் விரிவாக அலசப்படுகிறது. இந்த விளைவிலிருந்து, நாம் இதுவரை பார்த்த மூன்று 'மகா வாக்கியங்கள்' கம்பனின் செய்தியாக நமக்குக் கிடைத்தன. ஆகவே, இராவணன் தவறிய ஒழுக்கத்தை கம்பன் எப்படி நமக்கு இப்படியான செய்தியாக மாற்றித் தருகிறான் என்பதை விளங்கிக் கொள்ள வள்ளுவம் விதிக்கும் அடிப்படை விளக்கம் தேவைப்படுகிறது.

ஒழுக்கம் ஒம்பு

ஐயம் 2: சுந்தர காண்டம் என்றாலே சீதைதானே முதலில் நினைவிற்கு வரும். 'சிறையிருந்தாள் ஏற்றம்' என்ற சிறப்புப் பெயர் அவளையொட்டியே இராமாயணத்திற்கு ஏற்பட்டது. நாம் பார்த்த

மூன்று செம்மைகளும் அவள் சம்பந்தப்பட்டன. அவள் ஒழுக்கத்தை ஒம்பினாளே. அப்படி ஒழுக்கத்தைக் கடைப்பிடித்தவள் துயரம்தானே பட்டாள்? துன்பந்தானே அனுபவித்தாள்? சுந்தர காண்டம் வரை பத்து மாதங்கள் - ஆரண்ய காண்டம், கிஷ்கிந்தா காண்டப் பகுதிகள் நிகழ்ந்த காலம்வரை - அவள்கண்டதெல்லாம்கஷ்டங்கள் தானே! சுந்தரகாண்டக் காலத்திலும், பின்னர் ஒரு மாத காலமும் அவள் அனுபவித்ததெல்லாம் துன்பந்தானே. ஒழுக்கத்தை ஒம்பிய அவள், துயரம் அனுபவித்திருக்க அதையே கம்பனின் செய்தியாக நாம் கொள்வதும் சரியா? ஒரு செய்தியை, ஒரு படிப்பினை நாம் கொள்ளும்போது அது நமக்கு இன்பத் தரக் கூடியதாகவன்றோ இருக்க வேண்டும். எனவே சுந்தர காண்டம் மூலம் கம்பன் தரும் செய்தி ஒழுக்கம் ஒம்பு என்பது ஐயந்திரிபின்றிப் பொருந்துமா?

பொருந்தும்; அதுதான் கம்பன் தரும் செய்திகளில் எல்லாம் முதன்மையானது என்பதுவே இரண்டாவது ஐய வினாவிற்கான விடை.

இந்த வினா எழும்பக் காரணமே இராவணன் வீழ்ச்சி யிலிருந்து நாம் பெறும் படிப்பினைதான் ஒழுக்கம் ஒம்பு என்பது. இராவணன் ஒழுக்கத்தை ஒம்பாததால் உயிரையே இழந்தான். ஒழுக்கம் உயிரினும் மேலானது என்று உணரத் தவறியவன் வாழ்க்கையிலிருந்து நாம் பெறுவதுதான் ஒழுக்கம் ஒம்பு. அவன் ஒம்பாமல் கெட்டான். எனவே ஒம்பு. ஆனால் சீதையோ ஒழுக்கத்தின் மொத்த வடிவம். அவள் ஒழுக்கத்தை ஒம்பியதால் தானே அவ்வளவு துயரமும் ஏற்பட்டது. துயரம்

அனுபவிக்கக் காரணமான ஒன்றையே எடுத்து அதுதான் அவள் மூலம் பெறும் செய்தி என்பது சரியாகுமா என்ற ஐயமே இவ்வினாவை எழுப்பியுள்ளது.

ஐயம் இரண்டாக வினா வடிவில் ஏற்பட்டது. எனினும், நாம் நம் தேடலை இணைத்தொன்றாகவே பார்ப்போம்.

இராவணன் ஒழுக்கந் தவறினான்; உயிர் இழந்தான். எதைக் கடைப்பிடிக்கத் தவறியதால், மகோன்னதமான அவன் வீழ்ந்தானோ, அதுதான் நமக்கு அவன் வாழ்விலிருந்து கிடைக்கும் செய்தி என்ற வாதம் சரி; அதுவரை நாம் ஏற்கலாம். இராவணன் ஒழுக்கந்தவறியதால் தானே சீதை சிறைப் பட்டாள்; கணவனைப் பிரிந்தாள்; துயரப்பட்டாள்.

இராவணன் ஒழுக்கந் தவறாது இருந்திருந்தால், சீதைக்கு இத்தகைய துயரங்கள் ஏதும் ஏற்பட்டிருக்காது, இல்லையா? ஆக, சீதை துயரத்திற்கும் இராவணன் ஒழுக்கமின்மைக்கும் தொடர்புள்ளது. இராவணன் ஒழுக்கமின்மையால் நாம் பெறுவதும் 'ஒழுக்கம் ஒம்புக, ஒம்பாவிடில் உயிர் போகும்' என்ற செய்தி எனில், அந்த ஒழுக்கமின்மையோடு தொடர்புடைய சீதை துயரத்திலிருந்தும் நாம் பெறும் செய்தியும் அதுவாகத்தானே, அதாவது இரண்டும் ஒன்றாகத் தானே இருக்க முடியும்.

சீதை ஒழுக்கத்தை ஒம்பினாள் என்பது ஓர் உண்மை (fact); அதனால் அவள் துயரப்படவில்லை. இராவணன் ஒம்பாததால் தான் அவனுக்குத் துயரமேற்பட்டது. இராவணன் ஒம்பாதபோது, சீதை ஒம்பினாள். அதனாலேயே இருவரும் துயரப்பட்டார்கள்! இருவரும் ஒம்பியிருந்தால் பிரச்சனையே இல்லை; அல்லது இருவரும் ஒம்பாமல் இருந்திருந்தாலும் பிரச்சனையே இல்லை. ஒருவர் ஒம்பி, அந்த நிகழ்வுக்குத் தொடர்புடைய மற்றொருவர் ஒம்பாதபோது

இருவருமே துயரப்படத்தான் செய்வர். அப்படியானால் இரண்டிலிருந்தும் நாம் பெறும் செய்தி ஒன்றுதான். ஆனால் எப்படிச் சொல்லலாம் - இராவணன் ஒம்பாததால் அவனுக்கு உயிர் இழப்பு ஏற்பட்டது; சீதை ஒம்பியதால் அவளுக்கு உயிர்இழப்பு ஏற்படவில்லை. ஒம்பாமல் உயிர் இழந்ததால் அவன் வாழ்வு தரும் செய்தி 'ஒழுக்கம் ஒம்பு', ஒம்பி உயிர் இழக்காமலிருந்ததால் அவன் வாழ்வு தரும் செய்தியும் 'ஒழுக்கம் ஒம்பு.'

இராவணன் போர்க்களத்தில் மாண்டு கிடக்கிறான். மண்டோதரி புலம்புகிறாள்:

காந்தையருக்கு அணி அனைய சானகியார்
பேர் அழகும், அவர்தம் கற்பும்,
ஏந்து புயத்து இராவணனார் காதலும், அச்
சூர்ப்பணகை இழந்த மூக்கும்,

வேந்தர்பிரான், தயரதனார் பணியதனால்
வெங்காளில் விரதம் பூண்டு

போந்ததுவும், கடைமுறையே புரந்தரனார்

பெருந் தவமாய்ப் போயிற்று, அம்மா! (1539/239)

இராமாவதாரக் காப்பியக் கதை முழுவதுமே ஒரே பாடலில் திரட்டித் தரப்படுகிறது. அவை,

1. தயரதன் இட்ட கட்டளை
2. இராமன் மேற்கொண்ட வனவாசம்
3. சூர்ப்பணகை மூக்கிழந்தது
4. இராவணன் கொண்ட காதல்
5. சீதையின் பேரழகும், கற்பும்

'பூழிவெங்கானம் நண்ணிப் புண்ணியத் துறைகள் ஆடி ஏழிரண்டாண்டில் வா' என்ற தயரதன் 'ஏவிய' கட்டளையிலிருந்து, 'மயிலுடைச் சாயலாளை வஞ்சியா முன்னம், இதயமாம் சிறையில் வைத்த' இராவணன் காதல் வரை நிகழ்ந்தவை எல்லாம் நாம் அறிந்த நிகழ்ச்சிகளே. அதில் எப்படி முதலில் சுட்டப் பெறும் சீதையின் 'பேரழகும், கற்பும்' நிகழ்ச்சியாகப் பொருந்த முடியும்?

சீதையின் பேரழகும், கற்பும் நிகழ்ச்சிகள் அல்லதாம்; ஆனால், அவை தாம் மற்ற நிகழ்ச்சிகள் அனைத்திற்கும் மூல காரணமானவை; அவற்றைச் செயல்படத் தூண்டியவை.

சீதையின் பேரழகே இராவணனைப் பித்தனாக்கி ஒழுக்கத் தவறிபிழைபடச் செய்தது; அவள் கற்பே அவனை அழித்தது.

அப்பேரழகு இல்லாமல் சீதை கற்புடையவளாய் மட்டும் இருந்திருந்தால் இராவணன் காதல் கொண்டிருக்கவே மாட்டான்; அழிந்திருக்கவும் மாட்டான்.

அந்தக் கற்புஒழுக்கம் இல்லாமல் இருந்தால், அப்பேரழகு அவனுக்கு எளிதாகப் பயன்பட்டிருக்கக் கூடும்; இராவணன் அழிந்திருக்கமாட்டான்.

ஆகமென்மையும், திண்மையுமான இருவேறு பண்புகள், முரண்பட்ட இரண்டு நலங்கள் பரஸ்பரம் ஒன்றையொன்று சார்ந்து கிடக்கின்ற தன்மையினால் பெரும் விளைவை ஏற்படுத்திவிட்டன.

சீதை ஒழுக்கம் ஒம்பியிருக்க, இராவணன் ஒழுக்கம் ஒம்பாது ஒழிந்துபோனான் என்பதே உண்மை. எனவே இராவணன் நடப்பு எதிர்மறையாகத் தரும் செய்தியினை, சீதை நடப்பு நேர்படவே தருகிறது.

இராமாயணத்தால் பதினைந்து ஆண்டுக்காலம் ஈர்க்கப் பட்டுத் தன்னை இழந்த ஓர் ஆங்கில அறிஞர் எழுதினார்: "இராமாயணம் என்பது என்னைப் பொறுத்தவரை மானுட அனுபவங்கள்."9

நம் ஊர் ஆங்கில அறிஞர் மேதகு சீனிவாச சாஸ்திரியார் எழுதினார்: "இராமாயணத்தை மனிதர்களிடையே வாழ்ந்த ஒரு மனிதனின் கதை என்றே நாம் படிக்கவேண்டும்; அப்பாடா, அதில் எத்தனை ஞானச்செல்வங்கள் பொக்கிஷமாக உள்ளன."10

சீதை என்ற மானுடப் பெண்ணின் வாழ்வு தரும் செய்திதான் 'ஒழுக்கம் ஒம்பு':

நிழல் தரும் என மரங்களை ஒம்புகிறோம்.

பலன் தரும் எனப் பயிர்களை ஒம்புகிறோம்.

விழுப்பம் தரும் என ஒழுக்கம் ஒம்புவோமாக!

களிக்கின்றார் அலால்....

சுந்தர காண்டத்தில் ஒழுக்கம் ஒம்புதல் எப்படி வெளிப்படுகிறது? சுந்தரகாண்டத்தில் மிக முக்கியமான, பெரும் பாலும் காண்டம் முழுவதும் வரும் பாத்திரங்கள் மூன்றுதான். அனாமன், சீதை, இராவணன் ஆவர். இறுதியில் சற்றே வரும் இராமன், இந்திரசித்தன், வீடணன், இலங்காதேவி ஆகியோர் மற்ற சிலர். நிகழ்ச்சிகள் கிட்டத்தட்ட ஒன்றரை நாளில் நடந்து முடிகின்றன. அநேகமாக உலக இலக்கியங்களிலேயே ஒன்றரைநாள் நிகழ்வை மட்டுமே ஒரு காப்பியத்தின் பிரதானமான ஒரு முழுக் காண்டமாக ஆக்கிக் காட்டியவன் கம்பனாகத்தான் இருக்கமுடியும்.

அனுமன்-சீதை சந்திப்பும்; அனுமன் - இராவணன் சந்திப்பும் இலக்கிய சந்திப்புகள். அனுமன் அசோகவனத்தை அழித்ததும், போரிட்டு கிங்கரர்கள், சம்புமாலி, பஞ்ச சேனாபதிகள், அக்ககுமாரன் ஆகியோரையும் அவர்தம் படைகளையும் அழித்ததும் பிற முக்கிய நிகழ்வுகள். இராவணன் ஆரணிய காண்டத்திலேயே நமக்கு அறிமுகமானாலும், அவன் நாடு, நகரம், ஆட்சி பற்றிய செய்திகள் முற்றிலும் நமக்குக் கிடைப்பது சுந்தர காண்டத்தில்தான் - அனுமனின் நேரடியான பார்வைக் கணிப்பால் (Observation).

நாம் இதுவரை ஆய்ந்த மூன்று செம்மைகளும் அனுமன் - சீதை சந்திப்பில் அவர்களிருவரின் கூற்றுக்களிலிருந்து நமக்குக் கிடைத்த மூல பண்டாரங்கள்.

இராவணன் பற்றிய தகவல்கள் அனைத்தும் ஊர்தேடு படலத்திலும், காட்சிப் படலத்திலும் கிட்டுகின்றன. ஒரு சிறிது பிணியீட்டு படலத்தில் காணக் கிடைக்கின்றது.

அனுமன் பின் மாலை நேரத்திலிருந்து இரவு முழுக்க தேடும்போது கவனித்தல் நமக்கு இலங்கையையும், இலங்காதிபதியையும் முற்றவும் காட்டுகின்றன.

அனுமனின் கணிப்பை ஒரே வரியில் சொல்லிக்காட்ட வேண்டுமானால் கம்பனின் இந்த அடிதான் பயன்படும்.

“ஆடுநர் பாடுநர் ஆகி, களிக்கின்றார் அலால்,

கவல்கின்றார் ஒருவரைக் காணேன்” (771/30)

இலங்கை நகரைப் பற்றிச் சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால், இந்நகரை சுவர்க்கத்தோடு ஒப்பிடும்போது, சுவர்க்கத்தை நரகம் என்றுதான் கூறவேண்டுமாம். மரகத மணிகளாலும் நவரத்தினங்களாலும் அமைக்கப்பெற்ற தேர்கள் சூரியனும் வெட்கும்படி ஒளி வீசுகின்றது இயல்பான

செய்கை என்று கூறினால், இலங்கைக்கு சொர்க்கமென்பது நரகத்தை ஒத்தாகும்.

"நரகம் ஒக்குமால் நல்இரும் துறக்கம் இந்நகர்க்கு" (769/14)

இலங்கையில் உள்ள மாடங்களோ,

"பொன் கொண்டு இழைத்த? மணியைக் கொடுபொதிந்த? மின் கொண்டு அமைத்த? வெயிலைக் கொடு அமைத்த? என்கொண்டு இயற்றிய எனத் தெரிவு இலாத." (767/1)

செல்வச் செழிப்பிற்கு அளவே இன்றி இருந்தது. இந்த மாடங்கள் எல்லாமே மேகங்களைக் கடந்து சந்திர மண்டலத்தை முட்டுவன (Skyscrapers).

இவை தேவேந்திரனுக்கு ஏற்றதாக அமைக்கப்பெற்ற அரண்மனைகளைவிடச் சிறப்பிக்கப் பெற்றிருக்கும் என்று கூறினால், அப்படிச் கூறிய அந்தச் சொல்லுக்கே இழுக்காகும். மாளிகைகளே இப்படி என்றால் அவற்றில் வாழும் அரக்கர்களின் செல்வச் செழிப்பின் அளவை நினைத்துப் பார்க்க முடியுமா? அப்படியே எண்ணிப் பார்த்தாலும் அது முதலில் சொன்ன உவமையைப் போல பொருந்தாது போகும் குற்றம் உடையதாகிவிடும். (incomparable and incompatible)

அரக்கர், அரக்கியர் எப்படி வாழ்ந்தனர்? தேறல் மாந்தினர்; தேன் இசை மாந்தினர்; செவ்வாய் ஊறல் மாந்தினர்; இன் உரை மாந்தினர்;

இதற்கு நடுவில் கம்பன் தனக்கே உரித்தான தனிக் குறும்பில் ஒரு காட்சியைக் காட்டுவான். சுவற்றில் எழுதிய சித்திரங்கள் போல வரிசையாக தேவர்கள் தங்கள் அடிமைப் பணிசெய்ய சென்றனர். அப்படி வரிசையில் சென்றதால் மெதுவாகச் செல்ல நேர்ந்தது. சூரியன் மறைந்ததும் நேரமாகி விட்டதே, காலந்தாழ்ந்து சென்றால் இராவணன்கோபிப்பாளே

என்று வரிசையை மீறி ஓடத் தொடங்கினார்கள். எப்படி? தம் முத்து மாலைகளும், தோளில் அணிந்துள்ள உத்தரீயங்கள் (மேலாடைகள்) விழுவதுகூடத் தெரியாது ஓடினராம். இராவணனின் அடக்குமுறைக்கும் தேவர்களின் அடிமைத் தனத்திற்கும் ஒரு சான்று.

“இத்துணை தாழ்ந்தனம் முனியும்” என்று தம் முத்தின் ஆரங்களும், முடியும், மாலையும் உத்தரீயங்களும் சரிய ஓடுவர்”

(774/51)

அவமான தவமும் தசையின் நசையும்

இராவணன் தவத்தினால் பெற்றிருந்த மாட்சி அனைத்தையும் முன்பே நாம் ‘தவத்தில் செம்மை’ பகுதியில் கண்டோம். (பக்கம்: 79)

தவம் பல செய்து வரம் நிறையப் பெற்ற இராவணன் தன் பேராற்றலால் எல்லா உலகங்களையும் அடக்கி ஆண்டான். தேவர்களை அடிமையாக்கி வரைநெறியற்ற போகம் துய்ப்பதை தவத்தின் பயனாகக் கருதினான். தன்னை வெல்லாத தவம் அழிவுக்கு வழிவகுத்தது. இலங்கையின் மாட்சி தவத்தினால் உண்டாய் மேன்மைக்கு உதாரணமாகத் திகழ்ந்தது; ‘தன்னை வென்றாலும் வல்லமையற்று தன்னலத்தால் தான் பெற்ற தவ, வர பலங்களை எல்லாம் இழக்கத் தொடங்கினான்.’

இளங்கோ அடிகள், சிலப்பதிகாரத்தில் ஏறக்குறைய இப்படி நிகழ்ந்தது காட்டுவார். கற்புக் கடம் பூண்ட பொற்புடைத் தெய்வமாம் கண்ணகி இட்ட தீயால் மதுரை எரிந்தது; அடக்கமோ அளவோ அற்ற போக நுகர்ச்சியில் உழன்று உளுத்துப்போன சமுதாயம் அழிய கண்ணகி இட்ட தீ காரணமாயது. புகாரிலும் போகம் கொடிகட்டிப் பறந்தது.

பரத்தமையால் புழுத்துப் போயிருந்த சமுதாயத்தை கடல் கொண்டது. அளவு மீறிய போகம் தானாய் அழியும் என்று அடிகள் சுட்டுவார்.

இலங்கையும் அப்படித்தான் ஆயிற்று. களிக்கின்றாரே அன்றி கவல்கின்றார் இன்றி ஆனது இலட்சிய நகரமானதாலா? இல்லை, இழிதகவாய் எந்நேரமும் போகப் புணர்ச்சியில் ஈடுபட்டதே காரணமாகும்.

வாழ்க்கைக்கு போக நுகர்ச்சி தேவையே. ஆனால் அதுவே வாழ்க்கையாகி விடாது. கணவனும் மனைவியும் கூடியிருந்து இணங்கியும் பிணங்கியும் இல்லறத்தை நல்லறமாய் நடத்தி, குழந்தைச் செல்வங்களைப் பெற்று வாழ்வது இயற்கையானது. ஆனால் அதுவே எல்லாமாகி விடாது. புலனின்பமே பிரதானமாய் அமையும்போது தீய காமம் வளருகின்றது. இரவும் பகலும் அதுவே தொடர்கின்றது.

இந்த அடிப்படையில் தோன்றியதுதான், இராவணனது காமவெறியும். எங்காவது ஓர் அழகி பற்றிக் கேள்விப்பட்டால், உடனே அவளை வஞ்சனையாலாவது வெளவி அடைந்தின்புற வேண்டும் என்றலைந்தான் நாரதற்கேற்ப நயம்பட உரைத்த நாவுடைய இராவணன். அந்த நடத்தையின் வெளிப்பாடுதான் பஞ்சவடியில் இராமனைக் கண்ட சூர்ப்பணகை அத்தகைய அழகனிடம் தானே காதல் கொண்டு சென்று, நாணமின்றி, அவனை வலியப் புணர விரும்பி பலவிதமாய் முயன்றதும், வேதவதியிடம் இராவணன் தன் நடத்தையால் பெருஞ்சாபம் பெற்றதும்.

தசையின் நசையால் அழிவு தொடங்கிற்று. அதற்கு இங்கு இயற்கை தேர்ந்தெடுத்த கருவிதான் சீதை. எங்கு எல்லாம் தருமம் தொலைந்து அதருமம் தலையெடுக்கிறதோ அங்கு அதனைச் சமன்செய்ய இயற்கை தானாகவே

முன்வந்து முனையும். அப்படித்தான் இராவண இராஜ்ஜியம் அழிந்தது. அளவு மீறும்போது எல்லாம் அழிவு தொடங்கும். என்றொருவன் இல்லுறை தவத்தியை இராவணன் சிறை வைத்தானோ அன்றொழிவதாயின அரக்கர் புகழ். 'பேசுவது மானம் இடைபேணுவது காமம்' என்று இதை இராவணனிடம் நேரிடையாகும்பகருணன் சொல்வான். யார்தான் அவனிடம் இச்செயல் தவறு என்று சொல்லவில்லை? கடைசியில் இந்திரசித்தன் கூட 'அஞ்சினேன் என்று அருளலை, ஆசைதான் அச்சீதைபால் விடுதியால்...' என்று எடுத்துரைப்பான். யார் கூறியதை இராவணன் கேட்டான்?

'ஒழுக்கத்தின் எய்துவர் மேன்மை இழுக்கத்தின் எய்துவர் எய்தாப் பழி.'

(137)

என்ற குறளுக்குச் சான்றாய் விளங்கி மாண்டான் முக்கோடி வாழ்நாளும், முயன்றுடைய பெருந்தவமும் பெற்றிருந்த இலங்கேஸ்வரன்.

சத்திய சோதனை!

'ஒழுக்கம் ஒம்பு' என்ற செய்தியை இராவணன் வாழ்க்கை யிலிருந்து கம்பன் எப்படி இக்காண்டத்தில் வடித்துத் தருகிறான் எனப் பார்த்தோம்.

நம் பார்வையை இப்போது இச்செய்திக்கு அடிப்படை யான மனத்தவம், ஆண்கள் கற்பொழுக்கம், பெண்கள் அடக்கமுடைய ஆற்றல் என்ற மூன்றின் பக்கம் திருப்பி, இவற்றை நாம் சுந்தரகாண்டச் செம்மைகளாக விரிவாகக் கண்டு அதன் சாரமான செய்தியைப் பெற்றதால் என்ன படிப்பினை பெறுகிறோம் என்று நிறைவாகப் பார்ப்போம்.

எந்த ஒரு செயலும் அதனால் இயற்கையாக நிகழக் கூடிய விளைவை ஏற்படுத்தும், இல்லையா? பலனை எதிர்பார்த்து

கடமையைச் செய்யக்கூடாது; என்றாலும் இருக்கிற நிலைமையிலிருந்து மாறி முன்னேற எச்செயல் செய்யப் படவேண்டும் என்று, பெற வேண்டிய பயனை முன்னிறுத்தி, செய்யத் தக்க செயலைக் கணிக்கலாம், இல்லையா?

அப்புடிப்பார்த்தால், சுந்தரகாண்டத்தை தேடிக் கொழித்த போது கிடைத்த மனத்தவம், ஆண்கள் கற்பொழுக்கம், பெண்கள் அடக்கமுடைய ஆற்றல் மூன்றும், நமக்குப் பார்வை அலசலில் பட்டுக் கிடைத்ததே, இன்று நம்மைச் சுற்றியுள்ள சமுதாயச் சூழலில் தேவைப்படக் கூடியவை என்பதால்தானே?

பேழையிலிருந்து பொக்கிஷங்களைக் கொட்டிக் கொழிக்கிறோம். எதை நாம் கண்ணில் பட்டதும் சட்டென்று பொறுக்கி எடுப்போம்? எது அப்போதைக்கு நமக்கு அத்தியாவசியத் தேவையோ, அதைத்தானே எடுப்போம்? உடனடித் தேவையற்ற எதனையும் நாம் திரும்பிப் பார்க்கமாட்டோம் என்பது தானே இயற்கையானது. இவை மூன்றும் சுந்தர காண்டப் பெட்டகத்திலிருந்து நமக்கு அகப்பட்டது எனில், அவை இன்றைய சமுதாயச் சூழலில் பயன்தர வல்லவை என்று துணிந்து சொல்வோமாக.

இலக்கியம் பற்றி ஆய்வதும், பேசுவதும், அதை எழுத்தில் வடிப்பதும் கொஞ்சம் எளிது; ஏனெனில் நம் அலசலில், தேடலில் யாரையும் நேரடியாகக் காயப் படுத்தவோ, மனவருத்தப்படவோ செய்யமுடியாது. இலக்கியப் பாத்திரங்கள் எல்லாம் நம் கற்பனை உலகில் வாழ்கின்றவர்கள். ஆனால் அந்த ஆய்வின் முடிவை நாம் பெறுவதால் என்ன பயன் என்று சொல்ல வரும்போது இன்றைய யதார்த்த உலகோடு தொடர்பு படுத்திக் காட்ட வேண்டியது இன்றியமையாததாகின்றது. அப்போது யார் மனதும் நோகாமல், காயம் படாமல், கயிற்றில் நடக்கும்

கழைக் கூத்தர் போல், நிதானமாகச் செய்ய வேண்டியது கடமையாகும்.

உங்களை எல்லாம் சிரந்தாழ்ந்து வணங்கி, இப்போது பதிவு செய்யும் நம் சூழலை ஒருமுறை, தயவு கூர்ந்து ஒரே ஒருமுறை, கண்களை மூடி மனக் கண்ணில் கொண்டு வாருங்கள். உங்கள் நெஞ்சில் கைபதித்துக் கேட்டுக்கொள்ளுங்கள் - இப்படி ஒன்று நம் வாழ்க்கையிலோ, நம்மைச் சுற்றியுள்ளோர், நாம் அறிந்தோர் வாழ்க்கையிலோ நடைபெற்றதில்லையா என்று. நூற்றுக்கு நூறு, எல்லோருமே ஆமாம் என்றுதான் சொல்வோம்; சொல்லவேண்டி வரும்.

1. சீதை போன்று அயலாரிடம் மனச்சிறைப்பட்ட பெண்களை நமக்குத் தெரியுமா?
2. சீதை போன்று மனச் செம்மையால் துணிந்து நின்று துவளாமல், அகலிகை போன்று ஒரு கணநேரத்தில் தன்னை இழந்து தவித்துக்கொண்டிருக்கும் பெண்களை நமக்குத் தெரியுமா?
3. அப்படி சீதைகளை சிறையெடுக்க இராவணன் போல் கபட சந்நியாசி வேடம் போடுபவர்களை, பொய்முகம் கொண்டவர்களை நமக்குத் தெரியுமா?
4. அப்படி அகலிகைகளை மயக்கி வீழ்த்திய இந்திரன் போல், கணவன் இல்லாதபோது கணவன் செய்ய வேண்டிய கடமைகளை புறஉலகில் செய்து உதவுவதாய் உள்நுழைந்து, அவர்கள் அறியாமலேயே அவர்களைச் சூறையாடும் யாரையாவது நமக்குத் தெரியுமா?
5. அனுமன் இராமதூதன்தான் என்பது அறிந்தும், அனுமனையும் ஆண் எனத் தீண்ட மறுத்து, குறுக்கு வழியில் நிவாரணம் தேடாத சீதை போன்றல்லாது,

இன்று ஆயத்த ஆடைக்கடை வியாபாரம் போல், ரெடிமேடு (Readymade) அருளும், உடனடி (instant) காபி போல் உடனடி நிவாரணமும் வழங்குவதாக செய்தித்தாள், பத்திரிகைகள், தொலைக்காட்சிகள், இணையதளங்கள் என்று ஒரு ஊடகமும் விடாது விளம்பரம் செய்யும் அருள்விலை வணிகர்களிடம் பொருளை மட்டுமன்று, தங்களையே இழந்து நிற்கும் பெண்களை நமக்குத் தெரியுமா?

6. வேலை தேடியும் உதவி தேடியும் வரும் மணமானவரோ, ஆகாதவரோ, இவர் எளிதில் தானாகவே வந்து எய்துவார் (எளிதெனஇல் இறப்பான்- குறள் 145) என்றும், உதவிக்கு விலையாக அவரையே தானாகவே தரச்செய்யும் ஆண்களை நமக்குத் தெரியுமா?
7. தானாகத் தேடிப் போவது இல்லை, தானாக இன்றைய அதிவேக இயந்திர உலகில் எதன் காரணமாகவோ வந்து வாய்க்கிறது என்று அவர்கள் இசைவோடேயே (காசலம்பு முலையவர் கண் எனும் பூசலம்பும் நெறியின் புறம் செலா - கம்பன், 4/1) அவர்களை விலை மகளிரைப் போலத் துய்க்கும் ஆண்களை நமக்குத் தெரியுமா?
8. கணவன் என்று தாலி கட்டிவிட்டதால் கொம்பா முளைத்திருக்கிறது, நானுந்தான் கைநிறைய சம்பளம் வாங்குகிறேன், என் உபரி வருமானங்களை (fringe benefits) கணக்கில் எடுத்தால், கூடவே வாங்குகிறேன் என்று அகங்காரத்தில் கணவனையும், அவன் பெற்றோரையும் துச்சமாய் மதித்து நடத்தும் அல்லது மணமுறிவிற்கே சென்றுவிடும் பெண்களை நமக்குத் தெரியுமா?

9. என் பிறந்த வீட்டு செல்வாக்கு என்ன, செல்வ வளம் என்ன, என் அழகென்ன, என் திறமை என்ன என்று ஏதாவது ஒன்றால் - அழகு கருதியோ, படிப்பு கருதியோ, குடும்பப் பெருமை கருதியோ, உத்தியோகம் கருதியோ தேடிச் சென்று, மணந்து கொண்டவரையே சிறுகச் சிறுக உதாசீனப்படுத்தும், அல்லது மணமுறிவு செய்யும் பெண்களை நமக்குத் தெரியுமா?

- இதற்கு மேல் அடுக்க விரும்பவில்லை; குறுக்கு வழிகளில், மன அந்தகாரங்களில், விளம்பர யுகத்தில் எவ்வளவோ நடைபெறுகின்றன. அதற்குள் நுழைந்து சபை அந்தஸ்தைக் குறைக்க வேண்டாம்.

மேலே கேட்டவைகளிலேயே எல்லாவற்றிற்கும் கூட சிலர் ஆமாம் என்று சொல்லக்கூடும். சிலர் அந்த 'ஆமாம்' பதிலுக்குள் தாங்களும் அடங்கலாம் என்ற மனச்சான்றின் இடிப்பால் இல்லை என்றோ அல்லது மெளனியாயோ இருக்கலாம். எது எப்படி இருப்பினும், மாரியம்மன் கோவில் பூமிதி திருவிழாவில் உங்களை நடத்திக் கொண்டு வந்ததற்காக மன்னிக்கும்படி பணிகிறேன். நானுமே இந்த சுயசோதனைக்கு ஆட்பட்ட அனுபவத்தாலும், நான் நடத்தும் நிருவாகக்கலை, மனிதவளமேம்பாடு, ஆளுமை வளர்ச்சி பயிலரங்க அனுபவத்தாலும் சில நேரங்களில் சிலர் பட்ட, படும் துயர் கேட்டும், சிலர் சிக்கியுள்ள 'நாயர் பிடித்த புலிவால்' நிலைமை கேட்டும் நெஞ்சில் ரணம் ஏற்பட்டதால்தான் உங்களோடு பகிர்ந்து கொண்டேன்.

கம்பன் இராமாவதாரம் பாடி பதினொரு நூறாண்டுகள் கழிந்தும் நிலைமை திருந்தாவிட்டால்கூட பரவாயில்லை, இன்னும் மோசமாக, கீழ்நிலைக்குப் போகாமலிருக்க வேண்டும் என்ற ஆதங்கம்தான்; வெறுமனே இராமாயணத்தை வாய்ச்சொல் வீரனாகப் பேசிவிட்டோ எழுதிவிட்டோ

போகாமல், நம்மால் முடிந்த அணிற் பங்கையாவது செய்ய வேண்டுமென்ற மனஉந்துதல் தான்.

மருத்துவரும் மருந்தும்

இராமாயணம் கேட்கிறோம், ரசிக்கிறோம், பேசுகிறோம், எழுதுகிறோம் என்று எந்தப் பிரிவிற்குள் அடங்குபவரானாலும் உங்கள் மனச் சான்றைத் தொடவும், நாம் எல்லோரும் அவரவராகவோ, ஒன்றுகூடியோ தேர் இழுத்தால் உலகில் நாம் பிறந்ததற்கு ஒரு பொருள் உண்டாகும் என்பதால் சுந்தர காண்டத்தை அலசினேன். சுந்தர காண்டம் படிப்போர், பாராயணம் செய்வோர், பலன் பெற்றோர் - யாராக இருப்பினும் நீங்கள் அப்படி ஈடுபட்டதற்குக் காரணம் இவையெல்லாம் சுந்தர காண்டத்திற்குள் தான் இருக்கின்றன. காலங்காலமாக நம் ரத்தத்தில் ஊறிப்போன பண்பாட்டுத் தாக்கத்தால் இவற்றை உட்கிடக்கை என அறியாமலேயே, அவை நம்மோடும் நம்மைச் சுற்றியுள்ளோர் வாழ்வோடும் ஊடுருவியுள்ளதால், நாம் படிக்கிறோம்; பாராயணம் செய்கிறோம்; பேசி வருகிறோம்; எழுதி வருகிறோம். அது தான் உண்மை.

அதனால் தான் உலகப் புகழ்பெற்ற அமெரிக்கக் கவிஞரான எட்வர்டு லூடர்ஸ் கம்பனை ஆங்கிலத்தில் படித்ததுமே எழுதினார். "பிரபஞ்சப் பண்புகளை உருவகம் செய்வதில் கம்பன் எட்டும் வெற்றியானது, மிக உயர்ந்த நுண்பொருள்களைக் கூட மிக விளக்கமாக மானிட அளவில் பிணைத்துவிடுகிறது. மானிட அனுபவ உலகோடு அவன் செயலாற்றுகிறான்; காவியத்தின் விழுமிய நிலை வாயிலாய், உலகப் பெருங்கவிஞர்கள் அடைய முயலும், காலமும் கணக்கும் நீத்த விண்ணகப் புனிதம் மண்ணக அனுபவ அறிவை மணக்கும் பிணைப்பை சாதிக்கிறான்." ¹¹

இத்தகைய அற்புதத்தை கம்பனுடைய காவியம் சர்வ சாதாரணமாக சாதிக்கக் காரணம் வேறொன்றுமில்லை. "என்றென்றைக்கும் தோன்றிக்கொண்டே இருக்கும் கால வரம்புக்குட்படாத சிக்கல்களுக்கும். கால எல்லை வரை மனித சத்தியைப் பற்றி ஈர்க்கும் தீர்வுகளுக்கும் கம்பன் கவிதை வடிவில் உருவம் கொடுத்துள்ளான்" என்று கம்பனை ஆங்கிலத்தில் யாத்த நீதிபதி எஸ். மகராஜன் சரளமாக விளக்கம் கொடுப்பார்¹²

தனக்கே உரிய பாணியில்; இன்னும் சற்றே அழுத்தமாய் முத்தாய்ப்பு வைப்பார்:¹³

"காலவெள்ளத்தை நீந்திய உணர்வு ஏதோ ஒன்று இருந்தால் ஒழிய ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக மக்களின் கவனத்தை ஈர்க்கும் ஆற்றல் ஒரு கவிஞனுக்கு வராது. இன்றையத் தலைமுறையினராகிய நமக்கு, நேற்றையத் தலைமுறையினனான கம்பன், நாளைய தலைமுறை அறிவோடு பேசுவதனாலே, கம்பன் கடந்த காலத்தினன் ஆகான்; காலங்கடந்தவன் ஆவான்."

இப்படியான 'நாளைய தலைமுறை அறிவு' தொழிற்பட்ட காவிய காண்டம் சுந்தரகாண்டம் என்பதால்தான் மேற்கண்ட கேள்விகளை உங்கள் மனச் சான்றுக்கு எழுப்பி நினைவூட்டினேன். அதனால்தான் அக் காண்டம் தரும் செய்திகளை மறுபார்வை - புதிய பார்வை பார்க்க வேண்டிய தருணம் இது; அப்படிப்பட்ட கால நாற்சந்தியில் நாம் நிற்கிறோம். அந்தச் செய்தியை, மாபெரும் கவிஞரான ஒருவன் காவிய சாரமாய்ப் பிழிந்து தந்த அமுதத்தை, நாம் மாந்த வேண்டும்.

இன்றைய புதுமைக் கவிஞர் ஒருவர் வசன கவிதை பாடினார்.¹⁴

“வைத்தியரைப் போற்றி அவர் தந்த
 மாமருந்தை அருந்த மாட்டோம்;
 நித்தியம் அவர் ஒவியத்திற்கு
 மாலைசார்த்தி மகிழ்ந்திடுவோம்;
 பைத்தியம் தெளிவது எக்காலம்?”

கம்பன் புகழைப் பாடினால் போதுமா? மருத்துவரைப் போற்றினால் மட்டும் வியாதி தீர்ந்து விடுமா? அவர் தந்த மாமருந்தை அருந்த வேண்டாமா? காலங்கடந்து நிற்கும், இன்று நாம் காணும் சிக்கல்களுக்கு, கம்பன் வடித்துத் தரும் அமுதத்தை அருந்த வேண்டாமா?

உன்னில் உலகம்

அவரவர் பங்கிற்கு ஓர் உறுதி மொழியை எடுத்துக் கொள்வோம். ‘உன்னைத் திருத்து - உலகம் திருந்தும்’ என்பதுதானே ஆன்றோர் வாக்கு? அந்நிய மண்ணையும் மக்களையும் தன் மண்ணாய், உறவாய்க் கண்ட அன்னை தெரஸா¹⁵ “ஒவ்வொருவரும் அவரவர் வீட்டு முன்கூட்டி சுத்தப் படுத்துவோம்; உலகமே சுத்தமாகிவிடும்” என்றது போல், இன்று முதல் நாம் கம்பனைக் கொண்டு கூட்டிடுவோம்; குவலயம் தானாய்க் கூட்டிக் கொள்ளும். உன்னில் தான் உலகம் தொடங்குகின்றது! உண்மை தானே?

மில்ட்டனுடைய காவியத்திலே ஈடுபட்டு உள்ளம் பறிகொடுத்த ஒரு வெள்ளைக்காரப் பெண்மணியிடம் அமரர் தொ.மு. பாஸ்கரத் தொண்டைமான் கம்பனின் பாடல்களைச் சொல்லி கருத்தையும் விளக்கியபோது அந்தப் பெண்மணி ‘Your Kamban stands shoulder to shoulder with our Milton’ என்றாராம்.

தனக்கே உரிய நகைச்சுவையில் சட்டென்று உடனே பாஸ்கரத் தொண்டைமான் சொன்னாராம்: ‘Our Kamban

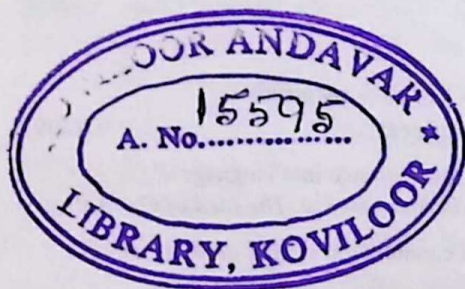
stands over the shoulder of your Milton.' சுந்தர காண்டத்தின் மூலம் அற்புதமான செய்தியை மனித குலத்திற்குத் தந்த கம்பனை நாம் "Our Kamban stands over the shoulder of all great world poets" என்று மனங்கனிக்க, நா இனிக்க, வாய்மணக்கப் போற்றுவோமாக.

அடிக்குறிப்புகள்:

1. Man is not immortal; but he alone is capable of creating things that are relatively immortal. - Dr. V.C. Kulandaiwamy. *The Immortal Kural*, P.b; Sahitya Akademi, New Delhi (1994)
2. A Poetry of revolt against moral ideas is a poetry of revolt against life; a poetry of indifference towards moral ideas is a poetry of indifference towards life. - *Matthew Arnold, Essays in Criticism*
3. It matters not what a poet says, so long as he says the thing well, the what is poetically indifferent; It is the how that counts.
- *A.C. Bradley, Poetry for Poetry's Sake.*
4. பாரதியார் கவிதைகள், தோத்திரப் பாடல்கள், பராசுத்தி.
5. இதுவுமது; காணி நிலம்
6. "தாம் இன்புறுவது உலகு இன்புறக் கண்டு
காமுறுவர் கற்றறிந்தார்" (399)
7. Poetry is the translation of experience into language
- *L. Abercrombie, The Idea of Great Poetry.*
8. Who paints a figure, if he cannot be it, cannot draw it - *Dante.*
9. 'Ramayana to me is human experience' - *Harry H. Buck*
10. We must read the Ramayana as a human story, lived among human beings by a human being and then, oh! what rich treasures there are of wisdom in it.
- *Rt. Hon'ble V.S. Srinivasa Sastri*

198 • சுந்தர காண்டம் - புதிய பார்வை

11. The characterestic reach of the poet Kamban for cosmic personification in his poetry clearly ties these high and abstract matters to very human detail. It is the world of human experience he deals with, and it is through the exaltation of poetic song that he achieves what all the world's great poetry attempts to achieve - a marriage of the divine and timeless with the earthly and experiential. - *Edward Leuders, University of Utah, U.S.A.*
12. He gives poetic articulation to these timeless problems, which arise at all times and the answers to which will continue to fascinate the spirit of man till the end of time.
- Justice S. Maharajan, Kamban, p.6., Sahitya Akademi, New Delhi (1972)
13. There must be something timeless about a poet who has gripped the attention of the people for over a millenium. Kamban can never become out of date, because he speaks to us and to the whole world with the voice of tomorrow. - *ibid, p.10*
14. இளம் வயதில் அமரரான பொறியாளர் - கவிஞர் வீர. மெய்யப்பன் காரைக்குடி கம்பன் திருநாள் கவியரங்கில் பாடியது. (1964)
15. Let every one sweep in front of their doors and the whole world will be clean - *Mother Teresa.*

பழ. பழனியப்பன்

கம்பனைத் தெரிந்தவர்களுக்கு எல்லாம் இவரையும் தெரியும்!

கம்பன் அடிப்பொடி சா.கணேசனின் சீடர்.

காரைக்குடி கம்பன் கழகத்தின் செயலாளர்.

சென்னைக் கம்பன் கழகத்தில் 24 ஆண்டுகள் செயலாளரானவர்.

கம்பனைப் பற்றிய பத்துக்கும் மேற்பட்ட நூல்களின் ஆசிரியர்.

சாகித்ய அகாடெமியை தமிழகத்திற்கு முதன்முதலில் அழைத்து வந்து
இணைந்து அகில இந்திய இராமாயண மாநாடு கூட்டியவர்.

இளந் தலைமுறைப் பேச்சாளர்களை இனங்கண்டு எடுத்து வளர்த்து
தமிழறிஞர்களை உருவாக்கிய தமிழார்வலர்.

கம்ப காவலர், கம்பன் அடிசூடி, கம்பன் மாமணி என்று
பெரும் கீர்த்தியெலாம் பெற்றவர்.

